

Dokument nr. 15:8 (2006-2007)

Dokument nr. 15:8

(2006–2007)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar

Spørsmål nr. 1151 - 1249

5. - 18. juni 2007

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar

241 491

Trykk: A/S O. Fredr. Arnesen - 2007

www.stortinget.no

Dokument nr. 15:8

(2006-2007)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar

Spørsmål nr. 1151 - 1249

5. - 18. juni 2007

Innhold

Spørsmål	Side
1151. Fra stortingsrepresentant Torstein Rudihagen, vedr. regelverket for pendling, besvart av finansministeren.....	9
1152. Fra stortingsrepresentant Torbjørn Hansen, vedr. dispensasjonssak knyttet til fradeling av boligtomt, besvart av landbruks- og matministeren.....	10
1153. Fra stortingsrepresentant Vigdis Giltun, vedr. ordningen med fysioterapihjemler, besvart av helse- og omsorgsministeren	11
1154. Fra stortingsrepresentant Vigdis Giltun, vedr. Kure rehabiliteringssenter, besvart av helse- og omsorgsministeren.....	13
1155. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker, vedr. vern om bynære rekreasjonsområder i Tromsdalen, besvart av miljøvernministeren ...	14
1156. Fra stortingsrepresentant Inga Marte Thorkildsen, vedr. funksjonshemmede, besvart av helse- og omsorgsministeren	15
1157. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. arbeidstillatelser for EØS-borgere, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren.....	17
1158. Fra stortingsrepresentant Olemic Thommessen, vedr. adopsjonsavtale mellom Norge og Vietnam, besvart av barne- og likestillingsministeren	18
1159. Fra stortingsrepresentant André N. Skjelstad, vedr. rovviltforvaltning, besvart av miljøvernministeren	19
1160. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. 4-årig allmennfaglig studieretning innen idrett, besvart av kunnskapsministeren.....	20
1161. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. utredningen av Ski øst-alternativet til E18, besvart av samferdselsministeren.....	21
1162. Fra stortingsrepresentant Tord Lien, vedr. Regjeringens arbeid med revideringen av plan- og bygningsloven, besvart av miljøvernministeren	22
1163. Fra stortingsrepresentant Anne Margrethe Larsen, vedr. konsekvensutredningen av bruken/vern av jernbaneområdet i Flekkefjord, besvart av samferdselsministeren.....	23
1164. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. skilting av veier, besvart av samferdselsministeren	23
1165. Fra stortingsrepresentant Karin S. Woldseth, vedr. rehabiliteringsarbeidet til Bryggen i Bergen, besvart av miljøvernministeren	25
1166. Fra stortingsrepresentant Per Roar Bredvold, vedr. varetektsplasser, besvart av justisministeren	25
1167. Fra stortingsrepresentant Kåre Fostervold, vedr. Mattilsynet, besvart av landbruks- og matministeren.....	26
1168. Fra stortingsrepresentant Gunnar Kvasheim, vedr. et desentralisert sykehusstilbud, besvart av helse- og omsorgsministeren	27

1169. Fra stortingsrepresentant Knut Arild Hareide, vedr. kollektivfeltkjøring for funksjonshemmede, besvart av samferdselsministeren.....	28
1170. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. stenging av fødeavdelinger på mange sykehus i Vest-Norge og Nord-Norge i sommer, besvart av helse- og omsorgsministeren.....	29
1171. Fra stortingsrepresentant Kari Kjønås Kjos, vedr. innsendingen av den årlige leveattesten for nordmenn i utlandet, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren.....	30
1172. Fra stortingsrepresentant Ine Marie Eriksen Søreide, vedr. Båtsfjord videregående skole, besvart av kunnskapsministeren.....	30
1173. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. slankeoperasjoner, besvart av helse- og omsorgsministeren	31
1174. Fra stortingsrepresentant Bjørg Tørresdal, vedr. kvoteflyktninger, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren	32
1175. Fra stortingsrepresentant Åse Gunhild Woie Duesund, vedr. kjemikalieeksponering, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren.....	33
1176. Fra stortingsrepresentant Kari Lise Holmberg, vedr. søknad om oppholds- og arbeidstillatelse fra land der det ikke er visumplikt til Norge, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren.....	34
1177. Fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr, vedr. endringer i kjøttindustrien, besvart av landbruks- og matministeren .	35
1178. Fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr, vedr. redusering av landbruksbyråkratiet, besvart av landbruks- og matministeren.....	36
1179. Fra stortingsrepresentant Øyvind Halleraker, vedr. fiskehavner og adkomst, besvart av samferdselsministeren.....	36
1180. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. system for industrikraftregime, besvart av olje- og energiministeren	37
1181. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. gjenvunnet energi, besvart av olje- og energiministeren	38
1182. Fra stortingsrepresentant Gunvald Ludvigsen, vedr. redningshelikopterbasen i Florø, besvart av justisministeren	39
1183. Fra stortingsrepresentant Ivar Kristiansen, vedr. kvote på 500 tonn torsk øremerket til reiselivssammenheng, besvart av fiskeri- og kystministeren	39
1184. Fra stortingsrepresentant Morten Høglund, vedr. ombygging av Vollsveien i Bærum, besvart av samferdselsministeren.....	40
1185. Fra stortingsrepresentant Trond Helleland, vedr. bredbånd, besvart av fornyings- og administrasjonsministeren	41
1186. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. togstopp på Leirsund i Skedsmo, besvart av samferdselsministeren	41
1187. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. utenlandsregistrerte kjøretøy i Norge, besvart av finansministeren....	42
1188. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. norsk kjøpekraft, besvart av finansministeren	43
1189. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. rammevilkår for konkurranseutsatt industri, besvart av finansministeren	44
1190. Fra stortingsrepresentant Torbjørn Hansen, vedr. nye regler for utenlandsk bearbeiding, besvart av landbruks- og matministeren	44

	Side
1191. Fra stortingsrepresentant Tord Lien, vedr. behov for en bjørnebestand, besvart av miljøvernministeren	46
1192. Fra stortingsrepresentant Tord Lien, vedr. Trillemarka, besvart av miljøvernministeren	47
1193. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. stamveitilknytning til lufthavner, besvart av samferdselsministeren	48
1194. Fra stortingsrepresentant Kåre Fostervold, vedr. norske interesser i Venezuela-Statoil-saken, besvart av olje- og energiministeren.....	49
1195. Fra stortingsrepresentant Jan Sahl, vedr. pristak på terminering av tale i mobilnett, besvart av samferdselsministeren	50
1196. Fra stortingsrepresentant Anders Anundsen, vedr. politistillinger i Vestfold, besvart av justisministeren.....	50
1197. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. vold mot homofile, besvart av justisministeren	51
1198. Fra stortingsrepresentant Gunvald Ludvigsen, vedr. omsorgslønn, besvart av helse- og omsorgsministeren	52
1199. Fra stortingsrepresentant André N. Skjelstad, vedr. økonomisk rådgivning for folk med gjeldsproblemer, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren.....	53
1200. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. alternativ til bompengefinansiering, besvart av samferdselsministeren.....	53
1201. Fra stortingsrepresentant Åge Starheim, vedr. fødeavdelinga i Lærdal, besvart av helse- og omsorgsministeren	55
1202. Fra stortingsrepresentant Gunvald Ludvigsen, vedr. fødestuen i Lærdal, besvart av helse- og omsorgsministeren	56
1203. Fra stortingsrepresentant Øyvind Korsberg, vedr. norsk selfangst, besvart av utenriksministeren	57
1204. Fra stortingsrepresentant Jan Tore Sanner, vedr. redningshelikopterbasen i Florø, besvart av justisministeren	58
1205. Fra stortingsrepresentant Gunnar Kvassheim, vedr. oljeutvinning fra Snøhvitfeltet, besvart av miljøvernministeren	58
1206. Fra stortingsrepresentant Tord Lien, vedr. konflikt mellom fiskeriinteressene og Oljedirektoratets planlagte seismikkaktivitet i havområdene utenfor Lofoten og Vesterålen, besvart av olje- og energiministeren	59
1207. Fra stortingsrepresentant Line Henriette Holten Hjemdal, vedr. Østfold Møbelsnekkerskole, besvart av kunnskapsministeren	60
1208. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. skattefrihetsdagen, besvart av finansministeren	61
1209. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. erstatningene etter likestillingsloven, besvart av barne- og likestillingsministeren	62
1210. Fra stortingsrepresentant Øyvind Halleraker, vedr. flere fergeavganger ved Skjersholmane-Valevåg i tiden Bømlafjordtunnelen er stengt, besvart av samferdselsministeren.....	62
1211. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. anti-rusprogram ved Brundalen videregående skole i Sør-Trøndelag, besvart av kunnskapsministeren.....	63
1212. Fra stortingsrepresentant Vigdis Giltun, vedr. endringer innenfor betalings- og skjermingsordningene for fysioterapi, besvart av helse- og omsorgsministeren	64

	Side
1213. Fra stortingsrepresentant Leif Helge Kongshaug, vedr. melkekvoter for bønder, besvart av landbruks- og matministeren.....	65
1214. Fra stortingsrepresentant Leif Helge Kongshaug, vedr. bygging av kårbolig på landbrukseiendom, besvart av landbruks- og matministeren.....	66
1215. Fra stortingsrepresentant Per Roar Bredvold, vedr. Nord-Odal i lensmannskontor, besvart av justisministeren.....	68
1216. Fra stortingsrepresentant Per Roar Bredvold, vedr. jernbanespor Lillestrøm-Årnes og Karlstad-Kil (Sverige), besvart av samferdselsministeren.....	68
1217. Fra stortingsrepresentant André N. Skjelstad, vedr. billighetserstatning til krigsbarna, besvart av justisministeren	69
1218. Fra stortingsrepresentant Trond Helleland, vedr. ulik kontrollpraksis ved Statens vegvesens trafikkstasjoner, besvart av samferdselsministeren.....	70
1219. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. fellesgoder fremfor skattelettelser, besvart av nærings- og handelsministeren	71
1220. Fra stortingsrepresentant Anders Anundsen, vedr. planlagte byggeprosjekter ved universitets- og høyskolesektoren, besvart av fornyings- og administrasjonsministeren.....	73
1221. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. Oslo domkirkes guttekor, besvart av kultur- og kirkeministeren	74
1222. Fra stortingsrepresentant Ivar Kristiansen, vedr. havkraft/vindkraft, besvart av olje- og energiministeren	74
1223. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Røbekk Nørve, vedr. beredskapssenteret for Åkernesrevna, besvart av landbruks- og matministeren.....	76
1224. Fra stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli, vedr. gravide og tilbud om tilrettelegging av arbeidsplassen, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren.....	77
1225. Fra stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli, vedr. unge under 50 år som bor på sykehjem, besvart av helse- og omsorgsministeren	79
1226. Fra stortingsrepresentant Ivar Kristiansen, vedr. reguleringsforskriften for hvalfangst, besvart av fiskeri- og kystministeren	80
1227. Fra stortingsrepresentant Ine Marie Eriksen Søreide, vedr. alkoholserving i kombinerte anlegg for skole og andre formål, besvart av kunnskapsministeren	81
1228. Fra stortingsrepresentant Ine Marie Eriksen Søreide, vedr. retningslinjer og tilgang til skoleporten.no, besvart av kunnskapsministeren.....	82
1229. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Røbekk Nørve, vedr. kontrollrutinene ved import av sjømat, besvart av fiskeri- og kystministeren	82
1230. Fra stortingsrepresentant Kari Kjønås Kjos, vedr. produktivt og levedyktig landbruk, besvart av landbruks- og matministeren	84
1231. Fra stortingsrepresentant Kåre Fostervold, vedr. statlige engasjementet/forpliktelsen i et gassrør til Grenland, besvart av olje- og energiministeren.....	84
1232. Fra stortingsrepresentant Odd Einar Dørum, vedr. naturmangfoldsloven, besvart av miljøvernministeren.....	85

	Side
1233. Fra stortingsrepresentant Anne Margrethe Larsen, vedr. veipakker, besvart av samferdselsministeren	86
1234. Fra stortingsrepresentant Anne Margrethe Larsen, vedr. Eidsvoll omsorgssenter, besvart av barne- og likestillingsministeren.....	87
1235. Fra stortingsrepresentant Laila Dāvøy, vedr. psykisk syke rettighetspasienter, besvart av helse- og omsorgsministeren	88
1236. Fra stortingsrepresentant Laila Dāvøy, vedr. sommerstenging av sykehusavdelinger, besvart av helse- og omsorgsministeren.....	89
1237. Fra stortingsrepresentant Kari Lise Holmberg, vedr. saksbehandlingstida for tvangsekteskapsaker hos politiet, besvart av justisministeren	90
1238. Fra stortingsrepresentant Kåre Fostervold, vedr. klimakvoter, besvart av nærings- og handelsministeren.....	91
1239. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. industrikraft og "terskelprisen", besvart av olje- og energiministeren	92
1240. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. kutt i CO ₂ , besvart av miljøvernministeren	93
1241. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. vern av strandsonen langs Mjøsa, besvart av miljøvernministeren	94
1242. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. oljeaksjer, besvart av finansministeren.....	94
1243. Fra stortingsrepresentant Torbjørn Hansen, vedr. prestegården i Atrå, besvart av kultur- og kirkeministeren	95
1244. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker, vedr. redningshelikoptere, besvart av justisministeren	96
1245. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker, vedr. skolekvoter, besvart av fiskeri- og kystministeren	97
1246. Fra stortingsrepresentant Laila Dāvøy, vedr. beslutningsmyndighet mellom kommune og helseforetak i akuttmedisinske spørsmål, besvart av helse- og omsorgsministeren	98
1247. Fra stortingsrepresentant Anders Anundsen, vedr. statsministerens kjøring, besvart av justisministeren	99
1248. Fra stortingsrepresentant Ine Marie Eriksen Søreide, vedr. rutiner for pant i Statens lånekasse for utdanning, besvart av kunnskapsministeren.....	100
1249. Fra stortingsrepresentant Anders Anundsen, vedr. rentekompensasjon i forbindelse med arbeid på Berg arbeidskirke, besvart av kultur- og kirkeministeren	101

Dokument nr. 15:8

(2006-2007)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar

SPØRSMÅL NR. 1151

Innlevert 5. juni 2007 av stortingsrepresentant Torstein Rudihagen

Besvart 12. juni 2007 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«En pendler fra Skjåk blir av Oslo ligningskontor tvangsmessig skattemessig bosatt i Oslo. I dette tilfellet synes det svært urimelig.

Kan finansministeren redegjøre for regelverket for pendling i forhold til opplysningene gitt i begrunnelsen for dette spørsmålet?»

BEGRUNNELSE:

En pendler kan overfor ligningskontoret dokumentere at vedkommende bor i campingbil på arbeidsplassen i Oslo og at vedkommende bor på gård i Skjåk med bo- og driveplikt (dokumentert fra Skjåk kommune). Vedkommende har i brev fra Nord-Gudbrandsdal ligningskontor fått et vedtak på at vedkommende skal ha skattemessig bosted i Skjåk.

På tross av dette ber Oslo ligningskontor (i brev av 12. mars 2007) om ny dokumentasjon på boliger og dokumentasjon på reiser. Vedkommende dokumenterer i brev datert 17. mars 2007 på nytt sine boliger, nå også med bekreftelse fra arbeidsgiver, på at vedkommende bor i campingbil på arbeidsplassen når vedkommende er på jobb. Vedkommende har også vesentlig drivstoffkvitteringer som reisedokumentasjon, som vedkommende har brukt tidligere som dokumentasjon. Disse blir nå ikke godtatt som "personlige". Vedkommende sendte da med to attester fra to personer som bekrefter at vedkommende er ofte i Skjåk, ca. 3 av 4 helger.

Denne dokumentasjonen godtas ikke fordi de "har ingen bevisverdi". Vedkommende får da følgende beskjed: "Da du ikke har dokumentert at kravet til pendlerhyppighet er oppfylt, må saken avgjøres etter

folkeregisterloven § 2 nr. 2 bokstav a." Vedkommende blir dermed bosatt der vedkommende har sin overveiende døgnhvile.

Svar:

Man regnes som pendler når man på grunn av arbeid må pendle mellom hjem og bolig på arbeidstid. Slike pendlere har rett til fradrag for merutgifter til kost og losji ved opphold på arbeidstid og for hjemreiser, jf. skatteloven § 6-13 og Skattedirektoratets forskrift til skatteloven § 6-13. Forutsetningen for å bli regnet som pendler er at det skattemessige bostedet er et annet sted enn der skattyter arbeider. Dersom man bor vekselvis i to eller flere boliger, kan man bare være registrert som bosatt i en av dem. Det må da avgjøres hvilken bolig som er det skattemessige bosted, jf. skatteloven § 3-1, særlig bestemmelsens femte ledd, og Finansdepartementets forskrift til skatteloven § 3-1.

En slik avgjørelse må baseres på en konkret vurdering av faktum i hver enkelt sak. Reglene er forskjellige avhengig av om man er familieforsørger eller enslig. Ettersom det ikke er opplyst noe nærmere om familiesituasjonen mv., vil jeg kort og på generell basis redegjøre for hvordan gjeldende regler om fradrag for pendling er utformet.

Enslige (ikke gift og ikke registrert bosatt sammen med eventuelle barn) som pendler mellom selvstendig bolig i hjemkommunen og uselvstendig bolig ved arbeidstid, regnes som bosatt i hjemkommunen. Som uselvstendig bolig regnes ikke hus eller leilighet som har minst 30 kvadratmeter boareal, innlagt vann og avløp, som pendleren eier eller dis-

ponerer for et tidsrom som forutsettes å få en varighet av minst ett år, og som pendleren har tilgang til alle ukens dager. Dersom boligen i arbeidskommunen også er selvstendig, vil man regnes som bosatt i den boligen hvor man overnatter oftest (har overveiende døgnhvile). Jeg nevner samtidig at i det tilfelle pendlingen skjer fra en kommune hvor man har vært bosatt i minst tre år da pendlingen startet, så kan man på visse vilkår kreve å forbli registrert i denne kommunen. Forutsetningen er at skattyter eller ektefellen eier eller har utgifter til leie av boligen i hjemkommunen. Man vil i så tilfelle kunne ha halvparten så stor bolig i arbeidskommunen som hjemkommunen og likevel beholde hjemkommunen som ens skattemessige bosted. I tillegg til det ovennevnte vilkåret om boligforhold, så stilles det ved pendling krav om at man reiser hjem så regelmessig og hyppig som det er rimelig etter forholdene. Utgangspunktet er at man må reise hjem minimum hver tredje uke.

For skattyter som er familiependler, er reglene om skattemessig bosted enklere. Familiependlere regnes som bosatt der ektefellen eller barna bor. Er både skattyter og ektefellen pendlere, regnes man som bosatt der man har felles bolig med barna. Dersom man ikke har barn, anses man bosatt i den bolig som regnes som selvstendig. Dersom ektefellene pendler mellom flere boliger som er selvstendige, regnes man som bosatt i den boligen hvor man til sammen har flest overnattinger (har overveiende døgnhvile). For familiependlere er det ikke stilt spe-

sifikke krav til hyppigheten av pendlingen. Pendlingen må imidlertid skje så ofte at boligen kan anses som felles hjem. Normalt kreves det at pendleren har minst tre til fire hjemreiser med overnatting i året.

Uten å gå konkret inn på innleverte opplysninger og bevisvurdering i foreliggende sak, kan jeg nevne at det ikke finnes særskilte regler om krav til dokumentasjon og bevisvurdering i forbindelse med pendling. Det er følgelig de generelle reglene i ligningsloven som kommer til anvendelse. I henhold til ligningsloven § 8-1 er det skattyteren som primært har ansvaret for å tilveiebringe det faktiske grunnlaget for ligningen. Skattemyndighetene foretar deretter en bevisbedømmelse på bakgrunn av de opplysninger som er fremlagt av skattyter. I pendlingstilfeller må skattyter kunne sannsynliggjøre at kravene til boligforhold og reisehyppighet er oppfylt. Relevante opplysninger om boligforhold vil for eksempel kunne være bekreftelse (for eksempel husleiekontrakt) på hva slags bolig man har i hjemkommunen og i arbeidskommunen, mens kjørebok, bensinkvitteringer og billetter kan være en god indikator på hvor ofte man reiser mellom boligene. Jeg påpeker samtidig at dersom en skattyter er uenig i den ligningen som er foretatt, så har han/hun mulighet til å klage over ligningen i medhold av ligningsloven § 9-2 og/eller bringe den inn for retten, jf. ligningsloven § 11-1 jf. skattebetalingsloven § 48. Skattyter har også anledning til å bringe saken inn for Stortingets ombudsmann for forvaltningen, Sivilombudsmannen.

SPØRSMÅL NR. 1152

Innlevert 5. juni 2007 av stortingsrepresentant Torbjørn Hansen

Besvart 12. juni 2007 av landbruks- og matminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«I Fusa har en dispensasjonssak knyttet til fradeling av boligtomt på gnr. 21, bnr. 5 skapt et sterkt politisk engasjement. Saken gjelder fradeling slik at sønnen i familien, som skal overta driften, kan bygge bolig på gården. Fylkesmannen har avslått, basert på nasjonale målsettinger om jordvern.

Ser ikke Regjeringen at denne politikken hindrer investeringer og bosetting i distriktene, bryter med ideen om lokalt folkestyre og er et grovt inngrep i bondens eiendomsrett til egen gård og grunn?»

BEGRUNNELSE:

Saken gjelder et av få gjenværende bruk i drift i Eikelandsosen. Etter avslaget fra fylkesmannen i

Hordaland ligger saken nå til behandling hos fylkesmannen i Sogn og Fjordane.

Vedtaket om å gi dispensasjon ble fattet enstemmig av kommunestyret i Fusa, med hjemmel i jordloven § 12. Ordføreren i Fusa er valgt inn fra Senterpartiet. Kommunestyret mener fradeling i første omgang vil være positivt for driften på gården, og om tomten skulle bli solgt en gang, så vil dette ikke ha konsekvenser for bruket og jordbruksdriften.

Slik saken ligger nå, vil sentrale myndigheter gjennom sine nasjonale målsettinger overkjøre lokaldemokratiet totalt, hindre boligbygging i Fusa og legge sterke føringer på grunneierens disponering av eget bruk.

Svar:

Den aktuelle saken gjelder fradeling av en tomt fra et gårdsbruk, gnr. 21, bnr. 5, i Fusa kommune, Hordaland fylke. Tomta skal overtas av eierens sønn. Etter det som er opplyst skal sønnen overta driften av bruket senere. Tomta er på ca. 1,5 dekar og ca halvparten består av dyrka mark. Det er allerede to boenheter på eiendommen.

Fylkesmannen i Hordaland hadde dispensasjons-spørsmålet til uttalelse og frarådte ut fra jordvern-hensyn sterkt at det ble gitt dispensasjon i denne saken.

Fusa kommune ga med hjemmel i plan- og bygningssloven § 7 dispensasjon fra arealdel til kommuneplanen. Samtidig ga kommunen samtykke til fradeling av boligtomta etter jordloven § 12. Fusa kommune begrunnet vedtaket med at fradelingen i første omgang vil være positiv for å opprettholde driften på gården, og om tomta en gang blir solgt, vil dette ikke få konsekvenser for bruket og jordbruksdriften. Utvalget for plan og drift har vært på befaring på stedet. Ut fra lokal kjennskap kan ikke Fusa kommune se at en slik fradeling vil punktere noe sammenhengende jordbruksområde.

Fylkesmannen i Hordaland har påklaget dispensasjonsvedtaket, og denne klagen er til behandling hos fylkesmannen i Sogn og Fjordane. Klagen er ennå ikke avgjort. Fylkesmannen har ikke klagerett over vedtaket etter jordloven og tillatelse til deling etter jordloven § 12 er derfor endelig.

Jeg vil ikke kommentere denne konkrete saken da den ikke er endelig avgjort. Jeg vil imidlertid komme med noen generelle synspunkter knyttet til spørsmålet om dispensasjon fra plan og jordvern.

I landbruks-, natur- og friluftsområder der spredt boligbygging ikke er tillatt vil fradeling av nye boligtomter stride mot arealformålet. Tillatelse til deling vil derfor kreve dispensasjon fra kommuneplanens

arealdel. Dispensasjon kan gis når "særlige grunner foreligger". Uttrykket "særlige grunner" må ses i forhold til de offentlige hensyn planlovgivningen skal ivareta, og det må foretas en konkret og reell vurdering av sakens faktiske sider. De særlige grunner som kan begrunne en dispensasjon, er i første rekke knyttet til areal- og ressursdisponeringshensyn.

Sikring av verdifulle jordbruksareal og kulturlandskap er et viktig element i den nasjonale miljøpolitikken. Regjeringen arbeider ut fra et mål om at den årlige omdisponeringen av de mest verdifulle jordressursene skal halveres innen 2010. Dyrka og dyrkbar jord er grunnleggende for å sikre matforsyningen på kort og lang sikt. Som følge av klima, terrengforhold og jordsmonn er bare 3 pst. av arealet i Norge dyrka mark, og de siste 50 årene har den årlige omdisponeringen av jordressurser vært betydelig.

Jeg vil understreke at jeg er for et sterkt jordvern, og jeg mener blant annet på bakgrunn av dette at det er riktig å ha en dispensasjonsbestemmelse med strenge vilkår. Det innebærer ikke at jeg mener vi skal ha et absolutt forbud, og jeg mener det må være mulig å gi dispensasjon i særlige tilfelle der jordbruksinteressene etter en helhetsvurdering bør vike. Dette er en avveining som fylkesmannen må gjøre i hver enkelt sak.

Jeg mener etter dette at den aktuelle bestemmelsen har et innhold som gjør det mulig å kombinere ønsket om investeringer og hensynet til bosetting i distriktene med målet om et strengt jordvern.

Hensynet til et strengt jordvern er etter min mening så viktig at jeg har vanskeligheter med å se at dreier seg om en overkjøring av lokaldemokratiet dersom sentrale myndigheter vurderer en søknad om dispensasjon fra LNF-formålet i kommuneplanens arealdel annerledes enn kommunen. Jordvern er et nasjonalt anliggende.

SPØRSMÅL NR. 1153

Innlevert 5. juni 2007 av stortingsrepresentant Vigdis Giltun

Besvart 12. juni 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Det er lang ventetid for nye pasienter som blir henvist til fysioterapibehandling. I mange kommuner er også behandlingstilbudet til sykehjemspasientene for dårlig eller nærmest fraværende.

Vil pasientenes behov for behandling være avgjørende for utformingen av fremtidige finansierings- og avlønningsformer, og vil statsråden vurdere om ordningen med fysioterapihjelm er hemmende for nyrekrutteringen?»

BEGRUNNELSE:

Finansieringen av fysioterapitjenester har mange likheter med finansieringen av allmennlegetjenesten. Kommunens kostnader er knyttet til lønn til ansatte og driftstilskudd til fysioterapeuter med driftsavtale, og for denne tjenesten er stykkprisfinansiering fra trygden begrenset til fysioterapeuter med driftsavtale med kommunen. For fysioterapeuter i ansettelsesforhold får kommunen et tilskudd for fastlønte fysioterapeuter (Kap. 2755 post 62). Tilskuddet gis i stedet for stykkprisrefusjon. Fastlønnstilskuddet var i 2005 på til sammen 190 mill. kr. For fysioterapeuter med driftsavtale utgjorde trygderefusjonen 1 260 mill. kr i 2005. Ressursinnsatsen i fysioterapitjenesten utgjorde i 2005 til sammen 4 148 årsverk, fordelt på hhv. 1 326 årsverk i ansettelsesforhold, 2 531 med driftsavtale, 153 privatpraktiserende uten driftsavtale og 137 turnuskandidater. Enkelte hevder at ordningen med fysioterapihjemler kan gjøre det vanskelig for nyutdannede å etablere seg, og at hjemlene selges for en høy pris. Dette er alvorlig både for fysioterapeutene som må kjøpe seg en rett til å drive en praksis med fulle refusjonsrettigheter, men også for pasientene som trenger et bedre tilbud om raskere behandling.

Fysioterapitjenesten har ikke vært gjenstand for systematisk gjennomgang eller evaluering de siste 16-17 år. Etter hva jeg kjenner til har departementet gitt Sosial- og helsedirektoratet i oppdrag å foreta en kartlegging av tjenesten. Kartleggingen skulle foreligge høsten 2006. Det er varslet at denne saken ville bli fulgt opp på egnet måte av departementet, og at det også ville bli gjennomført en utredning om alternative finansierings- og avlønningsformer for kommunal fysioterapi. Jeg kjenner ikke til hva som er blitt resultatet av denne gjennomgangen, og om det vil bli foretatt noen endringer som får betydning for bedre tilgjengelighet for pasientene.

Svar:

Det er korrekt at fysioterapitjenesten ikke har vært gjenstand for systematisk gjennomgang eller evaluering de siste 16 årene. På denne bakgrunn ga Helse- og omsorgsdepartementet Sosial- og helsedirektoratet (Shdir) våren 2005 i oppdrag å foreta en kartlegging av tjenesten. Rapport fra Shdir - IS 1422 "Kartlegging av fysioterapitjenesten i kommunene For perioden 1984-2005" ble oversendt departementet i februar 2007. Aktuelle fagorganisasjoner og Arbeids- og velferdsdirektoratet ble umiddelbart orientert om rapporten. Rapporten ble samtidig lagt ut på Shdir sin internettportal www.shdir.no og er allment tilgjengelig. Rapporten kan også bestilles som trykksak fra Shdir. Kartleggingen er et sentralt verktøy for vurderinger av hvordan tjenesten fungerer per dags dato.

Kommunens helsetjeneste skal etter kommunehelsetjenesteloven blant annet fremme folkehelsen og forebygge, diagnostisere og behandle sykdom, skade og lyte. Videre skal den omfatte medisinsk rehabilitering og habilitering. For å løse disse oppgavene er kommunene pålagt å sørge for deltjenester, blant annet fysioterapitjenester. Dette er et minimum som kommunene er pålagt å tilby, uavhengig av kommuneøkonomi. Tjenestene skal også ytes til pasienter i sykehjem. En hovedmålsetting med den kommunale fysioterapitjenesten er at den enkelte kommune skal gi et mål- og behovsrettet tilbud til kommunens innbyggere. Dette er en sentral føring når det gjelder utformingen av fysioterapitjenesten.

Det er ikke akseptabelt at innbyggere ikke får nødvendige helsetjenester i kommunene. Den enkelte kommune kan organisere sin fysioterapitjeneste ved enten å ansette fysioterapeuter i kommunale stillinger på fastlønn eller å inngå avtaler om driftstilskudd (driftsavtale) med privatpraktiserende fysioterapeuter.

Shdirs kartlegging viser en tendens til at antall fastlønsstillinger har blitt redusert, men at flere privatpraktiserende får driftsavtaler med kommunene. Disse avtalene er av varierende størrelse (100 % av talehjemmel tilsvarende en full arbeidsuke). Redusert driftstilskudd medfører ikke tilsvarende reduksjon mht. å kunne praktisere for trygdens regning (utløse takster).

Departementet er kjent med at det i enkelte kommuner kan være ventetid på fysioterapibehandling. Dette kan skyldes at den enkelte kommune ikke ser behov for å opprette stillinger til tjenesten og/eller at etterspørselen er større enn tilbudet. Videre har nærmer halvparten av pasientene som får behandling hos privatpraktiserende fysioterapeut med driftsavtale, krav på gratis fysioterapi på grunnlag av diagnose. Disse pasientene disponerer i økende grad fysioterapeutens kapasitet.

Det er i februar i år nedsatt en arbeidsgruppe med representanter fra Finansdepartementet, Arbeids- og inkluderingsdepartementet, Kommunal- og regionaldepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Kommunenes Sentralforbund, Arbeids- og velferdsdirektoratet, Sosial- og helsedirektoratet og Norsk fysioterapeutforbund. Arbeidsgruppen skal utrede økt finansieringsansvar til kommunene når det gjelder fysioterapitjenester, samt utrede endringer i finansieringen av tjenesten i forhold til formålet med tjenesten og dens funksjon i kommunehelsetjenesten. Gruppen skal avlevere rapport før sommeren 2007.

Parallelt med dette arbeidet har det pågått et utredningsarbeid på oppdrag fra Helse- og omsorgsdepartementet i regi av Arbeids- og velferdsdirektoratet hvor egenandels- og frikortordningene gjennomgås. En sentral begrunnelse for oppdraget er at en stor del

av finansieringen av den kommunale fysioterapitjenesten gjelder trygdens dekning av egenandeler for pasienter som har krav på å få dekket fysioterapibehandling fullt ut. Rapport ble avlevert 4. mai d.å. og vil i sin helhet bli publisert bl.a. på www.nav.no i løpet av nær fremtid. Gruppens rapport vil bli fulgt opp av departementet på egnet måte. De to arbeidsgruppenes arbeid vil da gis en samlet vurdering.

Jeg kan også informere om at jeg i forbindelse med fremleggelsen av budsjettet for 2008 vil legge frem en strategi for habilitering og rehabilitering.

Når det gjelder fysioterapitjenester til pasienter i sykehjem, viser jeg til mitt svar av 17. oktober f.å. til representant Giltuns spørsmål nr. 38 til skriftlig besvarelse. Kommunene skal sørge for å organisere tjenestene på en måte som gjør at de til enhver tid har mulighet til å oppfylle lovens krav til tjenester, jf. forskrift om kvalitet i pleie- og omsorgstjenesten og forskrift om internkontroll i sosial- og helsetjenesten i kommunen. Statens helsetilsyn i fylket har ansvar for å føre tilsyn med at kommunene har organisert seg på en slik måte.

Dersom pårørende eller pasienten selv er misfornøyd med tjenestetilbudet, gir både kommunehelsetjenesteloven og pasientrettighetsloven adgang til å påklage tjenestetilbudet til kommunen og ev. deretter til Statens helsetilsyn i fylket.

Regjeringen har i Soria Moria-erklæringen satt seg som mål å styrke det kommunale helse- og omsorgstilbudet, herunder habiliterings- og rehabiliteringstjenester. Dette arbeidet er i gang ved at kommunesektoren har mottatt økte statlige overføringer. Den styrkede ressursituasjonen skal bl.a. benyttes til å styrke personellsituasjonen i kommunene med 10 000 årsverk fra 2005 til 2009.

I St.meld. nr. 25 (2005-2006) Mestring, muligheter og mening er det lagt frem en plan som redegjør for hvordan dette målet skal oppnås.

I dag er det god rekruttering til fysioterapiyrket. Det utdannes årlig ca. 300 fysioterapeuter i Norge og ca 150 i utlandet. Mange av disse ønsker arbeid i storbyene.

Dette har medført at det har oppstått en viss arbeidsledighet i de større byene og en fremvekst av privatpraktiserende fysioterapeuter uten driftsavtale der det ikke utløses refusjon fra trygden ved behandling. Det er fortsatt god søkning til fysioterapistudiet i Norge og utlandet. Departementet har ikke inntrykk av at forhold i arbeidsmarkedet eller driftstilskudsordningen virker hemmende på rekrutteringen til utdanning og yrke.

SPØRSMÅL NR. 1154

Innlevert 5. juni 2007 av stortingsrepresentant Vigdis Giltun

Besvart 14. juni 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Kure Epilepsisenter som besitter 40 års kompetanse på rehabilitering av mennesker med epilepsi, står nå i fare for å bli nedlagt. Det finnes imidlertid noen som ønsker å drive dette senteret videre, men det er usikkert om Helse Sør-Øst fortsatt vil kjøpe plasser.

Vil statsråden sørge for at pasientene ikke skal risikere å stå uten tilbud fra 1. september, og garantere at verken kvaliteten eller antallet rehabiliteringsdøgn reduseres?»

BEGRUNNELSE:

Norsk Folkehjelp som pr. i dag driver Kure Epilepsisenter ville avvikle sin virksomhet fra 1. juni, men har forlenget denne avtalen med Helse Sør til 1.

september. Pasienter, pårørende og ansatte har fremdeles et håp om at dette rehabiliteringsstedet fortsatt skal kunne tilby rehabiliteringsopphold som en del av den offentlige helsetjenesten, og de mener det er spesielt viktig at kompetansen opprettholdes til beste for denne pasientgruppen.

Nye aktører som ønsker å drive Kure Rehabiliteringssenter videre presenterte sine planer for Helse Sør 23. mars, og ble lovet tilbakemelding med beslutning i april. Helseforetaket skulle vurdere om de ville bruke en ny privat aktør slik at driften ved Kure kunne videreføres, eller om de skulle bygge opp et tilbud inne på sykehuset SSE/RH. På grunn av sammenslåingen av Helse Øst og Sør, og ansettelse av ny administrerende direktør, ble møtet i april utsatt til 25. mai for senere å bli ytterligere utsatt til 5. eller 6. juni. Det virker også som om det er stor usikkerhet i forhold til

hva som blir utfallet av denne saken, og hvem som tar avgjørelsen.

Dette har naturlig nok skapt stor usikkerhet blant de ansatte. Dessverre ser det nå ut til at tålmodigheten til de ansatte tar slutt, og det fryktes at de vil gå til en felles oppsigelse 1. juli hvis ikke en avtale med Helse Sør-Øst nå raskt kommer på plass.

Hvis Kure Rehabiliteringssenter blir lagt ned, må sannsynligvis helseforetaket bygge opp et nytt senter i offentlig regi i stedet for å benytte et veldrevet og populært senter som besitter 40 års kompetanse på rehabilitering av mennesker med epilepsi. Det vil ta lang tid å bygge opp et tilsvarende godt tilbud, og mange frykter nå at viktig kompetanse på Kure går tapt med det resultat at pasientene får svekket sitt tilbud.

Svar:

Utgangspunktet for saken er at Norsk Folkehjelp, som driver Kure rehabiliteringssenter i Østfold, har sagt opp sine avtaler med tidligere Helse Øst RHF og Helse Sør RHF. Helse Sør-Øst RHF har overtatt begge avtalene, og har etter Norsk Folkehjelps oppsigelse vurdert situasjonen i lys av sin "sørge for"-oppgave. Helse Sør Øst RHF har meldt at de vurderer det som viktig å opprettholde et faglig godt rehabiliteringstilbud til epilepsipasienter, med samme kapasitet som regionene har hatt til disposisjon ved Kure. Rikshospitalet-Radiumhospitalet HF ved Epilepsienheten i Sandvika vil etter dette få i oppdrag å etablere et rehabiliteringstilbud for mennesker med vanskelig regulert epilepsi fra 1. oktober 2007, som er det tidspunkt som avtalene med Norsk Folkehjelp om Kure opphører. Det opplyses fra Helse Sør-Øst at det nye tilbudet vil bli samorganisert med Epilepsienheten i Sandvika. Det forutsettes etablert et opplegg for 12 personer. Dette samsvarer med gjennomsnittsbetraget ved Kure.

Det opplyses videre fra Helse Sør-Øst RHF at et komplett rehabiliteringstilbud ved Epilepsienheten vil kunne understøttes av den allerede eksisterende høyspesialiserte spesialisthelsetjenesten, og derfor kunne organiseres på en god og kostnadseffektiv måte. Dette vil gi kontinuitet i pasientbehandlingen og kompetanseutvikling hos helsepersonellet. Pasientene vil også kunne dra nytte av det pedagogiske tilbudet ved Solberg skole som har spesialkompetanse innen epilepsi. I tillegg legges det opp til et prosjekt med NAV for å identifisere ferdigheter og støtteordninger rettet inn mot framtidig yrkesutøvelse.

Helse Sør-Øst RHF opplyser at det i de foretatte vurderingene har vært inne alternativer. Ett alternativ har vært innspill fra ansatte ved Kure Epilepsisenter med forslag om at driften skal videreføres i regi av aksjeselskap særskilt opprettet for dette formålet. Jeg ser det som viktig at dette alternativet blir nøye vurdert fordi det kan ta vare på kompetansen som er utviklet over mange år. Men det er også viktig at vurderingene foretas ut fra alle forhold som påvirker virksomhetens evne til å oppfylle "sørge for"-ansvaret, både hensynet til gode faglige tjenester og at det er et tilstrekkelig organisatorisk og økonomisk fundament for driften. I så henseende blir det altså en ny situasjon når nå Norsk Folkehjelp trekker seg ut. Med dette som bakgrunn har jeg bedt Helse Sør-Øst RHF foreta en supplerende gjennomgang for å være sikker på at vurderingene som er foretatt, er riktige også i forhold til alternativet med videre drift ved Kure. Jeg har bedt om å bli orientert om vurderingen før beslutning gjennomføres. Når det gjelder andre alternativer som innebærer flytting av virksomheten fra Kure, legger jeg til grunn at Helse Sør-Øst RHF har vurdert dette nøye i forhold til sitt "sørge for"-ansvar.

SPØRSMÅL NR. 1155

Innlevert 5. juni 2007 av stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker

Besvart 13. juni 2007 av miljøvernminister Helen Bjørnøy

Spørsmål:

«Vern om bynære rekreasjonsområder er viktig både av miljømessige årsaker og i et folkehelseperspektiv. I Tromsø har private utflyttede grunneiere nylig lagt ut for salg et areal på 9 000 mål fra bebyggelsen nede i Tromsdalen og opp mot Tromsdalstinden.

Lett tilgang gjør at området er flittig benyttet av byens befolkning til trenings- og turaktiviteter.

Vil statsråden ta initiativ til at staten legger inn bud for å sikre seg området og legge til rette for allmenn fri tilgang til dette verdifulle friluftsområdet for fremtiden?»

BEGRUNNELSE:

Staten har ved flere tidligere anledninger gått inn og kjøpt opp arealer med den begrunnelse at det er viktig å sikre allmennhetens interesser og fri tilgang. Nå er situasjonen i Tromsø at utflyttede grunneiere vil selge et stort bynært areal med unike naturkvaliteter. Prisantydningen for 9 000 mål er satt til 9 mill. kr.

Tromsø er en av våre raskest voksende byer, og det er et økende press på ledige arealer. I Nordlys 30. mai blir det antydning at investorer utenfor Tromsø har vist interesse og vurderer kjøp av dette verdifulle naturområdet i Tromsdalen, bl.a. med bakgrunn i at Tromsø av idretten er pekt ut som norsk kandidat til OL 2018.

Tromsdalen er i dag et yndet utfartssted for folk i alle aldre. Vern om bynære, lett tilgjengelige rekreasjonsområder er viktig av miljømessige årsaker og ikke minst i et folkehelseperspektiv. I Miljøverndepartementets budsjett for 2007 pekes det på at departementet vil markere at friluftsloven er 50 år. Det legges vekt på at staten skal spille en aktiv rolle for å legge til rette for friluftsliv fordi dette er en kilde til god livskvalitet, trivsel, god folkehelse og bærekraftig utvikling. Videre at det er viktig å sikre areal og rettigheter til ferdsel, opphold og aktiviteter og stimulere til miljøvennlig friluftsliv. Et statlig kjøp av Tromsdalen vil oppfylle alle disse målsettingene. Det bør derfor være legitimt at staten, som i Oslo og Vestfold, går inn og kjøper det aktuelle arealet i Tromsdalen for å sikre allmennheten fri tilgang og bruk av Tromsdalen for all fremtid.

Verdens miljøekspertise har denne uka vært samlet i Tromsø som ledd i at Norge har vært vertsnasjon for markeringen av verdens miljøverndag. Det ville vært en ypperlig oppfølging om staten nå tok et initiativ ved å legge inn bud i den hensikt å erverve og tilrettelegge det ledige arealet i Tromsdalen for aktivt bruk for byens snart 70 000 innbyggere.

SPØRSMÅL NR. 1156

Innlevert 5. juni 2007 av stortingsrepresentant Inga Marte Thorkildsen

Besvart 12. juni 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Soria Moria-erklæringen sier at "mennesker som lever med funksjonshemning og kronisk sykdom må sikres en livskvalitet på linje med den øvrige befolkningen. Regjeringen vil gjennomføre brukermedvirkning som prinsipp".

Vil statsråden vurdere om sosialtjenesteloven bør endres for å styrke funksjonshemmedes mulighet til en aktiv og meningsfylt tilværelse?»

Svar:

Bynære friluftsområder er viktig å ta vare på for friluftsliv og helse. Et viktig virkemiddel i dette arbeidet er arealdisponering etter plan- og bygningsloven. Ved at områder bevares som utmark og dermed er tilgjengelig i medhold av friluftsloven, vil friluftslivsinteressene i mange tilfelle være ivaretatt.

I enkelte tilfelle vil det være behov for ytterligere tiltak for å sikre friluftslivets behov. Der hvor det er nødvendig med tilretteleggingstiltak for eksempel for å bedre tilgjengelighet og bruksmuligheter, vil det offentlige kunne ha behov for å skaffe seg råderett over områder ved kjøp eller avtale for å kunne gjennomføre slike tiltak. Det vil normalt ikke være behov for å kjøpe store utmarkseiendommer i sin helhet for å kunne gjennomføre slike tiltak; det er i mange tilfelle tilstrekkelig å kjøpe de deler av en eiendom som planlegges benyttet f.eks til innfallsport eller et særskilt tilrettelagt aktivitetsområde.

Kommunen vil være den nærmeste til å vurdere på hvilken måte et område bør sikres: om det er tilstrekkelig med arealplanmessige tiltak eller om det er behov for særskilt sikring av et område til friluftslivsmål.

På statsbudsjettet (kap. 1427 post 30) er det en bevilgning som kan benyttes til finansiering av kjøp av friluftsområder ved tilskudd til kommuner. Der som Tromsø kommune vurderer å sikre seg eiendommen, bør søknad om hel eller delvis finansiering av dette rettes til Direktoratet for naturforvaltning ved fylkesmannen. Jeg viser til departementets rundskriv T-1/06 Tilskotsordningar for 2007 som gir nærmere orientering om framgangsmåten i slike saker. Rundskrivet ligger på Miljøverndepartementets hjemmeside miljø.no.

BEGRUNNELSE:

Å kunne kommunisere med andre er en sentral del av menneskers livskvalitet og har avgjørende betydning for å kunne ha en aktiv og meningsfull tilværelse i fellesskap med andre, jf. sosialtjenestelovens formålsbestemmelse § 1-1. Likevel opplever mange døve med tilleggsfunksjonshemninger at de ikke får denne muligheten. Det meldes om flere tilfeller hvor ungdommer med funksjonshemninger som har bodd

hele livet i institusjon i en vertskommune hvor det fins tilrettelagt skoletilbud, tvinges til å flytte hjem etter endt skolegang. Dette til tross for at de får et langt dårligere tilbud i sin hjemkommune - med tap av nettverk og venner, manglende muligheter til å kommunisere med andre, og sterk redsel for isolasjon og ensomhet.

Flere ungdommer fra Andebu kompetanse- og skolesenter (AKS) i Vestfold har tatt kontakt med meg fordi de befinner seg i en slik situasjon. De er redde for å miste hele sitt sosiale nettverk, og for at de eneste som skal være i stand til å kommunisere med dem, vil være et profesjonelt hjelpeapparat. Det gjør sterkt inntrykk når mennesker som er spesielt sårbare gråter av frykt for framtida og for at det trygge og meningsfylte livet de endelig har fått, skal gå tapt av hensyn til kommunens økonomi.

Etter å ha lest fylkesmannens vurderinger i en av disse sakene, virker det klart at regelverket i for liten grad sikrer funksjonshemmede "en aktiv og meningsfull tilværelse i fellesskap med andre". I et bruker- og pårørendeperspektiv er det vanskelig å forstå hvordan det kan være tilstrekkelig at en døv ung voksen med tilleggsfunksjonshemninger får et tilbud som innebærer at hun får kommunisere det aller nødvendigste med tjenesteytere, men uten å ha meningsfylt kontakt med andre mennesker i samme situasjon. Å måtte bryte opp fra et etablert og kjent miljø må dessuten være svært belastende og virke særlig urimelig når man har levd i dette miljøet fordi hjemkommunen ikke har hatt et eget tilbud.

På denne bakgrunn vil jeg be statsråden om en tilbakemelding på hvordan det arbeides med disse problemstillingene i Regjeringa, og om han vil vurdere å endre sosialtjenesteloven.

Svar:

Det er Helse- og omsorgsdepartementet som har ansvaret for de aktuelle bestemmelsene i sosialtjenesteloven. Spørsmålet er derfor oversendt helse- og omsorgsministeren for besvarelse.

Etter sosialtjenesteloven har kommunene ansvar for å organisere og tilrettelegge tjenestene slik at de som mottar tjenestene sikres en aktiv og meningsfylt tilværelse i fellesskap med andre. Sosialtjenesten skal også etter lovens § 3-1 arbeide for at det blir satt i verk velferds- og aktivitetstiltak for barn, eldre og funksjonshemmede og andre som har behov for det.

Undersøkelser og tilbakemeldinger fra flere hold, blant annet Helsetilsynets rapport "Pleie- og omsorgstjenester på strekk" fra 2005 viser at "sosiale tiltak" og "aktivitetstiltak" fikk markert høyst utilstrekklighetsskåre i kartleggingen av tjenestemottakernes tilbud.

I St.meld. nr. 25 (2005-2006) Mestring, mening og mangfold peker Regjeringen på dette som en av de

fem viktigste omsorgsutfordringer og legger opp til "Aktiv omsorg" som en hovedstrategi for framtidens omsorgstjenester.

Som en oppfølging til dette sender Helse- og omsorgsdepartementet i disse dager ut et rundskriv I-5/2007 til landets kommuner og fylkesmenn som presiserer det kommunale ansvaret for å organisere og dimensjonere tjenestene etter sosialtjenesteloven § 4-2, slik at tjenestemottakerne sikres et aktivt liv slik lovens formålsbestemmelse forutsetter.

Det har vært reist spørsmål om aktivitetstilbud og andre sosiale tiltak bør være lovregulert oppgave for kommunene. I NOU 2005:8 Likeverd og tilgjengelighet foreslår for eksempel utvalgets flertall å lovregulere "dagaktivitet" som en pliktig tjeneste for kommunene. Hvordan tjenestene skal reguleres i framtida vil bli vurdert i arbeidet med oppfølging av Bernt-utvalgets forslag om en samordning av den kommunale helse- og sosiallovgivningen (NOU 2004:18 Helhet og plan i sosial- og helsetjenestene).

I begrunnelsen for spørsmålet reises flere andre problemstillinger knyttet til tjenesteyting til funksjonshemmede, der en av hovedutfordringene er å tilrettelegge for at funksjonshemmede skal kunne bo-sette seg og motta tjenester der de selv ønsker.

Jeg kan ikke gripe inn i enkeltsaker, og som spørsmålsstilleren nevner, er flere saker klagebehandlet eller til behandling ved fylkesmannsembetene. Jeg vil imidlertid minne om at tjenestetilbud så langt som mulig skal utformes i samarbeid med den enkelte. Det skal i den sammenheng legges stor vekt på hva den funksjonshemmede mener, jf. sosialtjenesteloven § 8-4. Funksjonshemmede med behov for langvarige og koordinerte tjenester har også rett til individuell plan (IP) etter sosial- og helselovgivningen. Den individuelle planleggingen skal blant annet sikre at det etableres et samarbeid på tvers av sektorer, etater og nivåer for at den enkelte skal kunne få et helhetlig og tilpasset tilbud.

Jeg er også oppmerksom på at Helsetilsynet i nevnte rapport reiser spørsmål om det foregår en standardisering av bo- og tjenestetilbudet i kommunene. Tilsynet peker på at en del brukere har behov for tjenestetilbud med et annet innhold og en annen innretning enn det som er mest vanlig. Dette krever kreativitet og løsningsorientering med utgangspunkt i den enkeltes behov.

Jeg vil også vise til St.prp. nr. 67 (2006-2007) Kommuneproposisjonen, hvor Regjeringen fremmer forslag om en omlegging av tilskuddsordningen til ressurskrevende tjenester slik at staten overtar en økt andel av finansieringen, og at kommunene kan inntektsføre utgiften det samme året som utgiften oppstår. Dette vil bl.a. bidra til at det blir lettere for personer med store omsorgsbehov å flytte til en annen kommune når de ønsker det.

For øvrig er det på helse- og sosialområdet iverksatt flere tiltak og prosesser for å legge til rette for at personer med nedsatt funksjonsevne skal leve aktive og selvstendige liv:

Som en del av Omsorgsplan 2015 som presenteres i St.meld. nr. 25 (2005-2006) Mestring, mulighet og mening gir Sosial- og helsedirektoratet støtte til Kristiansand kommune, slik at kommunen vil være et faglig knutepunkt for satsingen "Støttekontakt - kultur og fritidsdeltakelse". I tre år framover vil kommunens tjeneste "Fritid med bistand" være et senter for utvikling av støttekontakt - kultur og fritidsdeltakelse overfor andre kommuner i landet. Prosjektet skal drive informasjon, veilede og være en diskusjonspartner for andre kommuner. Det blir lagt vekt på metodikken i "Fritid for alle" - om å delta i vanlige fritidsorganisasjoner. Nettstedet www.fritidforalle.no ble åp-

net 7. juni i år. Sosial- og helsedirektoratet har videre nettopp utgitt brosjyren "Sammen med andre - nye veier for støttekontakttjenesten" (IS-1451) til alle landets kommuner, frivillige organisasjoner og andre, med en rekke eksempler på hvordan dette feltet er blitt fornyet mange steder i landet.

I begrunnelsen for spørsmålet skriver representanten også mer generelt om funksjonshemmedes muligheter for å leve en aktiv og meningsfull tilværelse i fellesskap med andre. Arbeids- og inkluderingsdepartementet har særlig ansvar for tiltak som styrker funksjonshemmedes inkludering i arbeidslivet, og statsråd Bjarne Håkon Hanssen arbeider aktivt med dette. Arbeids- og inkluderingsdepartementet følger også opp Syse-utvalgets utredning og utarbeider et lovforslag som vil gi funksjonshemmede et bedre vern mot diskriminering.

SPØRSMÅL NR. 1157

Innlevert 5. juni 2007 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande

Besvart 11. juni 2007 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen

Spørsmål:

«Vil statsråden ta initiativ til å tillate midlertidig muntlig tillatelse i saker om arbeidstillatelser for EØS-borgere inntil skriftlig vedtak er fattet?»

BEGRUNNELSE:

I Nord-Trøndelag politidistrikt fikk EØS-borgere tidligere et muntlig tilsagn om at de fikk lov til å begynne å jobbe straks de hadde innlevert søknad. Det muntlige vedtaket ble fulgt opp av et skriftlig vedtak så raskt som mulig. Politidistriktet og arbeidsgiver så dette som en hensiktsmessig løsning i stedet for å la utlendingen måtte vente uten rett til å jobbe mens politiet behandlet søknaden. Politidistriktet fikk nylig beskjed av UDI om at denne praksisen var lovstridig og at ingen utlending kan jobbe i Norge uten at de har skriftlig arbeidstillatelse. Politiet har derfor sluttet å gi muntlige tilsagn. Arbeidsgivere er nå fortvilet over at de ikke kan bruke arbeidskraft som er tilgjengelig - fordi skriftlig vedtak ikke er fattet. Et muntlig tilsagn bør ikke være hovedregelen, men Venstre ser fordelene av en hjemmel som åpner for at det er mulig å gi et slikt tilsagn der det virker hensiktsmessig.

Svar:

Dagens regelverk tillater arbeidstakere fra land som var medlemmer av EØS før utvidelsen i 2004, å

ta arbeid i inntil 3 måneder uten vedtak om tillatelse. Arbeidstakere fra EØS-land som er omfattet av overgangsordninger, må i utgangspunktet ha vedtak om en oppholdstillatelse før arbeidet tar til. Dette gjelder ikke arbeidstakere som har hatt lovlig opphold i Norge som arbeidstaker i minst tolv forutgående måneder.

Det er vilkår for å få slik oppholdstillatelse. Som hovedregel må det dreie seg om heltidsarbeid, og lønns- og arbeidsvilkår må ikke være dårligere enn etter gjeldende tariffavtale, regulativ eller det som ellers er normalt for vedkommende sted og yrke.

Utlendingsdirektoratet (UDI) har i den aktuelle situasjonen i Nord-Trøndelag opptrådt helt korrekt når det har påpekt at det ikke er anledning til å gi muntlige tilsagn til å starte et arbeid der loven krever en oppholdstillatelse. Disse arbeidstakerne må altså vente til oppholdstillatelser er innvilget, og tillatelser gis skriftlig. Når det ikke er tvil om at vilkårene er oppfylt, kan politiet innvilge slike søknader. Ellers avgjøres søknadene i UDI.

Jeg ser at det kan være behov for forenklinger for noen av disse arbeidstakerne og deres arbeidsgivere og vurderer oppmyking av overgangsreglene. Departementet har derfor nylig sendt ut et høringsbrev hvor vi blant annet ber om synspunkter på den muligheten at søkerne får adgang til å begynne å arbeide så snart fullstendig søknad om oppholdstillatelse er innlevert.

SPØRSMÅL NR. 1158**Innlevert 5. juni 2007 av stortingsrepresentant Olemic Thommessen****Besvart 13. juni 2007 av barne- og likestillingsminister Karita Bekkemellem****Spørsmål:**

«Hva slags adopsjonsavtale foreligger mellom Norge og Vietnam, og hvis det ikke foreligger en adopsjonsavtale, hva er årsaken til det?»

BEGRUNNELSE:

Det er kommet henvendelser til oss om at det ikke foreligger noen adopsjonsavtale mellom Norge og Vietnam. Det hevdes at saken har ligget fire år i departementet til behandling.

Vietnam er et land som aksepterer enslige adoptanter, og siden Kina nylig stengte for at enslige kan få adoptere, er det grunn til å få en avklaring på forholdet til Vietnam. Vi ber derfor om at statsråden redegjør for realitetene i denne saken og om årsakene til at det eventuelt ikke foreligger noen avklaring om en slik adopsjonsavtale.

Svar:

Departementet har i lengre tid i samarbeid med Barne-, ungdoms- og familiedirektoratet (Bufdir) arbeidet med et forslag til innhold i et avtaleutkast om bilateral adopsjonsavtale mellom Vietnam og Norge. Bakgrunnen for arbeidet har vært at den ene av de tre norske adopsjonsorganisasjonene, Adopsjonsforum, lenge har ønsket å gjenoppta virksomheten fra Vietnam. Organisasjonen har ikke drevet adopsjonsformidling fra dette landet siden 1999. Samarbeidet ble på denne tiden gjennomført på bakgrunn av at norske og vietnamesiske myndigheter hadde gitt Adopsjonsforum tillatelse til å drive adopsjonsformidling fra landet. Søknad om fortsatt formidlingstillatelse ble imidlertid avslått av departementet etter tilråding av daværende Statens ungdoms- og adopsjonskontor. Begrunnelsen for avslaget var usikkerhet i Vietnam når det gjaldt adopsjon av barn til utlandet. Det ble blant annet gitt motstridende opplysninger om vietnamesiske myndigheters syn på organisasjoners arbeid med adopsjoner i landet.

Vietnamesiske myndigheter har de siste årene hatt et generelt krav om inngåelse av bilateral avtale på myndighetsnivå, for at adopsjonsorganisasjoner kan starte arbeidet i landet. En formidlingstillatelse fra norske myndigheter er med andre ord ikke lenger ansett tilstrekkelig.

Norske myndigheter har imidlertid ført en praksis der vi har vært tilbakeholdne med å inngå bilaterale avtaler om adopsjonssamarbeid. Bakgrunnen for dette er at Haagkonvensjonen av 29. mai 1993 om

vern av barn og samarbeid ved internasjonale adopsjoner, som trådte i kraft for Norge 1. januar 1998, er ansett som det nødvendige og tilstrekkelige verktøyet i denne sammenheng. I forhold til opprinnelsesland som ikke er tilsluttet Haagkonvensjonen, for eksempel Vietnam, har norske myndigheter vært opptatt av at prinsippene i Haagkonvensjonen legges til grunn for samarbeidet. Jeg har fått opplyst at Vietnam nå er i en prosess der de vurderer å slutte seg til Haagkonvensjonen.

Både Danmark og Sverige har inngått bilateral avtale med Vietnam, henholdsvis i mai 2003 og i februar 2004. Vietnam har for en tid tilbake forelagt Norge et utkast til avtale. Det har derfor pågått et arbeid i departementet for at norske myndigheter skal inngå en bilateral avtale med Vietnam. På bakgrunn av at det oppstod enkelte uklarheter om den vietnamesiske adopsjonslovgivningen, ba departementet Bufdir i mai i fjor om å innhente ytterligere opplysninger om det vietnamesiske regelverket for å få et best mulig grunnlag for å vurdere saken. Dette gjaldt blant annet spørsmål knyttet til adgangen til å gjennomføre såkalte "svake" adopsjoner, som innebærer at ikke alle rettslige bånd mellom barnet og den biologiske slekt brytes og/eller at adopsjonen vil kunne oppheves.

Departementet mottok i fjor høst ny informasjon fra Bufdir. Foruten innhenting av ytterligere opplysninger om det vietnamesiske regelverket, ga Bufdir også opplysninger om forholdene rundt organiseringen av adopsjonsformidlingen i Vietnam, herunder om den kontroll sentrale adopsjonsmyndigheter har med adopsjonsmyndighetene i provinsene i Vietnam. Det fremkom at det var usikkerhet knyttet til hvor god kontrollen er med adopsjonsformidlingen i provinsene, og om adopsjonene dermed kunne gjennomføres på en forsvarlig måte.

På denne bakgrunn fant departementet at det fortsatt var knyttet usikkerhet til om forholdene i Vietnam hadde endret seg slik at det lå godt nok til rette for å starte forhandlinger om adopsjonsformidling fra landet. Departementet kom derfor, i desember 2006, til at grunnlaget for å fortsette prosessen mot å inngå forhandlinger med vietnamesiske myndigheter om en adopsjonsavtale, inntil videre burde stanses. Departementet viste samtidig til at dersom det skulle komme nye opplysninger eller endrede forutsetninger i saken, ville departementet vurdere å gjenoppta den.

Etter departementets avslag i desember 2006, har Bufdir nå tatt saken opp igjen med departementet.

Direktoratet viser til at de i april i år har mottatt rapport fra og har hatt møte med den svenske sentralmyndigheten, Myndigheten for internasjonelle adoptionsfrågor (MIA) om deres tilsynsreise til Vietnam. Bufdir opplyser at MIA har funnet det forsvarlig å la adopsjonssamarbeidet med Vietnam fortsette i 2007.

Etter dette anbefaler Bufdir at det fra norsk side vurderes å ta opp igjen spørsmålet om det skal inngås en bilateral adopsjonsavtale med Vietnam på myndighetsnivå.

Departementet mener at Bufdirs nye opplysninger tilsier at saken tas opp igjen, og departementet er derfor nå i ferd med å ferdigstille et utkast til bilateral adopsjonsavtale med Vietnam som kan danne grunnlag for forhandlinger med vietnamesiske myndigheter. Utkastet til avtale skal oversendes Utenriksdepartementet som vil bistå i kontakten med vietnamesiske

myndigheter. Utkastet har tatt utgangspunkt i de svenske og danske avtalene med Vietnam. Det har imidlertid vært nødvendig å foreta enkelte mindre tilpasninger av hensyn til det norske adopsjonssystemet og det norske regelverket om adopsjon.

Vårt videre arbeid i denne saken vil naturlig nok være avhengig av vietnamesiske myndigheter. Bufdir opplyser at den svenske sentralmyndigheten (MIA) har orientert om at det tok ca. 1 år fra de satte i gang arbeidet til avtalen ble inngått. Jeg legger til grunn at dersom vietnamesiske myndigheter fortsatt ønsker en bilateral avtale om adopsjon med Norge, vil det kunne forventes å ta noe kortere tid. Vårt utkast til avtale bygger som nevnt på de svenske og danske avtalene som vietnamesiske myndigheter allerede har inngått.

SPØRSMÅL NR. 1159

Innlevert 5. juni 2007 av stortingsrepresentant André N. Skjelstad

Besvart 13. juni 2007 av miljøvernminister Helen Bjørnøy

Spørsmål:

«Vår rovviltforvaltning foretar i mange enkeltsaker betydelige avkortinger utover normaltapet, i forbindelse med utmåling av erstatning for rovdyrdrepte husdyr og tamrein, uten at det gis en reell begrunnelse for avkortingen.

Er dette et virkemiddel i Regjeringens landbruks- og distriktspolitikk?»

BEGRUNNELSE:

Vi har internasjonale forpliktelser for å sikre levedyktige rovdyrbestander i Norge. Den økningen i rovdyrbestandene som dette har medført, har påført stor skade på husdyr og tamrein. Staten har ifølge viltloven plikt til å erstatte slike tap. Rovviltforvaltningen tolker imidlertid forskriften av 2. juli 1999 slik at svært mange husdyreiere får avkortet erstatningen av sine tap utover det normaltapet som er et standardfradrag for å dekke normal avgang pga. sykdom, ulykker etc.

Dette begrunnes som oftest med manglende dokumentasjon av tapene. Atferden til flere rovdyrarter medfører imidlertid nedgraving eller transport av drepte dyr, som vanskeliggjør oppsporing og dokumentasjon av slike tap. Denne begrunnelsen gis bare som en standard juridisk begrunnelse, og inneholder

ingen alternativ sannsynlig dødsårsak som kan forklare hvorfor erstatningen avkortet, og samtidig gi dyreeier mulighet til å motbevise grunnlaget for en slik avkortning.

Svar:

Som det går fram av Soria Moria-erklæringen, opprettholdt Regjeringen gjeldende erstatningsordning for tap av husdyr på beite som skyldes fredet rovvilt. Årlig utbetales 70-80 mill. kr i erstatninger for tap og skader på husdyr og tamrein forårsaket av rovvilt. Det skilles mellom utbetaling av erstatning ved dokumenterte skader og der skaden må baseres på andre omstendigheter enn dokumenterte rovvilttap. På landsbasis er det ca. 6-7 pst. av de erstattede tapene som er dokumentert ved kadaverfunn. De resterende dyr som erstattes, 93-94 pst., erstattes på bakgrunn av sannsynliggjorte skader forårsaket av rovvilt. I tilfeller der erstatning utbetales på grunnlag av skjønn, må det være minst 50 pst. sannsynlighet for at rovvilt er skadevolder, jf. Retningslinjer til forskrift av 2. juli 1999 om erstatning for tap og følgekostnader når husdyr blir drept eller skadet av rovvilt.

Det er dyreeiers eget ansvar å dokumentere at det er rovvilt som er årsaken til tapet. Riksrevisjonen gjennomførte i 2001 en undersøkelse av erstatnings-

ordningen for skader forårsaket av rovvilt. Det ble bl.a. påpekt at omfanget av erstatningene var blitt omfattende og at grunnlaget for erstatning ofte er basert på skjønn og tillit til søker. Dette førte til at Mil-

jøverndepartementet i 2002 styrket budsjettet til SNO for å bedre dokumentasjonen som utgjør grunnlaget for erstatningsutbetalingene.

SPØRSMÅL NR. 1160

Innlevert 5. juni 2007 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen

Besvart 18. juni 2007 av kunnskapsminister Øystein Djupedal

Spørsmål:

«Departementet har sendt ut på høring en forskrift der primærvitnemål erstattes med førstegangsvitnemål og som ikke åpner for at det 4-årige idrettsstilbudet ved bl.a. Hamar katedralskole kan utstede førstegangsvitnemål på dette tilbudet lenger. De som har fulgt idrettsstilbudet i 2 år allerede blir rammet av dette, og må ta fag som privatist om de skal kunne få primærvitnemål i 2008.

Kan statsråden garantere at endringene ikke vil få tilbakevirkende kraft og få urimelig utslag for disse elevene?»

BEGRUNNELSE:

I samarbeid med enkelte idrettslag har Hamar katedralskole tilrettelagt et 4-årig løp på allmennfaglig studieretning siden 2001. Dette tilbudet har vært populært og har gitt mange ungdommer muligheten til å satse på sin idrett gjennom offentlig skole og uten å ta steget opp på Norges Toppidrettsgymnas.

En høring må få gå sin gang, men denne høringen har skapt betydelig uro blant de elevene som valgte idrettsstilbudet for 2 år siden. Skal de følge det tilbudet de har valgt, vil de ikke avslutte videregående før i 2009 og vil da heller ikke kunne få førstegangsvitnemål etter de reglene som høringen forutsetter. De må bestemme seg for hva de skal gjøre neste studieår før det forventes at departementet har konkludert på hvilke regler som endelig skal gjelde for førstegangsvitnemål. Det bør skapes trygghet for disse elevene uavhengig om departementet til slutt velger å stramme inn kriteriene for de nye førstegangsvitnemålene så mye at 4-årige idrettsløp ikke lenger vil være et aktuelt tilbud.

Det er urimelig at elever som valgte dette tilbudet i den tro at det ville gi primærvitnemål og som er kommet 2 år ut i studieløpet, skal måtte ta fag som privatist i tillegg til normal studieplan det 3. året for å kunne få primærvitnemål. Det bes om at statsråden

allerede nå klargjør at dersom disse elevene følger den framdrift som de opprinnelig valgte, så får de primærvitnemål.

Svar:

Bestemmelse om en ny kvote for søkere med førstegangsvitnemål ble tatt inn i forskrift om opptak til høyere utdanning i januar 2007. Bestemmelsen iverksettes fra og med opptaket til høyere utdanning høsten 2009. Det betyr at fra samme tidspunkt oppheves nåværende bestemmelser om primærvitnemålskvote.

Regler om hvem som kan få førstegangsvitnemål fra videregående opplæring vil bli fastsatt i forskrift til opplæringsloven. Det er en forutsetning at disse reglene skal knyttes til vitnemål utstedt for bestått videregående opplæring i Kunnskapsløftet, det vil si at de skal tre i kraft fra og med våren 2009. Det stemmer at forslag om slike regler for tiden er ute på høring fra Utdanningsdirektoratet. Høringsfristen er satt til 13. juni 2007. Etter å ha vurdert høringsuttalelsene vil direktoratet oversende sin anbefaling om hvilke regler som bør fastsettes til departementet.

Selv om nåværende primærvitnemålskvote ved opptak til høyere utdanning faller bort i 2009, vil ikke det ødelegge for dem som har et Reform 94-vitnemål med påskrift om rett til å konkurrere i denne kvoten. Det vil bli lagt opp til at alle disse skal kunne konkurrere på like vilkår innenfor den nye kvoten for søkere med førstegangsvitnemål. Dette vil gjelde så lenge det kan utstedes Reform 94-vitnemål med påskrift om rett til å konkurrere i primærvitnemålskvoten, dog ikke ut over det året vedkommende fyller 21 år. Vi tar med andre ord sikte på å videreføre de samme aldersbestemmelsene knyttet til kvote for førstegangsvitnemål som vi nå har for primærvitnemålskvoten.

Ut fra ovenstående er det ikke noen grunn til å uroe seg over at den varslede endringen vil ha tilba-

kevrkende kraft. Elever som nå følger en Reform 94-opplæring som skal avsluttes først våren 2009, beholder sine muligheter til å få en vitnem lsp skrift om primærvitnemålskvote og de vil kunne bruke dette

vitnemålet til å konkurrere i kvote for f rstepangsvitnem l ved søknad om opptak til høyere utdanning til og med det året de fyller 21 år.

SPØRSMÅL NR. 1161

Innlevert 5. juni 2007 av stortingsrepresentant Borghild Tenden

Besvart 13. juni 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Vil statsråden sørge for at utredningen av Ski  st-alternativet til E18 blir avbl st?»

BEGRUNNELSE:

Kravet om en utredning av Ski  st som alternativ trasé for E 18 mellom Østfold og Akershus kom fra et politisk flertall i  s kommune. Andre kommuner og instanser gikk sterkt imot dette. Alternativet vil også være i strid med Regjeringens signaler om en ny og strengere markalov.

Ifølge Østlandets Blad 1. juni har flertallet i  s nå snudd, og trekker kravet om utredning av Ski  st. Det uttrykkes ønske om at nåværende trasé også utredes uten fire felt, noe jeg går ut fra vil bli vurdert. Etter at de som krevde utredning av Ski  st ikke lenger går det, må det være riktig å avbl se videre arbeid med dette sterkt konfliktskapende alternativet.

Svar:

Utbygging av E18 i Østfold pågår. Jeg viser i den forbindelse til St.prp. nr. 79 (2006-2007) som bl.a. omhandler en revidert fase 1 av  stfoldpakka - proposisjonen er nå til behandling i Stortinget.

Videre utbygging av E18 fra Knapstad i Østfold til Vinterbro i Akershus er under planlegging. Utbygging av strekningen er ikke prioritert i Nasjonal transportplan (NTP) for perioden 2006-2015.

Planlegging av E18 etter plan- og bygningsloven i Akershus, fra Østfold grense til Vinterbro, startet i 2001. Vegdirektoratet fastsatte utredningsprogram for strekningen i 2003 etter samråd med Miljøverndepartementet. Programmet er basert på at prosjektet skal følge eksisterende korridor for E18 til Vinterbro som er et knutepunkt i forbindelsen mellom E6, E18 og rv 23 (Oslofjordforbindelsen).

Samferdselsdepartementet har den 12. februar

2007 i samråd med Finansdepartementet fastsatt retningslinjer for ekstern kvalitetsssikring av statlige investeringer innen veg- og jernbanesektoren, herunder forholdet mellom NTP og KS1 (ekstern kvalitetsssikring i tidlig fase). Ordningen gjelder for statlige investeringer over 500 mill. kr. KS1 skal gjennomføres i tidlig planfase, ideelt sett forut for planlegging etter plan- og bygningsloven, som grunnlag for et overordnet prinsippvedtak i Regjeringa om valg av prosjekt eller konsept. Formålet med KS1 er å få bedre styring med planleggingen av store prosjekt på et tidlig stadium. Prioritering mellom ulike prosjekt skal skje gjennom NTP.

Prosjektet E18 Knapstad-Vinterbro har et foreløpig kostnadsanslag på nærmere 2 mrd. kr. Det har vært lokalpolitisk uenighet i prosessen så langt. Jeg har derfor tatt initiativ til at prosjektet skal underlegges KS1 som grunnlag for videre planlegging. Dette er Statens vegvesen enig i.

Det er som en hovedregel lagt til grunn at planprosesser lokalt skal stoppes opp i påvente av KS1. I anledning kommende NTP er det imidlertid åpnet for at planprosesser lokalt kan gå parallelt med KS1, men under forutsetning av at det ikke foretas lokal planbehandling med vedtak f r etter at Regjeringens behandling av resultatet fra KS1 foreligger.

Som grunnlag for en KS1 skal vedkommende etat på samferdselssiden (Statens vegvesen for tiltaket E18 Knapstad-Vinterbro) utarbeide en konseptvalgutredning (KVU) som skal forelegges Samferdselsdepartementet for vurdering. En KVU vil blant annet omhandle en behovsanalyse og en alternativanalyse. Samferdselsdepartementet vil ta stilling til om KVUen er tilfredsstillende, og deretter eventuelt igangsette en KS1 i samråd med Finansdepartementet. En KS1 vil bl.a. omfatte en vurdering av foreliggende alternativer, herunder det omstridte Ski-alternativet.

SPØRSMÅL NR. 1162**Innlevert 6. juni 2007 av stortingsrepresentant Tord Lien****Besvart 13. juni 2007 av miljøvernminister Helen Bjørnøy****Spørsmål:**

«I anledning Regjeringens arbeid med revideringen av plan- og bygningsloven skal det ha vært gjennomført hemmelige samtaler med Sametingsrådet. Resultatet av disse hemmelige konsultasjonene skal, ifølge avisa Nordlys den 4. juni 2007 og Sametingsrådet selv, være at Regjeringen vil gi Sametinget innsigelsesrett i saker under plan- og bygningsloven.

Når og på hvilken måte vil Stortinget bli orientert om de forhandlingene som har funnet sted mellom Regjeringen og Sametingsrådet?»

BEGRUNNELSE:

Regjeringen har lenge jobbet med en revidering av plan- og bygningsloven. En av de endringene Regjeringen har hatt ute på høring er innføring av begrepet LRNF som erstatning for dagens LNF-områder, der R-en skal stå for reindrift. Denne betegnelsen er i høringsdokumentet tenkt innført over hele Norge. Dette dokumentet inneholdt imidlertid ingen formuleringer som kunne tyde på at Sametinget skulle gis formell innsigelsesrett på saker som behandles av kommunene i medhold av plan- og bygningsloven. I dagens regime er kommunen pålagt å vurdere samiske hensyn, men det politiske skjønnet ligger hos lokalpolitikere. Dersom Regjeringen etter høringen har valgt å innstille på å gi innsigelsesrett til sametinget, uten å sende det på ny høring, er det svært uheldig. Det er heller ingen referater å finne fra den dialogen som hevdes å ha funnet sted, dette til tross for at statsråd Hanssen i svar til representanten Olav Gunnar Ballo 6. november 2006 svarer: "Regjeringen er opptatt av å sikre størst mulig åpenhet om dialogen mellom Sametinget og departementene. En slik åpenhet innebærer at protokollene fra de politiske konsultasjonsmøtene mellom Regjeringen og Sametinget må ferdigstilles innen rimelig tid og gjøres tilgjengelig for allmennheten, blant annet på departementets nettsider." Til tross for dette er ingen referater fra noen dialog om plan- og bygningsloven mellom Sametingsrådet og Regjeringen å finne på Arbeids- og inkluderingsdepartementets hjemmesider.

Svar:

Spørsmålet ble overført fra arbeids- og inkluderingsministeren.

I henhold til ILO-konvensjon nr. 169 om urfolk og stammefolk i selvstendige saker artikkel 6 har samene rett til å bli konsultert i saker som kan få direkte betydning for dem. Det er fastsatt nærmere prosedyrer for hvordan konsultasjonene med Sametinget skal foregå. Prosedyrene ble avtalt mellom kommunal- og regionalministeren 11. mai 2005, og stadfestet ved kongelig resolusjon 1. juli 2005. For departementene er det dessuten laget en veileder for hvordan konsultasjoner bør foregå.

ILO-konvensjonen artikkel 6 har som målsetting at partene skal søke å komme til enighet. Departementet har konsultert Sametinget i tråd med denne målsettingen.

Stortinget vil bli orientert om konsultasjonsprosessen i odelstingsproposisjonen om ny parandel av plan- og bygningsloven. Prosedyrene fastsetter at uenighetspunkter mellom partene skal komme fram for Stortinget som en del av saken. I konsultasjonsprosedyrene pkt. 4 slås det fast at protokoller med partenes endelige standpunkter skal være offentlige. Sluttprotokollen fra konsultasjonsmøtene mellom Sametinget og departementet er vedlagt.

Jeg viser til at forslaget om innsigelsesrett var en del av lovforslaget fra Planlovutvalget i "NOU 2003:14 Bedre kommunal og regional planlegging etter plan- og bygningsloven" (jf. kap. 7.24 om samiske interesser og forslag til § 1-14 og § 2-4). Det er også spesielt omtalt i Planlovutvalgets pressemelding om utredningen. Forslaget har således vært offentlig kjent og åpent for debatt i 4 år. NOU 2003:14 var i 2003 på høring bl.a. til alle kommuner. Alle høringsuttalelsene ligger offentlig tilgjengelig på internettssidene til Miljøverndepartementet. Ingen kommuner kommenterte forslaget om å gi Sametinget innsigelsesrett i plansaker "i spørsmål av vesentlig betydning for samisk kultur, næringsutøvelse eller samfunns-liv" Sametinget har allerede innsigelsesrett når det gjelder samiske kulturminner. I sin høringsuttalelse var Finnmark fylkeskommune "positiv til at Sametinget gis generell innsigelsesrett".

Vedlegg til svar:

Sluttprotokoll for konsultasjonene om ny plan- og bygningslov - Samiske spørsmål.

SPØRSMÅL NR. 1163**Innlevert 6. juni 2007 av stortingsrepresentant Anne Margrethe Larsen****Besvart 13. juni 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Jernbaneverket har i flere år utredet bruken/vern av Jernbaneområdet i Flekkefjord.

Kan statsråden antyde framdrift eller endelig tidsfrist på konsekvensutredningen som pågår?»

BEGRUNNELSE:

Jernbaneområdet i Flekkefjord er, etter at tog-siddebanen ble nedlagt i 1990, et verdifullt sentrumsområde. Området har i ca. 8 år vært diskutert og utredet av Flekkefjord kommune, Vest-Agder fylkeskommune og Jernbaneverket, og nå skal Jernbaneverket lage en konsekvensutredning for bruken av området. Både kommunen og næringslivet er interessert i en avklaring for bruken av tomte, der både verneinteresser (museum) og stasjon for høghastighetsbane er aktualisert. Kommunen har laget flere reguleringsplaner, og i lang tid presset på Jernbaneverket for å få en avklaring for eiendommen. En næringslivsrepresentant ønsker f.eks. å videreutvikle sin familiebedrift (14 ansatte) på området, og har i brev fra Jernbaneverket 25. april 2006 (saksrefereanse: 03/08559 SRV 514) fått melding om at Jernbaneverket ikke finner grunnlag for å levere innsigelse til kommunens reguleringsplan, som nettopp innbefatter næringsvirksomhet.

En konsekvensutredning er selvsagt viktig, men det har altså gått flere år på avklaringer av dette verdifulle området. Enkeltmennesket føler seg noen

ganger liten i møte med "systemet", som synes å bruke veldig lang tid på endelig avklaring.

Svar:

Jeg har tatt saken opp med Jernbaneverket og fått opplyst at det i samarbeid med NSB ved Rom Eien-dom AS, Flekkefjord kommune og Vest Agder fylkeskommune, har utarbeidet et forslag til forvaltnings- og utviklingsplan for det gamle stasjonsområdet i Flekkefjord. Etter det jeg har fått opplyst, legges det i planen opp til at det fortsatt skal være mulig å bruke området til bussterminal samtidig som allerede etablerte bedrifter gis anledning til å oppføre nytt næringsbygg. I disponeringen av tomten legges det også opp til at det senere skal være mulig å ta i bruk eksisterende jernbaneanlegg til museal jernbanevirksomhet. Dette har sin bakgrunn i at Flekkefjordbanen vurderes som ett av de aller viktigste jernbanekulturminner i Norge og har internasjonal verneverdi.

Jeg har fått opplyst at planforslaget som nå er sendt på høring, har blitt framlagt for og drøftet med berørte næringsaktører i området. Etter hva jeg forstår, legges det opp til at endelig plan for stasjonsområdet vil bli lagt fram for formannskapet i Flekkefjord kommune den 23. august 2007. Godkjent plan vil danne grunnlaget for kommunens regulering av stasjonstomten og Riksantikvarens påfølgende arbeid med fredningen av den nedlagte Flekkefjordbanen.

SPØRSMÅL NR. 1164**Innlevert 6. juni 2007 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 13. juni 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Skilting av veier, særlig riksveier som binder sammen Øst- og Vestland, har mangelfull og villedende skilting. Bilstene får dårlig informasjon om at stamveiene går helt frem til de større byene, at enkelte veier/ruter er bompengebelagt og at enkelte veier/ruter også omfatter bruk av ferje slik at ventetid/ferjetid må regnes med i samlet transporttid.

Hvordan vil statsråden sikre at skiltingen blir komplett og tydelig slik at veibrukernes veivalg kan treffes på grunnlag av fullstendig og korrekt informasjon?»

BEGRUNNELSE:

Et av mange eksempler er E134 som starter i Drammen og ender i Haugesund. Første del er skiltet

til Kongsberg. Resultatet kan være at bilister velger E18 eller E16. Jeg legger til grunn for spørsmålet at Statens vegvesen har oppgaven med informasjon til reisende via veiskilt og selvsagt ikke gjennom skilting eller mangelfull skilting på noen skal drive "styring" av trafikk til enkelte samband fremfor andre. Veiens endepunkt er en viktig informasjon fra startpunktet og helt frem til sluttpunktet. At veien også omfatter bompengebetaling (hvor og til hvilken pris) er også viktig. Endelig bør det opplyses om ferjebruk slik at veibrukerne får fullstendig oversikt over kjøreavstand, ekstra utgifter til bompenger og ekstra transporttid grunnet bruk av ferje når de skal foreta valg av kjørevei. Jeg legger også til grunn at Statens vegvesens veiviser "Visveg" inneholder korrekt og fullstendig informasjon som omtalt.

Svar:

Jeg er selvsagt enig i at trafikantene bør få informasjon om at stamvegene går helt fram til de største byene. Som oppfølging av en tidligere henvendelse har jeg bedt Vegdirektoratet om å få gjennomført skilting av E134 fra Drammen med visning til Haugesund, samt å få skiltet E16 fra Oslo til Bergen med stiptet underskilt.

Haugesund er fastsatt fjernmål for E134. I kryss med E18 i Drammen blir Haugesund tatt inn som visningsmål for E134 på den permanente motorvegskiltingen som vil bli gjennomført på E18. Vegvisning til Haugesund er gjennomført i Telemark og Rogaland.

Vegdirektoratet har opplyst at planlagt motorvegskilting i Drammen vil se slik ut:

For E16 er Bergen fastsatt som fjernmål, og denne vegvisningen er nå gjennomført fra kryss med E18 i Sandvika (startpunktet for E16). Vegvisning til E16 fra Oslo blir gjennomført i forbindelse med ny vegvisningsplan som er under fullføring.

Det er imidlertid ikke like enkelt å informere om at enkelte veier er bompengebelagt og at enkelte veier har ferjestrekninger. Vegvisningsskilt inneholder ofte store mengder informasjon som det tar tid å lese. Ved fastlegging av maksimal informasjonsmengde må det tas hensyn til at informasjonen skal kunne oppfattes av alle typer trafikanter under alle typer lys-, vær- og trafikkforhold. Det er ikke mulig å få all informasjon man kunne ønske inn på de offentlige trafikkskiltene, både fordi informasjonsmengden blir for stor, og på grunn av distraksjonsfaren.

De fleste steder er visningsskiltene allerede "fylt opp" med maksimal informasjonsmengde. Det betyr at hvis det skal inn informasjon om at enkelte veier/ruter er bompengebelagt eller informasjon om ferjetider og lignende, må andre visningsmål velges vekk til fordel for denne typen informasjon. Et annet problem er at det vil være praktisk umulig å få slik informasjon som må stedfestes, inn på skilt. Alle som kjører på E16 skal ikke til Bergen, og det vil være vanskelig å få gitt nøyaktig plassering av ferjer eller bomstasjoner for hele strekningen inne på et skilt. Jeg mener derfor at ordinære skilt langs vegen ikke er riktig medium for den typen informasjon det her er snakk om.

Statens vegvesen har mulighet til å informere om alternative ruter og ferjestrekninger på egne informasjonsskilt. Et eksempel på slik skilting er informasjon om alternative ruter til Bergen på E16 foran kryss med rv 7 ved Hønefoss. Denne typen skilt blir plassert i lommer langs vegen, slik at man har mulighet for å stoppe bilen og lese skiltet. Fordi skiltet ikke står langs vegen, er det ingen restriksjoner på mengde tekst. Slike skilt vil Statens vegvesen vurdere å sette opp ved behov.

SPØRSMÅL NR. 1165**Innlevert 6. juni 2007 av stortingsrepresentant Karin S. Woldseth****Besvart 14. juni 2007 av miljøvernminister Helen Bjørnøy****Spørsmål:**

«Er det riktig at bevilgningene til rehabiliteringsarbeidet til Bryggen i Bergen er redusert med 30 pst. i 2007, og kan statsråden forsikre Stortinget om at rehabiliteringen av Bryggen i Bergen, som står på UNESCOs liste over verdens verneverdige kulturminner, vil fortsette uten unødig opphold pga. manglende ressurser?»

BEGRUNNELSE:

I Bergens Tidende 5. juni 2007 kan det leses at arbeidet med rehabiliteringen av Bryggen i Bergen stopper opp fra tidlig høst pga. manglende ressurser. Man kan også lese at bevilgningene fra 2006 til 2007 er redusert med 30 pst. I stortingsmeldingen "Leve med kulturminner", blir det påpekt at Bryggen skal løftes opp og sikres. Bryggen blir i tillegg utsatt for springflo mange ganger i løpet av en vinter, det er derfor svært viktig at rehabiliteringsarbeidet fortsetter for å sikre bygningene.

Bryggen i Bergen er et av verdens verneverdige kulturminner, og står på UNESCOs lister. Det er der-

for svært viktig at staten tar sitt ansvar alvorlig. Det er bekymringsfullt hvis nå arbeidet stopper opp på grunn av manglende offentlige ressurser. Bryggen i Bergen er en svært viktig del av den norske kulturarven, som vi på ingen måte kan la gå tapt for etterkommerne våre.

Svar:

Jeg er godt kjent med situasjonen for Bryggen både når det gjelder sikring og vedlikehold av dette viktige verdensarvområdet og problemene knyttet til springflo. Bryggen i Bergen har over år vært prioritert høyt når det gjelder tildeling av midler over Miljøverndepartementets budsjett. Denne prioriteringen gjelder fortsatt. Sikringsarbeidene på Bryggen skjer etter en samlet plan. Størrelsen på de årlige tildelingene må vurderes konkret ut fra Stortingets vedtak av de årlige budsjetter og behovene innen kulturminnefeltet. Når det gjelder istandsettingsarbeidet på Bryggen vil departementet legge stor vekt på at dette holder forsvarlig fremdrift og faglig nivå.

SPØRSMÅL NR. 1166**Innlevert 6. juni 2007 av stortingsrepresentant Per Roar Bredvold****Besvart 22. juni 2007 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«I avisen Glåmdalen 31. mai 2007 kan vi lese at man ikke har råd til å fengsle kriminelle. Man viser til at 8 personer ble varetekstsfengselet i Glåmdal tinglyst, men bare 2 fikk plass i Kongsvinger. Det å fengsle disse andre steder, var for ressurskrevende. Etter denne episoden viser det seg at det dessverre har skjedd igjen.

Er statsråden fornøyd med denne situasjonen, og hvis han ikke er det, hva vil statsråden gjøre for at slike tilstander ikke skal forekomme?»

Svar:

Det har i en årrekke vært mangel på tilstrekkelig varetekst- og soningskapasitet i Norge. Det er derfor Regjeringen i Soria Moria-erklæringen har forpliktet

seg til å bygge flere fengselsplasser og bedre innholdet i soningen. For å følge opp vår forpliktelse har vi i perioden 2006 og 2007 bevilget om lag 450 mill. kr ekstra knyttet til kriminalomsorgen. Disse midlene går blant annet til å etablere 316 nye fengselsplasser, styrke innholdet i soningen og etablere nytt fengsel i Halden med 251 plasser. I tillegg har vi utarbeidet en køvavviklingsplan og tatt initiativ til lovendringer som åpner for økt bruk av alternative straffereaksjoner. Alle disse tiltakene bidrar til å øke kapasiteten i kriminalomsorgen og avhjelpe problemet med mangel på plasser.

Som justisminister er jeg ikke fornøyd med situasjonen før soningskøen er fjernet. Vi ser imidlertid nå klare indikasjoner på at alle tiltakene vi har satt i verk har hatt positiv effekt og at køen er på vei ned-

over. Køen av ubetingede dommer var ved årsskiftet 2 499 ubetingede dommer. Per 15. juni var køen på 1 849 dommer, det vil si at køen i denne perioden er redusert med i overkant av 35 pst., tilsvarende 650 dommer.

Regjeringen prioriterer tiltak for å øke kapasiteten i Glåmdalsregionen, og flere tiltak er allerede satt i verk. I mai i år ble det tatt opp et særskilt aspirantkull ved Kongsvinger fengsel for å løse et akutt bemanningsproblem ved fengslet. Det er i tillegg etablert nytt fengsel i Nord-Odal (Bruvoll fengsel) med 70 plasser.

I tillegg vil jeg nevne at vi ved flere fengsler i andre deler av landet etablerer ny lukket fengselskapasitet som bidrar til å dempe presset på varetektsplasser. I min tid som justisminister er det åpnet 14 nye plasser ved Drammen fengsel, 17 nye plasser ved Oslo fengsel, 15 nye plasser ved Fredrikstad fengsel og 10 nye plasser ved Ullersmo fengsel. I tillegg skal det om noen måneder åpnes 14 nye plasser ved Vik fengsel.

Jeg følger utviklingen i varetektssituasjonen nøye og vurderer fortløpende ytterligere tiltak for å øke kapasiteten i Glåmdalsregionen og i landet for øvrig. Det er et klart mål at varetektsfengslede skal overføres til fengsel senest 24 timer etter at kjennel-

sen avsies og at politiets behov for varetektsplasser skal løses. I en situasjon med soningskø skal det først stilles plasser til disposisjon for varetekt, deretter lange dommer og så korte volds- eller voldsrelaterede dommer. I tillegg skal unge under 21 år, aktive gjengmedlemmer og tungt belastede kriminelle med organisasjonstilhørighet prioriteres høyt. Behovet for varetektsplasser varierer imidlertid fra uke til uke, og soningskøavviklingen har ført til at fengslene har et meget høyt belegg. Dette har tidvis ført til at varetektsfengslede har blitt værende i politiarrest utover et døgn.

I dagens situasjon med både soningskø og press på varetektsplasser på grunn av 24-timersregelen skal kriminalomsorgen kunne tilby politiet plass innenfor fristen, men det innebærer at den plassen som tilbys, kan medføre ekstra transport. Departementet forutsetter en tett dialog mellom kriminalomsorgen og politiet slik at problemer med varetektsplasser forebygges. Tradisjonelt har det vært et problem å skaffe nok varetektsplasser før påsken. I år unngikk vi dette problemet blant annet som følge av et godt samarbeid mellom politiet og kriminalomsorgen. Dette understreker hvor viktig det er med et godt samarbeid på tvers av straffesakskjeden.

SPØRSMÅL NR. 1167

Innlevert 6. juni 2007 av stortingsrepresentant Kåre Fostervold

Besvart 12. juni 2007 av landbruks- og matminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«Vil statsråden ta initiativ til en full gjennomgang av Mattilsynets praktisering/håndheving av regelverk og "kundebehandling", og vil statsråden ta initiativ til at Mattilsynet i fremtiden skal fremstå som en organisasjon, med likest mulig handlingsmønster overfor de forskjellige næringer de har et kontrollansvar for?»

BEGRUNNELSE:

Dagens næringsliv har i en rekke artikler de siste dagene omtalt en sak om Mattilsynets håndtering av et parti klippfisk importert av Norica Seafood. Ut fra artiklene kan det se ut som at Mattilsynets forskjellige lokale kontor har en ulik praksis i håndteringen av regelverket.

Dette er ikke første gangen vi er gjort oppmerk-

somme på at Mattilsynet har forskjellige handlingsmønstre alt etter hvilke lokalkontor man henviser til, og jeg viser til skriveriene rundt "møkkete dyr"-saken som verserte i mediene i fjor.

Svar:

Et viktig mål med matforvaltningsreformen var å skape et enhetlig tilsyn. Både Mattilsynet og jeg erkjenner at her er vi ennå ikke i mål. Utvikling av større grad av enhet i Mattilsynets forvaltning er en av hovedutfordringene fremover for at Mattilsynet skal fylle sin oppgave i tråd med målene for reformen.

Mattilsynet har iverksatt en rekke tiltak som skal bidra til større grad av enhet i forvaltningen. Et viktig tiltak er arbeidet med utvikling av et nytt fagsystem. Første del av dette systemet er nylig tatt i bruk, og den siste av i alt fire leveranser i systemet skal etter

planen komme i 2009. Systemet legger til rette for elektronisk saksbehandling og selvbetjeningsløsninger for brukerne via Altinn. Mattilsynet gjennomfører en bred organisasjonsgjennomgang og vil i den forbindelse iverksette flere tiltak for å få en mer vel fungerende organisasjon. Eksempler på andre tiltak fra Mattilsynet som bør bidra til økt enhet i tilsynet, er større bruk av nasjonale tilsynskampanjer, etablering av egne etatsrevisjoner og kompetanseutvikling.

Landbruks- og matdepartementet vil, i samråd med de andre fagansvarlige departementene, legge stor vekt på å følge opp disse tiltakene, og vi vil fortløpende vurdere behov for andre tiltak med sikte på harmonisering av Mattilsynets forvaltning.

I forventningene om et enhetlig tilsyn må det tas

hensyn til at Mattilsynet har en desentralisert organisasjon med omkring 60 ulike distriktskontorer. Distriktskontorene forvalter et omfattende regelverk overfor et vidt spekter av næringsvirksomheter. Innenfor de rammene regelverket og våre internasjonale forpliktelser tillater, er det dessuten et klart ønske om at Mattilsynet med sine høyt kompetente medarbeidere er løsningsorientert og understøtter næringsutvikling. Det vil med disse forutsetningene være vanskelig å unngå at det fra tid til annen oppstår situasjoner der det fagskjønnet som utøves i konkrete saker, kan oppleves å være ulikt. Som nevnt ovenfor, vil jeg imidlertid legge stor vekt på arbeidet for å sikre større grad av enhet i Mattilsynets forvaltning enn det vi opplever i dag.

SPØRSMÅL NR. 1168

Innlevert 6. juni 2007 av stortingsrepresentant Gunnar Kvasheim

Besvart 14. juni 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«I Soria Moria-erklæringen loves det å opprettholde et desentralisert sykehusstilbud. Spesielt vektlegges det at ingen lokalsykehus skal nedlegges. Deler av det nevrokirurgiske tilbudet skal flyttes fra Stavanger universitetssjukehus til Bergen, og det utredes om deler av kreftbehandlingen skal flyttes fra Stavanger til Bergen.

Inngår det i Regjeringens "desentraliseringsstrategi" å opprettholde viktige tilbud ved de større sykehusene som har vært velfungerende og til stor nytte for pasientene?»

BEGRUNNELSE:

Deler av det nevrokirurgiske tilbudet ved Stavanger universitetssjukehus skal flyttes til Bergen. Det utredes om også deler av kreftbehandlingen skal flyttes fra Stavanger til Bergen. Dette har skapt betydelig uro ved sykehuset og i befolkningen i Rogaland. Man frykter for at viktige elementer i sykehusstilbudet i Rogaland vil bli svekket. Dette vil også ha betydelig negativ effekt for det tverrfaglige miljøet ved sykehuset. Regjeringen har lovet å arbeide for et desentralisert sykehusstilbud og har gitt klare løfter knyttet til lokalsykehusenes framtid. Det hefter usikkerhet ved om disse løftene blir holdt. I tillegg knytter det seg stor usikkerhet til hvordan Regjeringen vil sikre fortsatt drift av et bredt og velfungerende tilbud ved de

store sykehusene, som er viktige bærebjelker i sykehusstilbudet i sine regioner.

Svar:

Soria Moria-erklæringen ligger fast. Regjeringen vil opprettholde et desentralisert sykehusstilbud, der ingen lokalsykehus skal legges ned. Arbeidet i forhold til lokalsykehusene har jeg stort fokus på. Det framgår også av Soria Moria-erklæringen at Regjeringen vil videreføre arbeidet med å skape en bedre arbeidsdeling mellom sykehus, for å fremme kvaliteten. Det innebærer at jeg som helseminister vil understøtte de regionale helseforetakenes arbeid med å videreutvikle tjenestene, både ved de små lokalsykehusene og ved de større, mer spesialiserte sykehusene. Ønsket om en bedre arbeidsdeling mellom universitetssykehusene og de øvrige sykehusene i hovedstadsområdet er en av grunnene for sammenslåingen av Helse Sør og Helse Øst.

Nevrokirurgi og kreftbehandling, spesielt deler av kreftkirurgien, er spesialiserte behandlingstilbud. For flere av disse tjenestene er det nå dokumentert en sammenheng mellom volum og kvalitet. For å sikre høy faglig kvalitet er det derfor viktig å forhindre behandlingsenheter med et for lite pasientgrunnlag, og i stedet legge til rette for utvikling av robuste fagmiljøer, dermed høy faglig kvalitet. Evalueringen av sykehusreformen viser at mye bra er gjort for å samle

blant annet kreftkirurgi til færre sykehus. Vi har imidlertid fortsatt mer å vinne både innenfor kreftområdet og for andre typer sykdommer. Jeg er derfor glad for at samtlige helseregioner, også Helse Vest, arbeider med disse problemstillingene. For å sikre god kvalitet i det nevrokirurgiske behandlingstilbudet i hele landet, har Sosial- og helsedirektoratet fått i oppdrag å gjennomgå organiseringen av det nevrokirurgiske behandlingstilbudet til barn og til pasienter med Parkinsons sykdom og liknende lidelser i hele landet. Utredningen vil gi et faglig grunnlag for beslutninger i de organisatoriske spørsmålene knyttet til denne tjenesten. En gjennomgang av det nevrokirurgiske behandlingstilbudet til pasienter med Parkinsons sykdom er også i samsvar med en anmodning jeg har fått fra Norges Parkinsonforbund. I et møte i departementet 11. januar i år tok forbundet til orde for en samordning av operasjonstilbudet til pasienter med Parkinsons sykdom i Norge.

I arbeidet med å skape en bedre arbeidsdeling mellom sykehusene er det flere hensyn som må veies mot hverandre. Faglig kvalitet og pasientsikkerhet må naturlig nok veie tyngst, men det skal også tas hensyn til målet om en god og likeverdig tilgjengelighet til helsetjenester i hele landet, god ressursutnyttelse, samt målet om å sikre kvalitet og kapasitet innen forskning og undervisning. Dette gjør at beslutninger om endringer i arbeidsdelingen mellom sykehusene er krevende.

Jeg har tillit til at både Helse Vest og de andre helseregionene er innforstått med hvor komplekse disse sakene er. Videre har jeg tillit til at de håndterer disse sakene på en ansvarlig måte, med mål om å sikre en god balanse mellom de nevnte hensynene, til beste for hele befolkningen i sin helseregion, og i landet for øvrig.

SPØRSMÅL NR. 1169

Innlevert 6. juni 2007 av stortingsrepresentant Knut Arild Hareide

Besvart 13. juni 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Vil statsråden åpne for at funksjonshemmede som i dag blir nektet å kjøre i kollektivfelt fordi passasjer seter er tatt ut av bilen for å få plass til rullestol, kan få dispensasjon til å kjøre i kollektivfeltet?»

BEGRUNNELSE:

Funksjonshemmede som i dag har biler som er godkjent for å kjøre i kollektivfeltet, blir nektet adgang til kollektivfeltet. Dette skyldes regelen om at biler som har fjernet passasjer seter ikke skal få kjøre i kollektivfeltet. Begrunnelsen for at mange funksjonshemmede må fjerne setene i bilen er at det trengs ekstra plass til rullestol eller annet nødvendig utstyr. Når disse nektes adgang til kollektivfeltet, medfører det at mange må redusere arbeidstiden fordi belastningen med å sitte i kø blir stor. Av fysiske årsaker har mange av de funksjonshemmede ikke mulighet for å benytte annet kollektivtilbud.

Svar:

Kollektiv- og sambruksfelt er i utgangspunktet forbeholdt buss, herunder minibuss, og drosje. Minibuss er kjøretøy med minst ti sitteplasser, inklusiv fører-, passasjer og eventuelle rullestolplass(er). I tillegg kan elektrisk eller hydrogendrevet motorvogn

(nullutslipps motorvogn), motorsykel, moped, sykkel og uniformert utrykningskjøretøy benytte slike felt, jf. trafikkreglene § 5 nr. 2. Det er viktig - både av hensyn til trafikantene og de som skal håndheve bestemmelsene - at trafikkreglene er klare og entydige. Trafikkreglene inneholder derfor ikke dispensasjonsbestemmelser, heller ikke for bruk av kollektiv- og sambruksfelt.

For å sikre kollektivtrafikkens framkommelighet må det være særlige begrensninger i adgangen til kollektiv- og sambruksfeltene. Det må også gjøres en løpende vurdering av adgangen til disse feltene, sett opp mot kapasitet, miljø- og trafiksikkerhetshensyn.

Dette er bakgrunnen for at Samferdselsdepartementet nylig har hatt på høring forslag til endringer når det gjelder ulike kjøretøykategoriers adgang til kollektiv- og sambruksfelt. I høringen er det bl.a. foreslått begrensning av privat bruk av minibusser i slike felt. I høringen skisseres ulike måter å gjennomføre en slik begrensning på, eksempelvis ved minstekrav til antall personer i kjøretøyet eller krav om at kjøretøyet nyttes i løyvepliktig persontransport. Det er ikke tatt endelig stilling til hvordan reglene skal utformes, men det er så langt ikke lagt opp til endringer som vil gi kjøretøy innrettet for rullestolbrukere særlig adgang til disse feltene.

SPØRSMÅL NR. 1170**Innlevert 6. juni 2007 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik****Besvart 18. juni 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«De siste dagene har flere nyhetssendinger omtalt stenging av fødeavdelinger på mange sykehus særlig i Vest-Norge og Nord-Norge i sommer. Særlig har det vært fokusert på Narvik sykehus, og statsråden har, ifølge TV2, hatt besøk av to kvinner fra Narvik-området som skal føde i sommer. Nå frykter de at de får svært lang vei til nærmeste fødeavdeling, og at det kan oppstå komplikasjoner til fare for mor eller barn.

Hva har statsråden tenkt å foreta seg for å sikre fødende kvinner i hele Norge et trygt tilbud også i sommermånedene?»

BEGRUNNELSE:

Med sommeren kommer, også i år, meldingene om stenging eller nedbemanning på en rekke fødeavdelinger i hele landet. Mange kvinner som har termin i løpet av sommeren, blir engstelige og frykter for at uforutsette hendelser kan føre til farlige situasjoner for dem selv eller barnet. Situasjonen har selvfølgelig sitt utgangspunkt i sykehusenes økonomiske situasjon kombinert med ferieavvikling. Det er unødvendig og uakseptabelt å stille fødende kvinner i en slik situasjon i dagens Norge.

Svar:

De regionale helseforetakene har ansvar for tjenestetilbudet til befolkningen i regionen, noe som i dette tilfellet innebærer at de fødende skal sikres forsvarlige alternative tilbud. I forbindelse med sommerstengninger må de fødende sikres et forsvarlig tilbud som også gir dem trygghet med hensyn til hva som skal skje når fødselen starter. Jeg er opptatt av at alle berørte parter skal være godt informert og har formidlet mitt budskap til Helse Nord RHF. Helse Nord RHF har orientert meg om at de har pålagt de aktuelle helseforetakene å bedre informasjonen til de som er berørt.

Jeg møtte, som representanten viser til, to gravide kvinner i forbindelse med mitt besøk i Bodø nylig. De opplyste meg på møtet om at de ikke har mottatt

slik informasjon. Dette finner jeg kritikkverdig, og på denne bakgrunn har jeg derfor gitt uttrykkelig beskjed til de regionale helseforetakene om at de må sikre at de ansvarlige helseforetakene omgående kontakter de gravide kvinnene som er berørt av sommerstengning. Det skal sikres konkrete avtaler for den enkelte kvinne med hensyn til transport, og ev. behov for følgetjeneste, i samarbeid mellom helseforetaket og kommunen. Jeg har derfor sendt brev, som presiserte dette, til Helse Nord RHF og øvrige regionale helseforetak.

Jeg er, som kjent, opptatt av at alle gravide og fødende skal ha et tilbud av god kvalitet og kontinuitet. Jeg understreker i brevet til de regionale helseforetakene at sommerstengte fødeinstitusjoner representerer en utfordring i denne sammenheng. De fødende skal sikres forsvarlige tilbud, og økonomiske årsaker kan ikke alene være grunnen til at fødeinstitusjoner stenges. Helseforetakene må selvsagt sørge for ferieavvikling, og noen steder kan det være vanskelig å sikre stabil bemanning. Samtidig som det avvikles ferie må det sikres et tilbud av god kvalitet. Jeg har derfor bedt Helse Nord RHF og øvrige regionale helseforetak, på grunn av behovet for kontinuitet for dem som skal føde, å vurdere å gjøre stengningsperioden kortest mulig. I tillegg har jeg presisert at alle berørte parter, og selvsagt først og fremst kvinnene, må være godt informert.

Helse Nord RHF opplyser nå om at de gjennomgår mulighetene for å begrense stengningsperioden i Narvik, forutsatt at de får rekruttert kompetente vikarer som er nødvendig for å sikre et forsvarlig tilbud. I tillegg samarbeider Helse Nord RHF med berørte kommuner for å få på plass følgetjeneste for de som har behov for det. Det avvikles ekstra opplæring av ambulanspersonell i oppfølging av fødende som trenger ambulansetransport. Helse Nord RHF har også beklaget sviktende informasjon til kvinnene som skal føde, og kvinnene kontaktes nå direkte.

Jeg vil i det videre arbeidet med helhetlig plan, som skal sikre landets gravide og fødende et helhetlig tilbud av god kvalitet, vurdere tiltak for å søke å unngå slike sommerstengninger i framtiden.

SPØRSMÅL NR. 1171**Innlevert 6. juni 2007 av stortingsrepresentant Kari Kjønås Kjos****Besvart 13. juni 2007 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen****Spørsmål:**

«Undertegnede har fått flere henvendelser fra nordmenn i utlandet som har problemer angående den årlige innsendingen av leveattesten. Skjemaet blir borte i posten, innsenderne får ikke mottaksbekreftelse fra NAV, purrebrev blir ikke sendt og tidspunktet for utsendelse av skjemaer er også uheldig.

Kan statsråden se om det er noe som kan gjøres?»

BEGRUNNELSE:

Etter at trygdeetatens kontor er blitt erstattet av NAV, har mange nordmenn i utlandet merket en klar forverring av tjenestene. Spesielt gjelder det innsendingen av den årlige leveattesten. Ikke rent sjelden hender det at leveattestskjemaene er blitt borte i posten. Dette har medført at mange av den grunn ikke har fått pensjonen sin. En løsning hadde vært å sende skjemaene rekommandert, men det går ikke fordi det står uttrykkelig på skjemaet: "Vennligst ikke benytt rekommandert sending ved innsendelse av leveattesten". Begrunnelsen noen har fått er at det tar for mye tid for de ansatte i NAV å hente rekommanderte sendinger. Men innsenderne burde i alle fall få en bekreftelse på at leveattestskjemaet er mottatt.

Man kunne kanskje tenke seg en ordning der NAV sender et purrebrev når de ikke har mottatt

skjemaet. Et annet problem er tidspunktet for utsendelse av skjemaet. Det blir sendt ut på våren, noe som er uheldig fordi mange allerede har reist hjem til Norge. Det er jo slik at pensjonen blir stoppet hvis ikke NAV mottar skjemaet, og det skaper selvfølgelig problemer for den enkelte når pensjonen stopper opp.

Svar:

Innledningsvis nevner jeg at sammenslåingen av trygdeetaten og arbeidsmarkedet i utgangspunktet ikke skulle ha betydning i denne sammenhengen. Det tidligere Folketrygdkontoret for utenlandssaker heter nå NAV utland, men er ellers lite berørt.

Jeg er enig i at leveattestene er et viktig forhold for pensjonistene i utlandet, og det er vesentlig at de praktiske rutinene fungerer. Ved utgangen av 2006 utgjorde gruppen rundt 41 000 personer, bosatt i mange forskjellige land, og det sier seg selv at feilslag neppe vil være til å unngå. Vi bør imidlertid redusere antallet slike tilfelle så langt det lar seg gjøre.

På denne bakgrunn vil jeg ta saken opp med Arbeids- og velferdsetaten med sikte på et tryggest mulig opplegg for pensjonistene. Blant annet kan det være grunn til å se nærmere på alternative tilbakemeldingskanaler til ordinær postgang.

SPØRSMÅL NR. 1172**Innlevert 6. juni 2007 av stortingsrepresentant Ine Marie Eriksen Søreide****Besvart 18. juni 2007 av kunnskapsminister Øystein Djupedal****Spørsmål:**

«Kan statsråden bekrefte at Båtsfjord videregående skole får fortsette som en kommunal videregående skole også etter at prøveperioden avsluttes i 2009?»

BEGRUNNELSE:

Båtsfjord videregående skole ble etablert som landets eneste kommunale videregående skole som et prøveprosjekt i 2003. Prosjektet ble i 2005 forlenget til 2009. Skolen har i dag 50 elever og 15 læ-

rere, og er en del av et fellesprosjekt hvor Båtsfjord skole, Nordskogen skole og Båtsfjord videregående skole skal fremstå som en pedagogisk enhet i forhold til alt pedagogisk arbeid.

Før skolen ble etablert var kommunens ungdommer nødt til å reise bort for å gå på videregående skole, noe som tidvis førte til at opp til 80 pst. av førsteårselevne falt ut av videregående opplæring. Med dagens kommunale videregående skole fullfører så godt som alle elevene. Erfaringene med at én skoleeier ser hele skoleløpet i sammenheng har vist seg å være veldig gode. Det er nå stor klarhet omkring

skolens muligheter for videre drift som kommunal videregående skole etter prøveperiodens utløp i 2009.

Svar:

I St.meld. nr. 19 (2001-2002) Nye oppgaver for lokaldemokratiet - regionalt og lokalt nivå ble det foreslått å iverksette forsøk med enhetsfylke og med kommunal oppgavedifferensiering. Stortinget ga den 20. juni 2002 sin tilslutning til denne typen forsøk, jf. Innst. S. nr. 268 (2001-2002). Formålet med forsøkene er å innhente erfaringer med alternative måter å organisere oppgavefordelingen og forvaltningen på.

I brev fra Kommunal- og regionaldepartementet (KRD) av 13. august 2002 ble det invitert til forsøk med kommunal oppgavedifferensiering og forsøk med enhetsfylke. KRD innvilget våren 2003 forsøk med ansvar for videregående opplæring i Båtsfjord kommune etter lov om forsøk i offentlig forvaltning § 3. Båtsfjord kommune overtok med dette ansvar for Båtsfjord videregående skole.

Forsøket startet skoleåret 2003-2004 og skulle i utgangspunktet gå ut våren 2007. I august 2005 godkjente KRD søknad fra Båtsfjord kommune om å utvide forsøket til å gjelde ut våren 2009.

Det foreligger ikke noen søknad fra Båtsfjord kommune om å fortsette å drive Båtsfjord videregående skole etter at forsøksperioden er avsluttet. Kunnskapsdepartementet har derfor ikke tatt stilling til dette spørsmålet, men vil ta det opp til vurdering når det ev. foreligger en søknad fra Båtsfjord kommune. Departementet regner med at Båtsfjord kommune bruker de opplysningene som Utdanningsdirektoratet, på forespørsel, har gitt tidligere i denne saken når de ev. utformer en søknad.

Departementet er videre kjent med at Finnmark fylkeskommune har uttrykt at de er lite fornøyd med forsøksordningen fordi de mener det trekket fylkeskommunen får i rammetilskuddet, er større enn den innsparingen de har ved at opplæringen av disse elevene skjer i regi av Båtsfjord kommune.

SPØRSMÅL NR. 1173

Innlevert 7. juni 2007 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik

Besvart 18. juni 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Stadig flere nordmenn gjennomgår slankeoperasjoner. De som lider av sykkelig overvekt, har ofte i tillegg andre problemer, så vel fysiske som psykiske, og for mange er slankeoperasjoner en siste utvei.

Hvilket behandlingsapparat finnes i ettertid av en slankeoperasjon, og hvordan vil statsråden beskrive det tilbudet som finnes for å følge opp denne gruppen, så vel fysisk som psykisk?»

BEGRUNNELSE:

Overvekt er et stadig økende problem for mange mennesker i Norge. Mange velger å gå til det skritt å benytte seg av slankeoperasjoner. Mennesker som lider av fedme, har ofte en rekke andre problemer i tillegg til vektproblemene. Dette kan blant annet være psykiske problemer, som en følge av dårlig selvbilde, mobbing eller andre faktorer. Mange av de som utvikler sykkelig overvekt, bruker mat som terapi, på mange måter alkoholikere og andre rusmisbrukere har. Undertegnede er opptatt av at oppfølgingen av denne gruppen i etterkant av en slankeoperasjon er helhetlig

og god, slik at de det gjelder kan få et normalt liv, der de har kontroll over vekten, samt at de ikke begynner med andre former for misbruk.

Svar:

Årsakene til sykkelig overvekt er mange og sammensatte. For mange pasienter avdekkes dette i utredningsfasen, mens for enkelte synes selve behandlingsforløpet å synliggjøre at årsaksforholdene er mer kompliserte enn en antok før behandlingen startet. Jeg er derfor enig med representanten Nesvik i at denne pasientgruppen trenger helhetlige og gode helsetjenester for sin sykelige overvekt.

Basert på oppdrag i bestillerdokumentene til de regionale helseforetakene de senere årene er det etablert sentre for fedmebehandling i hver region. De er tverrfaglig bemannet og tilbyr flere behandlingsformer. De regionale sentrene har utviklet helhetlige behandlingsforløp som vektlegger grundig utredning og individuelt tilpasset behandling og oppfølging. For de aller fleste pasientene vil det være aktuelt med konservativ behandling, enten poliklinisk eller ved

egne kurssentre, mens noen vil trenge kirurgisk behandling. Kirurgisk behandling medfører en viss risiko under og etter operasjon, og det er klare indikasjoner som skal være til stede for å tilrå operasjoner. Det bør være et mål at de fleste pasientene slipper å måtte benytte seg av denne behandlingsformen.

Uavhengig av hvilken behandling som velges, vil det bli nødvendig med en langvarig eller livsvarig omlegging av livsstilen i ettertid. Dette kan være krevende fysiske og psykiske prosesser. Skal pasienten kunne være en aktiv deltaker i egen endringsprosess, er det grunnleggende viktig med informasjon og medvirkning i alle faser. For å møte disse utfordringene tilbyr de regionale sentrene tverrfaglig og langvarig oppfølging dersom pasientene har behov for det. I Helse Nord-Trøndelag HF kan for eksempel pasienter som har gjennomført kirurgisk behandling gå jevnlig til kontroll hos ernæringsfysiolog og kirurg. Videre tilbys det kurs ved Lærings- og mestringscenteret hvor pasienten møter andre i tilsvarende situasjon. Kursene holdes av tverrfaglige team og erfarne brukere. Dersom pasientene har psykiske vanskeligheter etter operasjonen som ikke ble avdekket i utredningsfasen, kan ovennevnte kontaktpunkter med helsetjenesten benyttes, eller ved at pasienten selv tar kontakt og ber om hjelp.

Behandlingstilbudet til sykkelig overvektige er i utvikling. Blant annet gjenstår det arbeid enkelte steder før tjenestetilbudet i tilstrekkelig grad ivaretar de

ulike dimensjonene ved den enkelte pasients sykdomsbilde. Det synes også å være rom for forbedring når det gjelder tettere dialog og samarbeid mellom spesialisthelsetjenesten og primærhelsetjenesten. For å understøtte denne utviklingen er det iverksatt flere tiltak. Blant annet legger Norges forskningsråd til rette for en styrking av forskningen på alvorlig overvekt/fedme i nåværende programperiode (2006-2010). Videre har de regionale helseforetakene nedsett en felles arbeidsgruppe som reviderer og oppdaterer dokumentet "Anbefalinger for behandling av sykkelig overvekt i spesialisthelsetjenesten". Etter at disse anbefalingene er behandlet i aktuelle fora, legges de til grunn for videreutvikling av tjenestetilbudet ved de regionale sentrene for fedmebehandling. I tillegg vil helsepersonellens kompetanse styrkes ved at Sosial- og helsedirektoratet utarbeider faglige retningslinjer for utredning, behandling og oppfølging av alvorlig overvektige i primærhelsetjenesten. Samlet sett vil dette gi faglige anbefalinger basert på oppdatert kunnskap, og bidra til et bredere tjenestetilbud som strekker seg over tjenestegrensene.

Jeg mener at utviklingen av gode og helhetlige behandlingsforløp for sykkelig overvektige pasienter er kommet godt i gang de senere årene. Samtidig gjenstår flere utfordringer. Den videre utviklingen av tjenestetilbudet er ivarettatt i systematiske prosesser som jeg vil følge framover.

SPØRSMÅL NR. 1174

Innlevert 7. juni 2007 av stortingsrepresentant Bjørg Tørresdal

Besvart 13. juni 2007 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen

Spørsmål:

«Den siste tiden har magasinet Ny Tid satt fokus på skiftende norske regjeringers praksis med å omregne kvoteflyktningplasser til kroner og øre, for deretter å bruke disse midlene til andre gode formål relatert til flyktninger.

Kan statsråden redegjøre for argumentasjonen for denne praksisen, og om statsråden akter å videreføre dette?»

Svar:

Representanten Tørresdal har rett i at alle norske regjeringer de siste ti årene har åpnet for at en begrenset del av midlene bevilget til overføring av flyktning-

ger, kan brukes til andre tiltak som styrker arbeidet med å gi beskyttelse og varig løsning for flyktninger. Dette gjaldt også begge regjeringene Bondevik. Når det gjelder argumentasjonen for ordningen, viser jeg til St.prp. nr. 1 (2006-2007) side 229, hvor det framgår at det for 2007 avsettes midler tilsvarende 80 plasser til alternativ bruk når dette kan styrke arbeidet med å gi beskyttelse og varig løsning for flyktninger. Her er det også redegjort for anvendelsen av midlene i 2006.

De plassene som ikke konverteres, brukes til å overføre flyktninger til Norge. Kvoten for overføringsflyktninger regnes over en treårsperiode, og de plassene som ikke fylles ett år vil bli overført til neste år innenfor en treårsperiode. Så lenge det er innenfor

en treårsperiode, vil plasser som ikke konverteres ett år overføres til neste års kvote, og da til å overføre flyktinger til Norge. I 2006 ble for eksempel 29 av 65 konvertible plasser ikke konvertert. Ordningen har altså vært fleksibel og anvendt slik at midlene blir optimalt benyttet.

Satsen for en konvertibel plass regnes ut fra integreringstilskuddet for år 1, gjennomsnittlig sats for

voksne og barn. I 2007 utgjør de 80 konverterte kvoteplassene (80 x 121 800) 9 744 000 kr.

Jeg har merket meg den diskusjonen som har vært om denne ordningen, og vil vurdere nærmere om den praksis som er etablert, skal videreføres. Regjeringen vil på vanlig måte komme tilbake til dette i forbindelse med fremleggelsen av forslag til statsbudsjett for 2008.

SPØRSMÅL NR. 1175

Innlevert 7. juni 2007 av stortingsrepresentant Åse Gunhild Woie Duesund

Besvart 13. juni 2007 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen

Spørsmål:

«Petroleumstilsynet har i en fersk rapport dokumentert at det mangler kunnskap om risiko og skader ved kjemikalieeksponering i petroleumsnæringen. Dette gjelder både nåtid og fortid, og innebærer at mange av dagens oljearbeidere har en utilfredsstillende HMS-situasjon. Tidligere oljearbeidere som er skadet av kjemikalieeksponering, har vansker med å få skaden godkjent som yrkesskade pga. manglende kunnskap om eksponering.

Vil statsråden lempe på dokumentasjonskravet i slike saker for å sikre at skadede mennesker får rettmessig trygdeytelse?»

BEGRUNNELSE:

Flere tidligere oljearbeidere er i dag uføre på grunn av helseskader som de mener er direkte forårsaket av kjemikalieeksponering under arbeid i petroleumsnæringen. Mange av disse har opplevd store vanskeligheter med å få godkjent sine helseplager som yrkesskade, og årsaken til dette er manglende dokumentasjon på hvilken kjemikalieeksponering de var utsatt for.

Når Petroleumstilsynet nå har dokumentert at det mangler kunnskap om risiko og skader ved kjemikalieeksponering i petroleumsnæringen, er det nødvendig raskt å iverksette tiltak for å sikre at dagens oljearbeidere har en tilfredsstillende HMS-situasjon. Det er også nødvendig med forskning som kan gi viktig kunnskap om problemstillingen.

For gruppen av tidligere oljearbeidere som i dag sliter med store helseskader, er det imidlertid avgjørende viktig at det lempes noe på de strenge kravene til dokumentasjon for å få anerkjent helseskader som yrkesskade.

Det kan være hensiktsmessig å legge et presumpsjonsprinsipp til grunn. Det innebærer at helseskader hos tidligere oljearbeidere som kan være forårsaket av kjemikalieeksponering, anerkjennes som yrkesskade uten nærmere krav til dokumentasjon om årsaksforholdet. Et slikt presumpsjonsprinsipp er tidligere lagt til grunn i saker om krigspensjon. Jeg imøteser statsrådets vurdering av dette.

Svar:

I regelverket om yrkessykdommer i folketrygdloven og yrkesskadeforsikringsloven stilles det krav om årsakssammenheng mellom den yrkesmessige eksponeringen og sykdommen. Klare årsaks- og bevisregler er viktig for å skape trygghet om rettstilstanden. Dette går også fram av forslaget til ny organisering av yrkesskadesystemet som nå er på høring, hvor vi foreslår å slå sammen dagens to yrkesskadeordninger. I denne høringen er det anledning til å komme med innspill til hvordan årsaks- og beviskravene bør være i det nye regelverket. Høringsfristen er 1. oktober i år.

En lemping av lovens krav til bevis i enkelttilfeller eller for enkelte grupper vil føre til en uklar rettstilstand og svekke forutsigbarheten for aktørene i yrkesskadeordningen. Det står videre i motsetning til prinsippet om likebehandling. Jeg anser det derfor som lite hensiktsmessig å lempe på beviskravet særskilt for oljearbeidere som mener at de er skadet etter eksponering av kjemikalier. Regelverket må være likt for alle. Om det foreligger årsakssammenheng i det enkelte tilfelle må bygge på en konkret og samlet vurdering av symptomer, sammensetning av symptomer, kunnskap om tidligere eksponering, kunnskap om tidligere arbeidsoppgaver, varighet på arbeidsforhold etc.

De arbeidsmedisinske utredningene av kjemikalieeksponerte oljearbeidere gjennomføres som planlagt, basert på de eksponeringsopplysninger som foreligger. Det er en utfordring å kunne foreta en kvalifisert bedømmelse av historisk eksponering knyttet til den enkeltes sykdomstilstand. Dette er imidlertid ifølge Statens arbeidsmiljøinstitutt ingen særegen situasjon for denne gruppen - man står i de aller fleste tilfeller overfor utfordringer når det gjelder å kartlegge nøyaktig hvilke stoffer pasientene har vært utsatt for og i hvilke mengder.

Rapporten fra pilotprosjektet om kjemisk arbeidsmiljø offshore viser beklageligvis at vi mangler

en del kunnskap om historisk eksponering for kjemikalier i næringen. Årsakene til dette er sammensatte. En av rapportens konklusjoner er at det er nødvendig at oljeindustrien gjennomfører en eksponeringskarakterisering som omfatter alle relevante grupper, arbeidsprosesser og kjemikalier. En kartlegging av dagens situasjon vil også kunne gi viktig kunnskap om historisk eksponering. Jeg ønsker å adressere dette i et møte med partene og Petroleumstilsynet 19. juni, hvor jeg også vil bli orientert om hvordan næringen vil følge opp de problemene som avdekkes i rapporten.

SPØRSMÅL NR. 1176

Innlevert 7. juni 2007 av stortingsrepresentant Kari Lise Holmberg

Besvart 18. juni 2007 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen

Spørsmål:

«En norsk ung mann har giftet seg med ei jente fra Argentina. Bryllupet stod i Argentina. Hun søkte i september 2006 om oppholds- og arbeidstillatelse, men har fortsatt ikke fått svar. Det er ikke visumplikt for borgere fra Argentina, men likevel kan det virke som om denne søknaden behandles på lik linje med søknader fra land der det er visumplikt.

Vil statsråden sørge for at søknader prioriteres i forhold til staters visumkrav, og vil statsråden se på organiseringen i UDI for å få raskere saksbehandling?»

BEGRUNNELSE:

Jeg har mottatt en henvendelse fra en tidligere kollega som i fjor sommer hadde gleden av å være i bryllup i Buenos Aires. Min kollega har fått en strålende svigerdatter i familien. Sønnens kone søkte om arbeids- og oppholdstillatelse i begynnelsen av september 2006, men har ikke hørt noe ennå. Det er visumfrihet fra Argentina til Norge. Bryllupsinngåelsen i den katolske kirken og Registro Civil er sammenliknbart med den i Norge. Det har nå gått ti måneder, og dette er en klart urimelig lang saksbehandlingstid for et ungt ektepar, ikke minst med tanke på den psykososiale siden, språkopplæring og arbeid. Land med visumplikt til Norge burde behandles med strengere øyne enn land uten visumplikt.

Svar:

Som kjent er regelverket på utlendingsfeltet lagt opp slik at det er Utlendingsdirektoratet (UDI) og Utlendingsnemnda (UNE) som vurderer og avgjør enkeltsaker. Verken jeg eller mitt departement kan instruere om avgjørelsen av enkeltsaker med mindre saken berører hensynet til rikets sikkerhet eller utenrikspolitiske hensyn. Det er derfor vanskelig for meg å kommentere nærmere den enkeltsaken som representanten Holmberg har vist til i sitt spørsmål.

På generelt grunnlag vil jeg imidlertid bemerke at jeg er svært opptatt av at saksbehandlingen i utlendingsforvaltningen skal være så effektiv som mulig uten at dette går på bekostning av nødvendig grundighet og kvalitet. Økende saksbehandlingstid på utlendingsfeltet er en betydelig utfordring som Regjeringen møter med flere aktive tiltak. I St.prp. nr. 56 (2006-2007) ble det umiddelbare behovet møtt gjennom bevilgning til økt saksbehandlingskapasitet og restansenedbygging i UDI, og i St.prp. nr. 69 (2006-2007) foreslås det bevilget midler til videreutvikling av dagens elektroniske saksbehandlingssystem.

Jeg vil samtidig bemerke at Regjeringen i St.prp. nr. 56 (2006-2007) har varslet at det skal settes i gang en bred gjennomgang av saksflyt, organisering og ansvarsdeling på utlendingsfeltet. Hensikten med en slik bred gjennomgang vil være å analysere og avdekke mulige områder for en mer effektiv oppgaveløsning, produktivitetstiltak og bedre brukerservice, samtidig med en tilfredsstillende kvalitet. Det vil i dette arbeidet kunne være naturlig å vurdere innspillet fra representanten Holmberg nærmere.

SPØRSMÅL NR. 1177**Innlevert 7. juni 2007 av stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr****Besvart 15. juni 2007 av landbruks- og matminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«Kjøttindustrien står overfor svært store endringer i årene som kommer. En ny WTO-avtale, økt handel fra u-land og en generell økt handel over landegrensene vil bidra til å sette hele industrien under press. Mange arbeidsplasser kan være utsatt. Samtidig foreligger det nye ideer til hvordan hele logistikken og arbeidsmetodene til denne industrien kan endres for å øke konkurransekraften betydelig.

Hvordan har statsråden tenkt å følge opp disse problemstillingene?»

Svar:

Det er ikke konkretisert nærmere i spørsmålet hvilke nye ideer det tenkes på mht. endring av logistikk og arbeidsmetoder innen kjøttindustrien. I tidligere kontakt mellom departementet og kjøttindustrien har det fra bransjen vært tatt opp forhold som strukturutvikling, etablering av konsern som dekker flere deler av verdikjeden innen kjøttsektoren (slakteri-, nedskjærings- og foredlingsvirksomhet) og kontraktproduksjon. Jeg vil også vise til den økende satsingen på produktutvikling og kvalitetssatsing innen kjøttbransjen. I mitt svar vil jeg derfor redegjøre for mine vurderinger av disse momentene i forhold til videre utvikling av kjøttindustrien.

Jeg vil ikke her foregripe noe resultat av de pågående WTO-forhandlingene. Jeg vil imidlertid understreke at en forutsetning for en innovativ og offensiv norsk næringsmiddelindustri er at vi har et fungerende importvern. I de pågående WTO-forhandlingene arbeider Regjeringen derfor for å skape et handlingsrom som gir muligheter for en aktiv nasjonal landbrukspolitikk i framtida med grunnlag i et tilstrekkelig tollvern.

Når det gjelder grunnlaget for norsk industri, vil jeg også vise til Regjeringens innsats for gode generelle makroøkonomiske rammevilkår, som også er meget viktig for næringsmiddelindustrien.

Jeg vektlegger videre satsingen som gjøres innen norsk landbruk og næringsmiddelindustri for utvikling og produksjon av konkurransedyktige produkter ut fra både pris- og kvalitetshensyn. Det er viktig at norsk vare holder høy kvalitet for at forbrukerne skal ha en preferanse for nasjonal produksjon. Landbruks- og matdepartementet har derfor vektlagt å gi økonomisk støtte til foretak innen verdikjeden for mat, for å stimulere til satsing på forbrukerretting gjennom

bl.a. innovasjon, forskning og kvalitetsforbedrende tiltak. Det vil være opp til næringen å utnytte de støt-teordninger som er etablert.

Jeg vil vise til at Regjeringen ikke bare bidrar gjennom økonomiske virkemidler. Et viktig område er også juridiske virkemidler, som f.eks. regelverket for utenlandsk bearbeiding. Dette er et eksempel på regelverk som utgjør viktige rammevilkår for å sikre grunnlaget for kjøttindustrien i Norge.

Når det gjelder strukturutvikling og konserndannelser, vil jeg understreke at innenfor de rammevilkår som jeg her har nevnt, må det være industriens eget ansvar å sørge for den nødvendige effektivisering og omstilling av sin virksomhet. Dette vil gjelde innen alle sektorer i norsk næringsliv.

Fra deler av norsk næringsmiddelindustri har det vært fremmet tanker om at kontraktproduksjon, basert på avtaler mellom primærprodusent og engrosledd, vil kunne gi en mer effektiv og konkurransedyktig norsk produksjon av næringsmidler. Kontraktproduksjon vil være basert på avtaler som regulerer forhold som pris, kvantum, kvalitet og tidspunkt for leveransene fra primærprodusent til engrosledd.

Jeg vektlegger et godt samarbeid mellom primærprodusentene og næringsmiddelindustrien. De er gjensidig avhengig av hverandre for at verdikjeden for norske matvarer skal ha den nødvendige konkurransekraft. Men jeg vil vise til at markedsregulering gjennom kontraktproduksjon vil være i motstrid med flere av de prinsippene Stortinget har vedtatt som en del av norsk landbrukspolitikk. Jeg vil eksempelvis peke på at markedsregulatorene innen jordbruket skal bidra til at produsentene oppnår priser mest mulig i samsvar med Jordbruksavtalens forutsetninger.

Dagens markedsreguleringssystem skal også sikre produsentene avsetningsmuligheter for sine varer. Dette skal skje uavhengig av produsentenes driftsomfang og geografisk avstand fra mottaksanlegg for råvarene som produseres.

Jeg har ovenfor redegjort for betydningsfulle prinsipper og virkemidler som Regjeringen mener vil være et viktig grunnlag for norsk kjøttindustri konkurransekraft framover. Gjennom en felles satsing i hele verdikjeden for norsk kjøttproduksjon, legger jeg til grunn at alle ledd i denne verdikjeden fortsatt vil være konkurransedyktige i årene som kommer.

SPØRSMÅL NR. 1178**Innlevert 7. juni 2007 av stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr****Besvart 15. juni 2007 av landbruks- og matminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«Kan statsråden redegjøre for sitt arbeid med å redusere landbruksbyråkratiet så langt i sin statsrådsperiode?»

Svar:

Regjeringen har som målsetting å fornye og utvikle offentlig sektor, og Regjeringen ønsker en sterk og effektiv offentlig sektor som gir innbyggerne gode tjenester, valgfrihet og medbestemmelse. Det er ikke en isolert målsetting å redusere antall medarbeidere i forvaltningen. Offentlig sektor skal være i stand til å ivareta hensynet til kvalitet, tilgjengelighet, rettferdighet og økonomisk effektivitet. De ansatte er den viktigste ressursen for å få til en slik utvikling. Aktiv holdning og politikk knyttet til ny teknologi og nett-

baserte løsninger er andre vesentlige faktorer for å oppnå økt effektivitet, bedre tilgjengelighet og utvikling av gode tjenester.

Landbruks- og matdepartementet forvalter politikken innenfor en sektor som har et bredt samfunnsansvar, og forvaltningen står overfor komplekse og sammensatte utfordringer som på mange områder krever mer og andre ressurser enn tidligere. Jeg har høyt fokus på at landbruks- og matforvaltningen skal utvikles og fornyes slik at man best mulig er i stand til å møte innbyggernes og næringslivets behov. Det er bl.a. utviklet en egen IKT-handlingsplan i landbruks- og matforvaltningen, og virksomhetene i sektoren er offensive med henblikk på å utvikle og innføre elektroniske systemer som er brukerrettet og som bidrar til effektiviseringsgevinster.

SPØRSMÅL NR. 1179**Innlevert 7. juni 2007 av stortingsrepresentant Øyvind Halleraker****Besvart 15. juni 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Egersund er, foruten å være en av landets viktigste fiskerihavner, også en havn for utenlandsk ferjeforbindelse med stor trafikk. Havnen er imidlertid som en av de største fiskerihavnene langs kysten uten stamveiforbindelse.

Hvilke tiltak planlegger Regjeringen for at store norske fiskerihavner, herunder Egersund, kan få stamvegforbindelse og fortsatt være attraktive havner å lande fisk?»

BEGRUNNELSE:

Media har omtalt at ny stamvegtilknytning til Egersund ikke kan ventes å være prioritert i neste Nasjonal transportplan (NTP).

Svar:

Som et ledd i arbeidet med Nasjonal transportplan 2010-2019 ble det høsten 2006 utarbeidet flere utredninger om stamnettets utvikling i et trettiårsper-

spektiv. Et sentralt tema i dette arbeidet var å vurdere hvilke havner som bør få stamvegtilknytning for å nå målsettinger om et mer sammenhengende stamnett i Norge. Kystverket hadde ansvar for "Sjøverts stamnett". I denne utredningen er Egersund havn foreslått som stamnettshavn. I utredningen er det ikke gjort vurderinger av hvilke havner som skal ha status som nasjonal havn. For Kystverkets utvelgelse av stamnettshavner og tilkoblingspunkter var fire sentrale kriterier lagt til grunn:

- Helhetlig del av et nasjonalt stamnett med gode forbindelser til stamnett land
- Transportstrømmer med farlig og/eller forurensende last
- Skipsbevegelser og godsstrømmer
- Knutepunkt som skal inngå i en langsiktig transportstrategi

Rogaland fylkeskommune kom med følgende høringsuttalelser til denne utredning:

"Rogaland fylkeskommune forutsetter at stamvegnettet utvides til også å omfatte nødvendige tilførselsveier til havnene i Stavanger, Karmsund og Egersund."

Kystverket kommenterte dette slik:

"Kystverket har lagt opp til at det skal være stamveg til de tilknytningspunktene som inngår i et nasjonalt stamnett. Endelig valg blir ikke besluttet i denne stamnettsutredningen, men følges opp i det videre arbeidet med Nasjonal transportplan."

Som en del av arbeidet med NTP 2010-2019 har en tverretattlig arbeidsgruppe utarbeidet dokumentet "NTP 2010-2019 Korridorutredninger". Korridorutredningen er et faglig innspill i NTP-arbeidet. Formålet med korridorutredningen var å drøfte utfordringer og strategier for utvikling av transport, og utredningen gir faglige innspill til hvilke havner som bør få stamvegtilknytning i forhold til å få til effektive koblinger mellom de ulike transportsystemer. I korridorutredningen ble det tatt utgangspunkt i de 10 nasjonale havnene. I tillegg foreslo arbeidsgruppen at

det bør gis stamvegtilknytning til de viktigste intermodale havnene i Drammen, Larvik, Mo i Rana, Narvik og Kirkenes. Disse havnene ble vurdert å være viktige intermodale godstransportknutepunkt. Samlet ligger disse 15 havnene svært nær stamvegnettet, og utgjør til sammen et forslag om økning av stamvegnettet på 3-4 mil. Egersund havn er ikke blant de havner som er prioritert i denne sammenheng.

Transportetatens anbefaling om hvilke havner som bør få tilknytning til stamvegnettet, vil foreligge i etatens forslag til Nasjonal transportplan for 2010-2019 som legges fram i desember 2007. Endelige avklaringer vil ikke bli gjort før Regjeringen har lagt fram sitt forslag til Nasjonal transportplan, og Stortinget har behandlet denne.

Gjennom forvaltningsreformen legges det opp til at ansvaret for øvrige riksveger i det vesentligste skal overføres til regionene, jf. St.meld. nr. 12 (2006-2007) og Innst. S. nr. 166 (2006-2007). Den konkrete grensedragningen mellom stamveger og øvrige riksveger skal utredes nærmere etter at antall regioner er avklart.

SPØRSMÅL NR. 1180

Innlevert 7. juni 2007 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 18. juni 2007 av olje- og energiminister Odd Roger Enoksen

Spørsmål:

«Regjeringen innfridde ikke løftet om å fremlegge et system for industrikraftregime i revidert budsjett. Statsråden gir fortsatt inntrykk av at et system blir fremlagt med det første. Statsministerens uttalelser i spørretimen 23. mai 2007 skaper samtidig undring om hva Regjeringen faktisk vil.

Kan statsråden informere om fremdrift og rammer for arbeidet, og basert på statsministerens uttalelser forklare hvordan Regjeringens mulige regime er annerledes de kraftkontrakter industrien kan inngå allerede i dag?»

BEGRUNNELSE:

På Politisk kvarter 7. juni uttalte statsråden: "Det er slett ikke slik at det ikke blir noe av industrikraftregime. Det jobber vi med. Det skal vi ha raskt frem."

I forrige periode skapte de rød-grønne partiene inntrykk av at de ville fremlegge et industrikraftregime som gav billigere strøm enn det industrien kunne få til i kraftmarkedet. Nå sier derimot statsministeren

at han ikke lovet billigere strøm, at han ikke lovet å subsidiere strøm, at Statkraft ikke skal pålegges å selge kraft til under markedspris etc. Det eneste han angivelig lovet, var at industrien skulle få kjøpe strøm billigere enn husholdningene. Det burde dog være allment kjent at industrien allerede inngår kraftkontrakter til lavere pris enn vanlige husholdninger.

Statsministeren sa i Stortingets spørretime 23. mai:

"[...] Jeg lovte ikke billig kraft til industrien [...]"

[...]

"Jeg tror først vi skal dvele litt ved begrepet billigere kraft, for jeg tror at noe av uklarheten oppstår ved at man legger ulike ting i begrepet. Hvis man med billigere kraft mener at staten skal gå inn og subsidiere kraft, pålegge Statkraft å selge kraft til under markedsvilkår, da er det i strid med EØS-regelverket, og det er helt umulig [...] Men hvis man med billigere kraft f.eks. mener at man kan få til langsiktige, forutsigbare og gode kraftavtaler med industrien som bygger på at industrien er en stabil avtager av kraft, ikke en som

svinger med forbruket, som husholdningene, at industrien kanskje kan bidra til forsyningssikkerhet ved å ha klausuler om å avstenge bruk av kraft når kraftmarkedet er presset, da kan vi få til avtaler som sikrer industrien gode vilkår, som sikrer stabile leveranser, og som er innenfor EØS-regelverket."

[...]

"[...] Det vi leter etter, er systemer der industrien får andre vilkår enn husholdningene, fordi de kjøper en annen vare. De kjøper en vare med jevnt avtak av kraft, mens husholdningene gjennomgående kjøper mest kraft når det er minst kraft - når det er kaldt om vinteren, og når alle bruker mye kraft midt på dagen [...]"

Svar:

Regjeringen er svært opptatt av vilkårene for kraftintensiv industri i Norge, og arbeider aktivt for å få på plass langsiktige løsninger som sikrer industrien stabil tilgang på kraft.

Regjeringen har en dialog med ESA med sikte på å få avklart egne norske ordninger. Som et ledd i denne dialogen ble det mandag 11. juni avholdt et møte

med ESA der ulike industrikraftløsninger ble diskutert.

Regjeringen arbeider videre med sikte på å utarbeide konkrete forslag til ordninger, for eksempel innenfor:

- Opprettelse av et industrikonsortium for kjøp og utbygging av kraft på langsiktige vilkår
- Myndighetsbestemte rammer for kommersielle forhandlinger for et avsatt kraftvolum, med blant annet produktprisindeksponerte kontrakter, der det også tas hensyn til tiltak for energigjenvinning og enøk
- Langsiktige, markedsprisbaserte industrikraftkontrakter, der det innarbeides strenge bestemmelser vedrørende fleksibilitet i forbruket og forsyningssikkerhet.

I tillegg arbeider Regjeringen aktivt med å søke å påvirke EU når det gjelder eventuelle nye tiltak for kraftintensiv industri generelt i EU. Dette må forventes å være et langsiktig arbeid.

SPØRSMÅL NR. 1181

Innlevert 7. juni 2007 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 18. juni 2007 av olje- og energiminister Odd Roger Enoksen

Spørsmål:

«I statsbudsjettet for 2003 støttet Arbeiderpartiet, Fremskrittspartiet og Senterpartiet et forslag om "å utarbeide en samlet plan for energigjenvinning i industrien basert på kartlegging av de muligheter som er til stede for å kunne utnytte gjenvunnet energi når industrien, andre aktører og myndigheter inngår i et forpliktende samarbeid og at det innføres et langsiktig avgiftsfritak for gjenvunnet energi".

Hva har Regjeringen gjort på dette området, og hvilke langsiktige avgiftsfritak legger man opp til vedrørende gjenvunnet energi?»

Svar:

Regjeringen legger stor vekt på å legge til rette for en omfattende energigjenvinning. Virkemidlene i denne forbindelse er både støttetiltakene i regi av Enova og avgiftspolitikken. Regjeringens fordobling av støtten gjennom Enova vil også gi grunnlag for en betydelig økning i tiltak rettet mot energigjenvinning i industrien. Enova har flere programmer spesielt rettet mot energigjenvinning. Dette gjelder i særlig grad for programmene "Varme - Foredling av biobrensel" og "Energibruk - Industri". Hovedvirkemiddelet på avgiftssiden er fritaket for elavgift. Dette fritaket tilsvarer nå 10,23 øre/kWh.

SPØRSMÅL NR. 1182**Innlevert 7. juni 2007 av stortingsrepresentant Gunvald Ludvigsen****Besvart 13. juni 2007 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Kan justisministeren garantere at Forsvaret, med sine til dels gamle og få helikoptre, er i stand til å drive redningshelikopterbasen i Florø på et tilfredsstillende og forsvarlig nivå ved oppstarten 1. januar 2009?»

BEGRUNNELSE:

Regjeringen har besluttet at redningshelikopterbasen i Florø skal driftes av Forsvaret, dette til tross for Stortingets vedtak om en sivil redningshelikopterbase i Florø. Tidligere byråsjef Bjørn Haugerud i Justisdepartementet opplyser til NRK Sogn og Fjordane 6. juni 2007 at Forsvaret har få og gamle helikoptre, og at de vil få store problemer med å drive basen på et tilfredsstillende nivå ved driftsstart 1. januar 2009.

Svar:

Regjeringen har konsentrert seg om en samlet tilnærming til redningstjenesten og lagt vekt på å utvikle redningstjenesten slik at den totalt sett har best mulig beredskap i hele landet.

Som det fremgår av behandlingen av Innst. S. nr. 156 (2001-2002) gikk flertallet på Stortinget inn for sivil base i Florø, fordi Forsvaret på den tiden ikke hadde kapasitet til å operere basen. Forutsetningene har imidlertid endret seg, og Forsvaret er nå tydelige på at de har kapasitet til også å operere Florøbasen.

Basen vil fra dag én ha 100 pst. beredskap og tilstedevakt med lege i tråd med det Stortinget har vedtatt. I tillegg er arbeidet med å anskaffe nye redningshelikoptre igangsatt, og Florø vil være blant de første basene med nye helikopter når leveransene er klare.

SPØRSMÅL NR. 1183**Innlevert 7. juni 2007 av stortingsrepresentant Ivar Kristiansen****Besvart 18. juni 2007 av fiskeri- og kystminister Helga Pedersen****Spørsmål:**

«Befolkningsutviklingen i nord utvikler seg negativt. Særlig er kystkommunene rammet. Lederen av Finnmark Høyre, Robert Gærnæ, har foreslått å tildele en egen kvote på 500 tonn torsk øremerket turistnæringen, som bidrag til å snu den negative utviklingen i bl.a. deler av Finnmark. Han viser til de positive ringvirkninger lignende opplegg med kongekrabben har hatt for reiselivsnæringen.

Vil statsråden ta initiativ til å gjennomføre et prøveprosjekt i Nord-Norge, slik at en egen kvote kan øremerkes i reiselivssammenheng?»

Svar:

Spørsmålet ble overført fra finansministeren.

Jeg ønsker ikke å gå inn for en så dramatisk innstramming av turistfisket som Kristiansen her foreslår.

Det er pr. i dag ingen uttaksbegrensninger på turistfiske, det vil med andre ord si at vi ikke har noen kvote for hvor mye turister kan fiske. Vi har derimot etablert en utførselskvote på 15 kilo for å sikre at høstingen av fiskeressursene skjer innenfor ansvarlige rammer.

Det foreligger flere utredninger om turistfisket i Norge. Disse utredningene er høyst usikre, blant annet som følge av ulike motiv for både under- og overrapportering av fangstmengden. Men de ulike utredningene anslår at turister i Norge fisker mellom 5 000 og 15 000 tonn årlig, alle fiskeslag inkludert.

Det er også satt i gang omfattende undersøkelser av fisketurismens omfang og effekter, både med hensyn til ressurs situasjonen og verdiskapingen. Når disse resultatene er klare, vil vi kunne ha et godt grunnlag for en eventuell annerledes regulering av turistfisket.

SPØRSMÅL NR. 1184**Innlevert 8. juni 2007 av stortingsrepresentant Morten Høglund****Besvart 15. juni 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Vollsveien i Bærum skal om kort tid stenges for trafikk i et par år som følge av ombygging på Lysaker stasjon. Fra før er Kolsåsbanen stengt. Resultatet blir ytterligere køer og trafikkaos på noen av landets mest trafikkerte veier.

Kan statsråden bidra til at det kommer på plass midlertidige veiløsninger og/eller kollektivløsninger som kan hjelpe på den vanskelige situasjonen som vil oppstå når Vollsveien stenges for trafikk?»

BEGRUNNELSE:

Avkjøringen ved Lysaker stasjon inn på Vollsveien vil stenge som følge av arbeider ved Lysaker stasjon. Denne stengning skal visstnok vare i over to år. Kolsåsbanen er samtidig stengt. Bussene vil måtte kjøre ut mot Fornebu før de kan snu og kjøre i riktig retning. Her burde veimyndighet og ansvarlige selskaper for kollektivtransport i regionen søkte å finne frem til løsninger som kan dempe noe av de problemer som vil oppstå. Dette er ikke kun et lokalt problem for Bærum, men noe som i aller høyeste grad vil påvirke trafikken på en av landets mest trafikkerte veier, nemlig E18 vestover fra Oslo.

Svar:

Jernbaneverket er ansvarlig byggherre for utbygging av ny Lysaker stasjon. Statens vegvesen er nabo og vegmyndighet. Statens vegvesen har deltatt i prosessen under planleggingen av ny Lysaker stasjon, og har som vegmyndighet hatt ansvar for å godkjenne planer for midlertidige omkjøringer som følge av utbyggingen.

Politiet i Oslo og Politiet i Asker og Bærum har godkjent planen med omkjøringsveger under anleggsarbeidet, herunder stengning av avkjøringsrampen fra E18 til Vollsveien.

Selve Vollsveien vil være åpen for trafikk vest for anleggsområdet. Det vil også være anledning til å kjøre inn på Vollsveien vest for Lysaker via Lysakerlokket (lokket over E18).

Trafikkproblemene vil være størst i ettermiddagsrusket ut av Oslo retning vest. Bilister som i dag benytter avkjøringsrampen fra E18 mot Vollsveien, vil når rampen blir stengt, kunne kjøre av E18 ca 200 meter tidligere, ved Lilleaker. Fra Lilleakerveien kjøres Elveveien under E18 og via Lysakerlokket opp på Vollsveien noen hundre meter lenger framme. Det er ordinær skilting i området. For bilistene vil dette innebære en omveg på et par minutter utenom rushtiden. For å bedre fremkommeligheten noe i perioden med økt trafikk som følge av stengningen av rampen fra E18, vil Elveveien som er tovegskjørt, bli regulert med envegskjøring mot vest. Gjennomgående buss på E18 i retning vest vil ikke bli rammet av stengningen.

Ifølge opplysninger fra Stor-Oslo Lokaltrafikk AS har selskapet tre bussruter som blir rammet av stengningen av avkjøringsrampen fra E18 til Vollsveien. Det er opplyst at seks bussruter i Bærum Øst blir berørt av stengning/omlegging. En del av bussene vil kunne benytte den omkjøringsvegen som er beskrevet over, mens noen (pga. høyden), vil måtte kjøre via Fornebu. Jeg er kjent med at Stor-Oslo Lokaltrafikk AS vil ta opp med Jernbaneverket om det er mulig å få til en løsning som ikke innebærer slik omkjøring via Fornebu.

Utbyggingsprosjekter i sterkt trafikkerte områder vil alltid medføre utfordringer. Det er Statens vegvesen og politiet som har det utøvende ansvaret for trafikkavviklingen i anleggsperioden. Ut fra de opplysninger jeg har fått fra Vegdirektoratet, foreligger det planer som er forutsatt å takle situasjonen på en best mulig måte. Men det vil uansett bli økte trafikkavviklingsproblemer i området.

SPØRSMÅL NR. 1185**Innlevert 8. juni 2007 av stortingsrepresentant Trond Helleland****Besvart 15. juni 2007 av fornyings- og administrasjonsminister Heidi Grande Røys****Spørsmål:**

«I hvilke norske kommuner er Telenor eneste tilbyder av transmisjonsnett for et eventuelt lokalt bredbåndsselskap, og i hvilken utstrekning er det redundans (reservenett) i norske kommuner (Det bes om en liste)?»

Svar:

Svaret er basert på materiale som Samferdselsdepartementet har hentet inn fra Post- og teletilsynet.

Jeg tolker første del av spørsmålet som et spørsmål om i hvilke kommuner Telenor er den eneste leverandøren av transportnett/overføringskapasitet ut av kommunen. For transportnett og overføringskapasitet mellom kommuner og regioner er det kun Baneleie som representerer et tilnærmet landsdekkende alternativ til Telenor. Etter at Bredbåndalliansen kjøpte seg inn i BaneTele, har selskapet en uttalt målsetting om å integrere sitt nasjonale stamnett med lokale og regionale bredbåndnett til aktører som inngår i samarbeidet, slik at man i større grad kan tilby egenprodusert "ende-til-ende"-kommunikasjon. Det finnes også andre aktører som tilbyr betydelig overføringskapasitet i det norske markedet (f.eks. Hafslund Telekom), men dette skjer typisk i sentrale områder på Østlandet hvor også Telenor og BaneTele er til stede.

Basert på data som Post- og teletilsynet har over landets teleinfrastruktur, har BaneTele etablert nettverksnode i anslagsvis 30 pst. av landets kommuner, dvs. tilkoplingspunkt til eget stamnett. I tillegg har BaneTele infrastruktur (fiber, kabelanlegg) i ytterli-

gere ca. 30 pst. av landets kommuner, men det er usikkert om selskapet kan levere ønsket kapasitet til lokale bredbåndsselskaper på disse stedene, Dette betyr at ca. 40 pst. av landets kommuner ikke har tilstedeværelse fra BaneTele, og i disse kommunene vil som oftest Telenor være den eneste leverandøren av overføringskapasitet ut av kommunen. Unntaksvis kan det være tilgang på samband fra lokale aktører (typisk energiselskaper) mellom nabokommuner eller internt i fylke/region.

Når det gjelder redundans, er det vanlig å skille mellom aksessnett og transportnett. Moderne transportnett blir vanligvis etablert i ringstruktur med systemer for automatisk omruting av trafikken ved kabelbrudd og alvorlige driftsforstyrrelser. Dette skal redusere risikoen for store utfall som vil berøre svært mange brukere. Både Telenor og BaneTele benytter slik teknologi i sine stamnett. I aksessnettene er det i liten grad redundans, og et kabelbrudd vil normalt føre til utfall av tjenesten. Men til gjengjeld vil lokale brudd i aksessnettene berøre relativt få brukere. Noen landsdeler og kommuner har imidlertid fortsatt et mindre utbygd transportnett, dette gjelder kanskje i særlig grad Finnmark, hvor det i betydelig grad fortsatt benyttes radiolinjesystemer. I den grad det mangler alternativer for omruting, kan brudd da få større konsekvenser enn i andre landsdeler.

Det har innenfor de tilgjengelige tidsrammene ikke vært mulig å framskaffe lister over kommuner med alternative transportnettilknytninger til Telenor og kommuner med redundans i nettene.

SPØRSMÅL NR. 1186**Innlevert 8. juni 2007 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl****Besvart 14. juni 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Kollektivtilbudet i Akershus er svært varierende til tross for stigende befolkning og man i praksis har felles arbeidsmarked med Oslo. Kollektivandelen til Oslo kunne blitt betraktelig bedre dersom frekvensen på avgangene ble bedret. Sørums kommun har opp-

nådd to avganger pr. time på Frogner stasjon. På Leirsund i Skedsmo er det derimot kun én avgang i timen.

Vil statsråden overfor NSB ta initiativ for å få toget mellom Drammen og Dal til å stoppe på Leirsund slik at det blir to avganger pr. time?»

Svar:

Med utgangspunkt i rammeavtalen om kjøp av persontransport med tog mellom Samferdselsdepartementet og NSB fastsettes NSBs ruteproduksjon for det enkelte år endelig på bakgrunn av den ruteplanprosessen som Jernbaneverket administrerer.

Gjennom ruteplanprosessen for 2008 har man ikke lagt opp til at Leirsund stasjon skal betjenes mer enn 1 gang pr. time. Ifølge NSB, som er den virksomhet som har størst grunnlag for å ta stilling til stoppmønstret, er dagens ruteopplegg så stramt at det ikke gir anledning til en ekstra stopp på Leirsund uten at rutene legges om. Strekningen Lillestrøm-Kløfta via hovedbanen er sterkt belastet, blant annet på grunn av omfattende godstrafikk i tillegg til lokaltogtrafikken. Rutene må også ta hensyn til trafikken på Gardermobanen.

NSB opplyser om at en ekstra stopp på Leirsund i så fall vil kreve en omlegging av togrutene i Oslo-tunnelen og på Gardermobanen, hvor kapasiteten allerede er godt utnyttet. NSB opplyser om at det spesielt i Oslo-tunnelen er vanskelig å finne alternative ruter som i sin tur ikke påvirker andre ruter.

I forbindelse med ruteplanleggingen for 2009 vil det tidlig i 2008 bli gjennomført høring hvor Akershus fylkeskommune på vegne av jernbanekommunene kan få uttale seg om togtilbudet. I den grad det i tiden fremover er ønskelig med en ekstra stopp på Leirsund, vil jeg anbefale å formidle dette i høringsprosessen. Jeg kan for øvrig opplyse om at departementet har gjort NSB kjent med at det lokalt er interesse for en ekstra stopp på Leirsund.

SPØRSMÅL NR. 1187

Innlevert 8. juni 2007 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter

Besvart 18. juni 2007 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«I norsk regelverk er det i dag klare begrensninger i bruken av utenlandsregistrerte kjøretøy i Norge for personer bosatt i Norge.

Kan finansministeren redegjøre for gjeldende regler på dette området, og hvordan en eventuell implementering av tjenstedirektivet i norsk rett vil endre disse begrensningene?»

BEGRUNNELSE:

Under møtet i EØS-utvalget på Stortinget 31. mai 2007 tok undertegnede opp spørsmålet med næringsministeren om hvilke konsekvenser tjenstedirektivet vil gi i forhold til leie av bil i utlandet og kjøring i Norge. Næringsministeren svarte følgende: "Når det gjelder bilutleie, er jeg ikke kjent med at det i dag skulle være noe problem å leie bil i Sverige og bruke den til kjøring i Norge." På bakgrunn av den forvirring dette svaret har skapt, ber jeg om at finansministeren klargjør reglene, og hvordan disse reglene vil bli påvirket dersom tjenstedirektivet blir implementert i norsk rett.

Svar:

Det klare utgangspunkt er at kjøretøy som skal benyttes i Norge, må registreres her i landet, og at

gjeldende avgifter betales. Fra dette utgangspunkt er det gjort unntak for midlertidig innførsel og bruk av utenlandsregistrerte kjøretøy. Avgiftsfri innførsel og midlertidig bruk av utenlands registrert motorvogn i Norge er tillatt for personer med midlertidig opphold i Norge. Tilsvarende rett har personer som har fast oppholdssted i et annet land. Reglene om dette er gitt i forskrift 20. juni 1991 nr. 381 om toll- og avgiftsfri innførsel av utenlandsregistrert motorvogn til midlertidig bruk i Norge. For en mer detaljert oversikt over hva som menes med midlertidig opphold, og hvem som anses å ha fast opphold utenfor Norge, vises til nevnte forskrift.

Alle land innen EU har bestemmelser om bruk av utenlandsk registrert motorvogn innenfor sine grenser. Gjennomgående er det enkelte lands borgere henvist til å benytte kjøretøy registrert i hjemlandet ved kjøring der.

Ut fra begrunnelsen Hagesæter gir for spørsmålet, legger jeg til grunn at spørsmålet primært gjelder hvilke konsekvenser tjenstedirektivet vil få med leie av bil i utlandet og kjøring av denne i Norge. Til dette er å si at tjenstedirektivet ikke skulle ha noen direkte betydning for denne problemstillingen. Personer bosatt utenfor Norge, eller med midlertidig opphold her, vil fortsatt kunne benytte leiebil med utenlandske skilte her i landet, mens personer bosatt i Norge

må bruke norskregistrerte biler. Det er imidlertid åpnet for at personer som bor i Norge, kan kjøre utenlandske leiebiler fra grensen og hjem ved hjemreiser

fra utlandet. Bilen må i så fall gjenutføres umiddelbart eller overleveres til utleiers representant i Norge.

SPØRSMÅL NR. 1188

Innlevert 8. juni 2007 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter

Besvart 19. juni 2007 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Det blir ofte hevdet at nordmenn er svært rike og at norsk kjøpekraft er blant de høyeste i verden.

Kan finansministeren gi en oversikt over kjøpekraft etter skatt for en gjennomsnittsperson i Norge sammenlignet med tilsvarende kjøpekraft i andre OECD-land?»

Svar:

Tabellen nedenfor viser gjennomsnittlig arbeidsinntekt etter skatt for en enslig uten barn som er heltidsansatt i privat sektor. Arbeidsinntekten er justert for ulikt kostnadsnivå i ulike OECD-land. Justeringen for kostnadsnivå er gjort med OECD kjøpekraftparitetsindeks. Tabellen illustrerer dermed kjøpekraften for en heltidsarbeidende person med gjennomsnittlig lønnsinntekt i ulike land. Tallene er for 2006 og er hentet fra OECD Taxing Wages 2005-2006 (tabell I.10). Tallene er omregnet til NOK og sortert etter nivå.

Tabellen viser at i 2006 var det seks land i OECD-området hvor en enslig heltidsarbeidende i privat sektor hadde en høyere kjøpekraft etter skatt enn i Norge. Ingen av disse landene er nordiske, slik at en arbeider fra Norge har høyest kjøpekraft i Norden i denne målingen.

Bakgrunnstall hvor det ikke er justert for forskjellige kostnadsnivå, viser at brutto gjennomsnittslønn for en heltidsansatt i privat sektor i Norge var den høyeste i OECD-området i 2006. Når det tas hensyn til skatt, faller Norge til andreplass (bak Sveits). Skattenivået på arbeidsinntekt bidrar derfor i liten grad til å påvirke denne rangeringen. Det er dermed kostnadsnivået i Norge som er hovedårsaken til at Norge faller til syvende plass i rangeringen av kjøpekraft for gjennomsnittlig lønn etter skatt. I henhold til OECDs kjøpekraftparitetsindeks hadde Norge det høyeste kostnadsnivået i OECD-området. Selv om avgiftsforskjeller kan forklare noe av forskjellene i kostnadsnivået, er det trolig andre faktorer som har en mye større betydning, blant annet forskjeller i lønnsnivå mellom land.

Tabell Kjøpekraft i OECD-land i 2006. Gjennomsnittlig heltidslønn etter skatt. Enslig uten barn. NOK

1	Storbritannia	234 838
2	Korea	230 420
3	Sveits	209 088
4	Luxembourg	204 127
5	Japan	203 652
6	Australia	188 736
7	Norge	182 947
8	Nederland	175 211
9	Østerrike	170 622
10	Island	168 854
11	Tyskland	165 613
12	Irland	163 019
13	Finland	160 844
14	USA	160 278
15	Frankrike	159 668
16	Canada	157 930
17	Belgia	157 682
18	Sverige	155 575
19	Hellas	148 558
20	Danmark	147 263
21	New Zealand	144 194
22	Spania	138 008
23	Italia	129 120
24	Portugal	105 972
25	Tyrkia	91 968
26	Tsjekkia	80 501
27	Polen	69 337
28	Slovakia	66 584
29	Ungarn	62 050
30	Mexico	60 294

SPØRSMÅL NR. 1189**Innlevert 8. juni 2007 av stortingsrepresentant Jørund Rytman****Besvart 19. juni 2007 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Enda en fabrikk i Buskerud må nedlegges, denne gang Hurum Fabrikker. Jeg viser til skriftlig spørsmål nr. 639, 771 og 1061 som omhandler bedre rammevilkår for konkurranseutsatt industri. Jeg viser til at SSB for en uke siden la frem prognoser for utviklingen de neste årene. Går det slik SSB tror, så vil Regjeringens finanspolitikk føre til at rentene vil øke og kronekursen vil styrke seg kraftig. Konsekvensen er ytterligere nedbygging av industrien.

Er statsråden enig i dette, og hva vil statsråden gjøre for bedre rammevilkår?»

BEGRUNNELSE:

Skriftlig spørsmål nr. 1061 er om grønne sertifikater.

Skriftlig spørsmål nr. 639 og 771 er om at SSB viser til at avgiftskutt er det beste virkemiddelet for å bedre konkurranseutsatt industri.

Svar:

Statistisk sentralbyrå (SSB) la i slutten av mai fram sin konjunkturrapport for første kvartal i år. Rapporten inneholder bl.a. en framskrivning av den økonomiske utviklingen fram til 2010, som ifølge SSB er basert på en tilnærmet konjunkturnøytral finanspolitikk. I framskrivningen er det lagt til grunn at renten om lag følger Norges Banks rentebane i Pengepolitisk rapport 1/07. SSB mener at en slik renteutvikling kan bidra til at kronen styrkes med vel 4 pst. fra 2007 til 2010. SSB har ikke foretatt beregninger basert på Regjeringens finanspolitikk. Derimot pre-

senteres to skiftberegninger som viser anslåtte virkninger av å følge 4-prosentbanen i perioden 2008-2010, basert på SSBs egne forutsetninger om oljepris og oljeproduksjon mv. De anslåtte virkningene på kronekurs, rente og industriproduksjon avhenger av innretningen av budsjettpolitikken. Selv om industriproduksjonen øker fra 2007 til 2010 i alle de tre omtalte beregningene, illustrerer de at en styrking av kronen og høyere lønnsvekst kan ha betydelig negativ innflytelse på konkurranseutsatt næringsliv.

SSBs beregninger gir intet grunnlag for å hevde at Regjeringens finanspolitikk vil føre til nedbygging av industrien. Regjeringen legger stor vekt på å styre etter ansvarlige rammer, for å unngå en situasjon der rentenivået øker raskere enn forutsatt og der kronekursen styrkes markert. I budsjettet for 2007 la vi opp til å bruke 71 mrd. oljekroner. Dette innebar en langsomme innfasing av oljeinntekter enn veksten i fondet, i likhet med budsjettene for de tre foregående årene. Nivået på bruken av oljepenger lå imidlertid fortsatt over forventet avkastning på 4 pst. Av hensyn til industrien, husholdninger med store lån og balansen i norsk økonomi har vi brukt en betydelig del av det økte handlingsrommet ved denne budsjettrevisjonen til å redusere bruken av oljeinntekter med 3,2 mrd. kr, til 67,8 mrd. kr. Det bringer oss under 4-prosentbanen, for første gang siden handlingsregelen ble introdusert. Underskuddet utgjør 3,8 pst. av fondskapitalen.

Regjeringen legger stor vekt på å videreføre det inntektspolitiske samarbeidet og den såkalte frontfagsmodellen der industrien skal være lønnsledende. Lønnsoppgjørene er imidlertid partenes ansvar.

SPØRSMÅL NR. 1190**Innlevert 8. juni 2007 av stortingsrepresentant Torbjørn Hansen****Besvart 18. juni 2007 av landbruks- og matminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«Regjeringen offentliggjorde 1. juni nye regler for utenlandsk bearbeiding. Forskriften har ikke vært på høring til tross for at det innføres et nytt system med kvoter. To juridiske vurderinger konkluderer med at forskriften kan være i strid med EØS-avtalens regler for handel med tjenester.

Hvilke vurderinger er gjort i forhold til gyldighe-

ten av forskriften i forhold til EØS-avtalens tjenesteregulering, og hvorfor mener Regjeringen at den nye forskriften er i samsvar med disse reglene?»

BEGRUNNELSE:

Førsteamanuensis dr. juris Erling Hjelmeng ved juridisk fakultet, Senter for europarett ved Universitetet i Oslo, har på oppdrag av Kvale & Co. utredet i

hvilken utstrekning EØS-avtalens regler om fri bevegelse på tjenester kan komme til anvendelse på tilfeller hvor norske landbruksprodukter sendes til andre EØS-land for bearbeidelse.

Konklusjonen på hans utredning, datert 18. mars 2007, er at Taga Foods rett til å motta bearbeidelses-tjenester for sitt kjøtt må anses å nyte godt av beskyttelse under EØS-avtalens regler om fri bevegelse for tjenester. Det faktum at en vare utføres til et annet EØS-land for deretter å innføres til opprinnelseslandet kan ikke anses å være uttømmende regulert etter varereglene så lenge dette avskjærer muligheten for utenlandske tjenesteytere til å konkurrere med innenlandske tilbydere av samme tjeneste.

Advokatfirmaet Kvale & Co har også utredet saken i en betenkning, datert 20., som konkluderer i samme retning.

Kjernen i saken er hvorvidt utenlandsk bearbeidning skal anses som en tjeneste. I mange tilfeller blir produkter eksportert, bearbeidet, og importert uten at særlig mye nytt innhold er tilført. Prosessen som skjer i utlandet, bærer preg av ren bearbeidning som må regnes for å være en tjeneste.

Landbruksunntaket i EØS-avtalen omfatter handel med landbruksvarer og ikke handel med tjenester.

De nevnte utredninger er formidlet til Regjeringen i god tid før forskriften ble vedtatt.

Svar:

Det nye regelverket for utenlands bearbeidning av landbruksvarer ble fastsatt 1. juni 2007. Basert på innspillene som kom inn i forbindelse med høringen av forskriften, har Regjeringen hatt en grundig prosess for å utforme endelig regelverk. Dette gjelder også forholdet til EØS-avtalens bestemmelser. Regjeringen har i den forbindelse også vurdert juridiske innspill fra henholdsvis førsteamanuensis dr. juris Erling Hjelmeng ved juridisk fakultet ved Universitetet i Oslo datert 18. mars 2007 og advokatfirmaet Kvale & Co, datert 20. mars 2007.

Jeg vil innledningsvis vise til mitt svar, datert 26. oktober 2006 på spørsmål nr. 77 fra stortingsrepresentant Hansen, som også omhandlet EØS-rettslige forhold knyttet til regelverket for utenlands bearbeidning. Bakgrunnen for dette spørsmålet var bl.a. at Europakommisjonen i juni 2006 tok opp med norske myndigheter om forslaget til nytt regelverk for utenlands bearbeidning var i strid med EØS-avtalens artikler 11, 12 og 13, og videre om forslaget var i samsvar med WTO-regelverket. Utenriksdepartementet vurderte henvendelsen fra Kommisjonen, men fant ikke grunnlag for å hevde at ordningen var i strid med Norges internasjonale forpliktelser. Det ble i vurderingene lagt til grunn at den norske ordningen var etablert på nasjonal basis.

Advokatfirmaet Kvale & Co, som representerer

Taga Foods Norge AS, hevder at det norske regelverket for utenlands bearbeidning av landbruksvarer strider mot EØS-avtalen i den grad det legger restriksjoner på bearbeidelsen (lisenser, toll, kvoter etc.), og viser i den forbindelse til den juridiske vurderingen fra førsteamanuensis Hjelmeng som konkluderer med at den nye forskriften kan være i strid med EØS-avtalen. Vurderingen tar utgangspunkt i at foretak i Norge sender landbruksvarer ut av landet for bearbeidning. Etter bearbeidningen, som normalt innebærer fremstilling av et nytt produkt med en annen tollposisjon enn innsatsvarene, tas varen inn i landet igjen for eventuell videre bearbeidning og salg. Varen skifter ikke eier i forbindelse med bearbeidningen, og det eneste formålet med inn- og utførselen er å gjøre det mulig å få utført en tjeneste i utlandet.

Det rettslige grunnlaget som anføres i vurderingen, er at det er EØS-avtalens bestemmelser om fri bevegelse av tjenester som regulerer forholdet, og ikke avtalens vareregler. Ettersom det kun er tjenestebestemmelsene som får anvendelse, vil det ikke ha noen rettslig betydning hvorvidt handelen med den aktuelle landbruksvare faller innenfor eller utenfor de varegrupper hvor handelen helt eller delvis, direkte eller indirekte, reguleres av EØS-avtalen.

Min vurdering er at synspunktet som forfektes i vurderingen, i tilfelle ikke kan begrenses til landbruksvarer, men må gjelde alle varer som helt eller delvis faller utenfor EØS-avtalens regler for fritt varebytte. I tillegg til landbruksvarer vil dette gjelde fisk og fiskeprodukter, samt alle typer industrivarer som ikke har EØS-opprinnelse. Problemstillingen har derfor generell interesse langt utover spørsmålet om Norge har adgang til å endre dagens regime for utenlands bearbeidning av landbruksvarer.

Utgangspunktet i internasjonal handelsrett er at utenlands bearbeidning går etter varereglene. Jeg viser her til Kyoto-konvensjonen om tollprosedyrer, som Norge har tiltrådt. Siden Norge ikke har tatt alle konvensjonens annekser, er vi ikke forpliktet etter Annekts F, kapittel 2 om utenlands bearbeidning av varer. Imidlertid viser denne reguleringen i konvensjonen at utenlands bearbeidning følger varebestemmelsene, og i utgangspunktet er innsatsvarer og bearbeidet vare tollmessig ikke det samme.

Dersom utenlands bearbeidning av norske varer i EU skulle reguleres på en annen måte enn det som følger av internasjonal handelsrett, måtte dette bero på at Norge gjennom tilslutning til EØS-avtalen skulle ha akseptert at det er tjenestebestemmelsene som regulerer dette rettsområdet - og med den følge at restriksjoner under varebestemmelsene vil være ulovlige. Jeg kan ikke se at det er holdepunkter for dette synet i EØS-avtalens bestemmelser.

Det er på det rene at ett og samme forhold både kan falle inn under EØS-avtalens varebestemmelser

og tjenestebestemmelsene. Produksjon av en vare anses som utgangspunkt ikke som en tjenesteytelse, men den juridiske vurderingen det er vist til synes å legge avgjørende vekt på at bearbeidings tjenester (produksjon) enten kan kjøpes i Norge eller i et annet EØS-land. Følgelig er ut- og innførsel ikke noe mål i seg selv, men bare en konsekvens av konkurransesituasjonen på tjenestemarkedet i EØS.

Hensikten med utenlands bearbeidning fremstår å være produksjon av en ny (annen) vare i utlandet av bl.a. én eller flere innsatsvarer utført fra Norge. Det forhold at man selv eier innsatsvarene, endrer ikke at det dreier seg om vareproduksjon i utlandet. Utenlands bearbeidning skiller seg derfor grunnleggende fra midlertidig grensepassering av varer der formålet med grensepasseringen ikke innebærer bearbeidning, for eksempel normal lagring, sertifisering, vedlikehold etc. Det kan her vises til at den norske tolltariffens innledende bestemmelser § 11, som omhandler reimport av ikke-behandlede varer:

"(Fritatt for toll ved innførsel er)

23. varer som er fremstilt eller fortollet her i landet og som etter å ha vært utført til utlandet, gjeninnføres i uforandret stand."

Denne tolkningen av EØS-avtalens rekkevidde har også støtte i praksis. Både fellesskapet og Norge har innrettet seg systemisk på samme måte mht. utenlands bearbeidning av varer. EU har egne bestemmelser om utenlands bearbeidning av landbruksvarer, og disse gjelder også når bearbeidningen foregår i et EØS/EFTA-land. Da man etter Uruguay-runden måtte legge om tollregimet, innførte Norge i 1995 et spesielt regime for bearbeidning i Norge av utenlandske landbruksvarer for reeksport (innenlands bearbeidning). Særlig aktuelt var bearbeidning i Norge av svenske varer for omsetning på det svenske markedet. De norske reglene for bearbeidning av utenlandske varer (innenlands bearbeidning) er i praksis harmonisert med EUs regler for utenlands bearbeidning.

På grunnlag av det som er nevnt over, anser jeg at regelverket for utenlands bearbeidning ikke er i strid med EØS-avtalens regler om fri bevegelse for tjenester.

SPØRSMÅL NR. 1191

Innlevert 8. juni 2007 av stortingsrepresentant Tord Lien

Besvart 18. juni 2007 av miljøvernminister Helen Bjørnøy

Spørsmål:

«Ny forskning viser at det kan bli behov for en bjørnebestand med mer enn 300 individer i Norge.

Mener statsråden disse nye individbaserte bestandstellingene og de beregnede faktorene er i tråd med det tallmaterialet som gav grunnlag for det ynglingsbaserte bestandsmålet i rovviltforliket, og hvilke grep vil Regjeringen gjøre for å korrigere et eventuelt misforhold?»

BEGRUNNELSE:

Det skandinaviske bjørneprosjektet har gjort en undersøkelse på hvor mange bjørn en må ha i et område for å oppnå en årlig yngling. Denne undersøkelsen viser at dette tallet ligger mellom 6,4 og 17,3 i Sverige. I Norge vet en at det nord for Dovre finnes minst 71 bjørn, men bare 3 dokumenterte ynglinger. Dette gir en faktor på 23,7 bjørn pr. yngling. Avhengig av hvilke faktor en legger til grunn, vil denne nye

informasjonen tilsi at Regjeringen legger til grunn at det bør være mellom 94 (6,4 x 15) og 355 (23,7 x 15) bjørn i Norge. En faktor på 17,3 gir et mål på 260 bjørn i Norge. Man vet også at Direktoratet for naturforvaltning har uttalt at de var overrasket over at det ble identifisert mer enn 70 individer nord for Dovre.

Svar:

Stortinget har fastsatt nasjonale bestandsmål for bjørn, ulv, jerv, gaupe og kongeørn. Målene er fastsatt som antall årlige ynglinger for de fire store rovdyrene, samt som antall hekkende par for kongeørn. Det nasjonale bestandsmålet for bjørn er 15 årlige ynglinger. Dette ligger fast, jf. mitt svar av 20. april 2007 på spørsmål til skriftlig besvarelse nr. 889.

Grunnlaget for registrerte ynglinger i Norge er basert på DNA-analyser av bjørneekskrementer, parallelt med registreringer og kvalitetssikring av alle meldinger om binne med unger. I 2006 ble det iden-

tifisert 71 ulike individer av bjørn. Dette tallet viser til antall individer som har vært innom området i løpet av perioden.

Det foreligger pr. i dag ingen god omregningsfaktor for forholdet mellom antall ynglinger av bjørn og totalt antall bjørn i den norske bestanden. Det skandinaviske bjørneprosjektet har beregnet en slik faktor for den svenske bestanden. Der tilsvarer i gjennomsnitt en yngling ca. 10 individer. Denne faktoren kan ikke automatisk brukes i Norge, fordi vi befinner oss i ytterkanten av bjørnens utbredelsesområde i

Skandinavia, med en helt annen kjønnsfordeling enn i de tette bjørneområdene i Sverige. Av de 71 registrerte individer av bjørn i Norge i 2006 ble 69 kjønnsbestemt. Av disse var 44 hanner og 25 hunner.

Resultatene fra overvåkingen ved hjelp av DNA-analyser, herunder både antall individer og individenes geografiske fordeling, vil bli tillagt vekt i vurderinger ved behandling av søknader om skadefellings-tillatelse under årets beitesesong (skadefelling ved akutte skader) og ved vurderinger av eventuell lisensfelling av bjørn til høsten (bestandsregulering).

SPØRSMÅL NR. 1192

Innlevert 11. juni 2007 av stortingsrepresentant Tord Lien

Besvart 18. juni 2007 av miljøvernminister Helen Bjørnøy

Spørsmål:

«I avisen Nationen lørdag 9. juni står det å lese at det ikke vil bli noen avklaring rundt vernet av Trillemarka før lokalvalget høsten 2007. Dermed blir det heller ingen avklaring på hvorvidt det frivillige verneforslaget eller tvangsvern blir vedtatt. Dette står i sterk kontrast til uttalelser fra statsråd Bjørnøy fra før jul om hvor viktig det var å holde et høyt tempo i vernearbeidet.

Medfører det riktighet det Nationen melder, at Miljøverndepartementet ikke vil legge frem sak før 10. september 2007?»

BEGRUNNELSE:

Miljøverndepartementet har gjentatte ganger skjøvet på tidspunktet for fremleggelse av vernet av Trillemarka. Først skulle den komme før jul, så før påske, så rett etter påske og så i løpet av vårsesjonen. Nå tyder altså ubekreftede lekkasjer fra Regjeringen, ifølge Nationen, på at det ikke blir noen avklaring i inneværende periode i det hele tatt. Både Direktoratet for naturforvaltning og fylkesmannen i Buskerud har for lenge siden lagt frem sin innstilling overfor Miljøverndepartementet. På denne bakgrunn må det

fremstå som åpenbart at det ikke er de faktiske forhold som trekker ut prosessen, men at det er politisk uenighet internt i Regjeringen. Spørsmålsstilleren vil mene at det er respektløst overfor velgerne både i Buskerud og andre verneutsatte utmarksområder å ikke avklare dette før valget.

Svar:

Vernesaken for Trillemarka-Rollagsfjell er i en kompleks sak som involverer svært viktige verneverdier, samtidig som engasjementet i saken fra ulike parter er sterkt. Regjeringen arbeider med saken med sikte på å komme fram til et godt resultat. Foreløpig er det ikke mulig å si når Regjeringens avklaring vil foreligge.

Jeg viser for øvrig til mitt brev av 23. november 2006 til Stortinget ved energi- og miljøkomiteen, i forbindelse med behandlingen av Dokument nr. 8:12 (2006-2007). Her framgår at det er etablert en vederlagsordning slik at skogeierne ikke skal bli økonomisk skadelidende i saksbehandlingsperioden. Utbetalingen av vederlag til grunneierne er på ca. 2,2 mill. kr årlig.

SPØRSMÅL NR. 1193**Innlevert 11. juni 2007 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 20. juni 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«I arbeidet med neste Nasjonal transportplan 2010-2019 foreligger det en utredning om de nasjonale transportkorridorene. Der pekes det på at et godt stamnett for transport bør omfatte intermodale knutepunkt der ulike transportformer er knyttet sammen. Om stamveitilknytning til lufthavner omtales for Flesland flyplass i Hordaland en mulig videreføring av bybane fra Nesttun til Flesland etter 2020.

Vil statsråden sørge for at Jernbaneverkets og NSBs planer om fremføring av jernbane til Flesland/ev. havn ved Flesland blir vurdert?»

BEGRUNNELSE:

Gruppen som har utredet de nasjonale transportkorridorene peker på "at et viktig strategisk grep for transport bør være å utvikle et godt og robust stamnett for transport, hvor både den enkelte transportform fungerer effektivt og hvor transportformene er koblet sammen i et nasjonalt transportnett. Det bør etableres et nasjonalt transportnett ved at stamveinetet føres helt frem til de viktigste intermodale knutepunktene".

I Korridorutredningen side 46 heter det at "Det foreligger planer om bybane fra Bergen sentrum til Nesttun og videre til Flesland. I de planer som foreligger i bybaneanalysen fra Bergen er forlengelse til Flesland ikke aktuelt før etter 2020".

At det foreligger et annet prosjekt for fremføring av jernbane til Flesland flyplass blir ikke nevnt.

Flesland flyplass er landets nest største lufthavn og har trafikkvekst fra 2005 til 2006 på henholdsvis 10,3 pst. og 24,5 pst. for innenlands- og utenlandstrafikk.

I Jernbaneverkets egen stamnettutredning frem mot 2040 heter det "at jernbanen kan ha en nøkkelrolle også i lokale reiser rundt de største byene".

Jernbaneverkets og NSBs prosjekt bruker eksisterende jernbanetrasé til Mindemyren syd for Bergen sentrum. Deretter bygges ny trasé i tunnel og under bakken forbi Oasen bydelssenter i Fyllingsdalen (bydel vest i Bergen med ca. 40 000 innbyggere) og deretter videre til Sandsli/Kokstad der det er stor konsentrasjon av arbeidsplasser og med videre frem til Flesland flyplass. Derfra er avstanden kort til ev. nytt havneanlegg mellom Flesland flyplass og Raunefjorden (innseilingsled til Bergen havn).

En fremføring av jernbane til Flesland flyplass gir også mulighet for videreføring til nytt intermodalt knutepunkt på Sotra vest for Bergen dersom fremti-

dig ny storhavn blir etablert der. Jernbanelinje til Flesland flyplass vil binde landets nest største flyplass direkte til landets jernbanenett (Voss, Bergensbanen og Flåmsbanen). En jernbanelinje vil også skaffe flyplassen et effektivt kollektivsystem mellom flyplass og sentrum (jernbanestasjonen i Bergen ligger sentralt plassert like ved byens busstasjon). En jernbanelinje til Flesland vil også gi bydelen Fyllingsdalen effektiv kollektivforbindelse til henholdsvis bysentrum og flyplass. Og endelig, området Sandsli/Kokstad der det er stor konsentrasjon av arbeidsplasser, vil få et effektivt og attraktivt kollektivtilbud til og fra Bergen sentrum.

Jernbaneverkets og NSBs konsept for jernbane til Flesland flyplass er derfor både et viktig og riktig strategisk grep for å få på plass et effektivt transportsystem i og rundt Bergen basert på intermodal løsning, der den enkelte transportformen fungerer effektivt og hvor samvirkning på felles strekning og til felles knutepunkt gir stor transportmessig effekt. Etter mitt syn er det helt nødvendig med både sentrale politiske grep og føringer for å sikre at dette viktige prosjektet prioriteres. Effektive transportmessige løsninger i Bergensområdet er også en viktig del av en nasjonal transportstrategi der prioritering og finansiering av løsninger må skje med sentral styring for å komme på plass relativt hurtig. Jeg håper derfor statsråden vil ta grep for å sikre at Jernbaneverkets og NSBs prosjekt om å føre jernbane fra Bergen sentrum til Flesland flyplass ikke bare inkluderes i utredningsarbeidet knyttet til ny Nasjonal transportplan 2010-2019, men også prioriteres.

Svar:

Persontrafikk i aksene Bergen sentrum Flesland flyplass og godstrafikk til en eventuell framtidig Flesland havn vil ha ulike funksjonskrav til infrastrukturen. Det er derfor viktig å skille behovene knyttet til lokal persontrafikk, regional persontrafikk og godstrafikk.

Godstrafikk

Jernbaneverket har i flere faser vurdert utviklingsbehov for godstrafikk og intermodalitet bane/sjø/havn. Forut for opprusting av dagens godsterminal på Nygårdstangen i 1996, utarbeidet daværende NSB en utredning kalt "NSB i Bergen, forstudie i langsiktig arealbruk". Der var etablering av ny godsterminal på Flesland et av alternativene - i tilknytning

til blant annet lokalisering av ny havn for Bergensområdet. Konklusjonene den gang var negative:

"Ut fra en totalvurdering er det ikke aktuelt å arbeide videre med ideen om en terminal på Flesland. Verken arealsituasjonen, markedsmulighetene eller byutviklingsmønster gir noe grunnlag for å satse opp mot 1 mrd. kr. på en reetablering av godsterminal på Flesland."

Godsterminalen på Nygårdstangen ble ombygget til containerterminal og rustet opp i 1996. Jernbaneløstetets vurdering er at Nygårdstangen har en beliggenhet og funksjonalitet som samlet sett er den beste løsningen for Bergensområdet, og vil, ved tilpasning til mer moderne logistikkøsninger, ha en tilstrekkelig kapasitet i overskuelig framtid. Terminalen på Mindemyren inngår også som en del av tilgjengelig terminalkapasitet for godstransporten med jernbane i Bergensområdet. Denne terminalen er som kjent i daglig bruk.

Persontrafikk

I det omfattende arbeidet med banetransport for å utvikle kollektivsystemet i Bergen er det en grunnleggende premiss at lokale og regionale myndigheter har et hovedansvar for å utvikle gode løsninger. Bergen kommune har valgt et bybanekonsept som primært skal betjene ordinær bytrafikk, men med en mulig forlengelse til Flesland. Bybanen er nå planlagt og finansiert til Nesttun som en del av Bergensprogrammet. Det arbeides videre med planer om forlengelse av bybanen til Lagunen, Sandsli og Flesland.

I innværende planperiode har Jernbaneløstetet prioritert arbeid med prosjekter som ligger inne i eller er omtalt i Nasjonal transportplan 2006-2015, og har derfor så langt ikke sett nærmere på spørsmålet om flytogforbindelse til Flesland. Den omtalte prosjektideen med jernbane til Flesland er opprinnelig en idéskisse utarbeidet av NSB AS. Det er viktig å bemerke at denne prosjektideen forutsetter bruk av dagens godstrasé til Minde.

SPØRSMÅL NR. 1194

Innlevert 11. juni 2007 av stortingsrepresentant Kåre Fostervold

Besvart 18. juni 2007 av olje- og energiminister Odd Roger Enoksen

Spørsmål:

«Viser til dagens debatt i Stortinget (8. juni 2007) der statsråden gjentatte ganger ble utfordret til å informere Stortinget om hvilke konkrete tiltak, sett i lys av det aktive eierskapet, som er gjort for å verne om norske interesser i Venezuela. Statsråden unnlot å svare på disse spørsmålene, så undertegnede spør på nytt.

Hva konkret har Regjeringen eller enkelte statsråder gjort for å verne om norske interesser i Venezuela/Statoil-saken?»

Svar:

Som redegjort for i mitt brev av 15. februar 2007 til Stortinget som svar på spørsmål nr. 581 fra representanten Kåre Fostervold, er det styret og administrasjonen i Statoil som er ansvarlig for selskapets forretningsmessige disposisjoner. Dette gjelder også investeringsbeslutninger i utlandet, herunder den risikoeksponering selskapet er villig til å påta seg. Det følger av dette at det tilsvarende er styret og selskapets ledelse for øvrig som også er ansvarlig for å ivareta Statoils og aksjeeiernes interesser på beste måte i situasjoner som den i Venezuela.

Jeg har full tillit til at styret i Statoil håndterer denne saken i samsvar med den kompetanse som er tillagt styret.

SPØRSMÅL NR. 1195**Innlevert 11. juni 2007 av stortingsrepresentant Jan Sahl****Besvart 15. juni 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Det vises til vedtak fra Post- og teletilsynet (PT) den 8. mai 2007 om pristak på terminering av tale i mobilnett og til NetComs klage på dette vedtaket. Ifølge NetCom vil PTs vedtak svekke konkurransesituasjonen i det norske markedet ved at den dominerende markedsaktøren styrkes.

Kan statsråden forsikre om at vedtaket og eventuelle konsekvenser vil bli tatt opp til grundig politisk behandling, og sørge for at Stortinget holdes informert om vurderinger og bakgrunn for den beslutningen som tas?»

BEGRUNNELSE:

Det hevdes at PTs vedtak om prisregulering rammer NetCom uforholdsmessig hardt og hardere enn det som legges til grunn i vedtaket, samtidig som at prisreguleringen styrker Telenor. Dersom det er slik at PTs vedtak svekker NetCom signifikant mer enn Telenor, vil NetComs evne til å utfordre Telenor Mobil svekkes betydelig. Det er uheldig dersom de samfunnsmessige virkningene av prisreguleringen blir svekket konkurranse på dekning og redusert teknologisk og tjenestemessig innovasjonstakt. I så fall blir det dårligere rammebetingelser for desentralisert næringsutvikling, bortfall av konkurransefordelen norsk næringsliv tradisjonelt har hatt mht. tidlig å kunne ta i bruk ny teknologi og nye og mer avanserte tjenester,

og tilbud om fremtidsrettede tjenester kan bli forbeholdt områder der dette er kommersielt lønnsomt.

Det kan da hevdes at en på denne måten legger til rette for en utvikling som ikke er i samsvar med ekomlovens formål om bærekraftig konkurranse og stimulering til næringsutvikling og innovasjon.

Svar:

Samferdselsdepartementet ble ved brev fra Post- og teletilsynet (PT), datert 5. juni 2007, orientert om at henholdsvis NetCom AS, Telenor ASA og Tele2 Norge AS har påklaget vedtak om pålegg av særskilte forpliktelser i markedet for terminering av tale i individuelle offentlige mobilkommunikasjonsnett (markert 16).

PT har nå klagene til behandling. Resultatet av PTs behandling kan enten være at PT omgjør ett eller flere av vedtakene, eller at ett eller flere av vedtakene opprettholdes. I sistnevnte tilfelle vil klagene bli oversendt Samferdselsdepartementet som klageinstans, jf. ekomloven § 11-6. Samferdselsdepartementet vil eventuelt få klagene oversendt til behandling senest innen 5. august 2007.

Jeg kan forsikre om at konsekvensene av vedtaket med hensyn til blant annet konkurransesituasjonen i mobilmarkedet vil bli vurdert, samt at saken i sin helhet vil bli underlagt en grundig saksbehandling for Samferdselsdepartementet treffer sin avgjørelse.

SPØRSMÅL NR. 1196**Innlevert 11. juni 2007 av stortingsrepresentant Anders Anundsen****Besvart 18. juni 2007 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Mener statsråden det er forsvarlig å gi Vestfold politidistrikt så dårlige økonomiske rammer at de ikke har råd til å tilsette sårt tiltrengt politipersonell, og hva konkret vil statsråden gjøre for å bedre situasjonen for Vestfold politidistrikt?»

BEGRUNNELSE:

I Vestfold politidistrikt har det til enhver tid de siste tre årene vært minst 20 ubesatte stillinger. 1. mai 2007 var 37 av politidistriktets totalt 314 politifaglige årsverk ubesatt.

Bakgrunnen for at det over lang tid har vært ca. 20 ubesatte stillinger er av budsjettmessig karakter. Politidistriktet har rett og slett ikke penger til å besette stillingene.

Vestfold politidistrikt er de siste årene preget av større belastning med grensekontroll fra ikke-Schengenland (flyplasskontroll på Torp). Samtidig har politidistriktet en svært hektisk sommersesong hvor både Tønsberg, Nøtterøy, Tjøme og Larvik trekker svært store turistmengder om sommeren.

Svar:

Politidirektoratet foretar en årlig økonomisk rammetildeling til politi- og lensmannsetaten på grunnlag av en fastsatt ressursfordelingsmodell. Modellen danner grunnlag for tildeling av ressurser basert på en rekke objektive kriterier. Etter en evaluering i 2006 ble modellen oppdatert med nye statistiske data for budsjettåret 2007.

Fordelingsmodellen skal bidra til at det enkelte politidistrikt har en ressursandel som står i forhold til distriktets oppgaver og lokale forhold. Politidirektoratet opplyser at Vestfold politidistrikt har en tilfredsstillende ressursituasjon sammenlignet med øvrige politidistrikter.

Politidistriktene tildeles ikke lenger stillinger, men et rammebudsjett som politimesteren disponerer for å oppnå en best mulig polititjeneste i distriktet. Det er således politidistriktets ledelse som har ansvaret for ressursfordeling og tjenesteordninger, og som vurderer om ressursene skal benyttes til stillinger eller settes inn på andre viktige områder for å sikre hele politidistriktet en god polititjeneste.

Jeg arbeider for å gi politiet og hele straffesakskjeden gode rammevilkår og oppfylle Soria Moria-erklæringens mål. Denne regjeringen har økt politiets budsjett fra tiltredelsen, hvor vi plussset på nær 90 mill. kr i forhold til Bondevik II-regjeringens budsjett, til det budsjettforslaget som nå ligger til behandling i Stortinget. I revidert budsjettforslag for 2007 foreslår Regjeringen å styrke politibudsjettet med 77 mill. kr, hvorav 25 mill. kr fordeles til politidistriktene utenom Oslo.

Første fase av utbygging av et nytt nødnett i Nor-

ge er i gang. Det viktigste fortrinn med det nye nødnettet er at de tre nødetatene, helse, brann og politi, kan snakke sammen i krisesituasjoner på et kryptert nett. Kryptering vil, i tillegg til en mer effektiv operativ virksomhet, også gi en arbeidsmiljøgevinst. Med dagens løsning er en utsatt for avlytting av sambandet, noe som kan sette mannskapet i mer krevende situasjoner enn nødvendig. Fase 1 er kostnadsberegnet til ca. 900 mill. kr, mens hele prosjektet er kostnadsberegnet til 3,6 mrd. kr.

Antallet elever ved Politihøgskolen er økt til 432 studenter i 2007. Dette gjør vi både fordi vi forventer en stor avgang i årene fremover, men også fordi Regjeringen vil styrke politiet slik at politireformens intensjoner oppfylles. Aldri tidligere har så mange unge med minoritetsbakgrunn blitt tatt opp på Politihøgskolen. Dersom alle som i disse dager får tilbud takker ja til plassen, vil 29 unge med minoritetsbakgrunn starte sin politiutdanning til høsten. Også antall kvinner som tas opp ved Politiutdanningen denne høsten, er den største noensinne. Hele 37 pst. av årets kull er kvinner.

For å videreutvikle det lokale samarbeidet har Regjeringen tatt initiativ til et mer formalisert samarbeid mellom politidistriktene og kommunene i form av et politiråd. Formålet med politirådet vil være å utveksle informasjon, etablere felles problemforståelse og iverksette lokale tiltak for å forebygge og bekjempe kriminalitet.

Dette vil på sikt bedre politiets muligheter til å forebygge bedre, reagere raskere og oppklare mer kriminalitet.

SPØRSMÅL NR. 1197

Innlevert 11. juni 2007 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten

Besvart 18. juni 2007 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Overgrep som er motivert av andre personers seksuelle legning, er en særlig graverende form for kriminalitet. Hensynet til de homofiles trygghet og rettssikkerhet tilsier at politiet gir slike saker prioritet. Det er f.eks. viktig at vitner avhøres raskt for å sikre bevis som kan dokumentere motiv og handlingsforløp. I Stavanger Aftenblad 4. juni forteller en homofil mann at politiet ikke kom ham til unnsetning da han ble sparket, slått og hetset fordi han var homofil.

Hvilke politirutiner bør etter statsrådets mening følges i slike saker?»

Svar:

Vold motivert av en diskriminerende holdning til rase, trosretning eller seksuell legning, såkalt "hatvold", skal vies særlig oppmerksomhet i politiet. Dette fordi slik vold ikke bare har konsekvenser for det enkelte voldsoffer, men for samfunnet som et hele. Hatkriminalitet undergraver det demokratiske sam-

funnets grunnleggende prinsipper om at alle mennesker er likeverdige.

La meg innledningsvis understreke at jeg ikke i tilstrekkelig grad er kjent med omstendighetene i denne konkrete saken og derfor bare kan uttale meg på generelt grunnlag. Det er et grunnleggende prinsipp i politiets arbeid at alle mennesker er likeverdige og skal respekteres og behandles deretter, uavhengig av kjønn, alder, religion, etnisk opprinnelse, hudfarge, funksjonshemming og seksuell legning.

Etikk er tatt inn i undervisningen ved Politihøgskolen, og Politidirektoratet har i samarbeid med Statskonsult gjennomført kurs om rasisme og diskriminering hvor minst én person fra hvert politidistrikt deltok. Disse personene deltar også i politidistriktenes mangfoldsråd og videreformidler sin kunnskap til sine kollegaer gjennom kurs og opplæring lokalt i hvert politidistrikt.

Politidirektoratet gjennomfører dessuten dialogmøter med politidistriktenes ledergrupper, der mangfold er ett av flere viktige tema. Seksuell orientering inngår i politiets mangfoldsbegrep.

Fra 22. november 2006 ble Politiets saksbehandlingsverktøy (BL) utstyrt med en registreringsfunksjon som skal utløses allerede ved nedtegnelse av anmeldelser som antas å ha utspring i hatkriminalitet.

På denne måten kan man i den videre saksbehandling skille ut disse sakene elektronisk og gi dem nødvendig etterforskning og påtalemessig prioritet, notoritet og fremdrift. For å sikre at kvaliteten på registrering av hatmotivert kriminalitet blir best mulig, vil det også kunne være aktuelt vurdere nærmere det registreringssystem som benyttes i Sverige.

I 2007 har Justisdepartementet bevilget midler til et særskilt prosjekt om hatmotivert vold i regi av Landsforeningen for lesbisk og homofil frigjøring og Menneskerettighetsalliansen. Prosjektet er todelt, der del en er en omfangsstudie av vold mot homofile og lesbiske og del to et informasjonsarbeid rettet mot homofile og lesbiske, helsetjenesten, skolen og politiet, samt de som utøver volden.

La meg helt til slutt legge til at det er en sammenheng mellom holdninger og handlinger. Vel så viktig i bekjempelsen av hatkriminalitet er de holdninger vi som storsamfunn formidler knyttet til likeverd, og det politiske ansvaret vi har for aktivt å motvirke diskriminering. Regjeringen er opptatt av å sikre homofile og lesbiskes rettigheter og livskvalitet, noe vårt forslag til felles ekteskapslov er et uttrykk for. Forslaget er sendt på høring og omfatter også endringer i adopsjonsloven, bioteknologiloven og barneloven.

SPØRSMÅL NR. 1198

Innlevert 11. juni 2007 av stortingsrepresentant Gunvald Ludvigsen

Besvart 18. juni 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Kan helse- og omsorgsministeren sette opp en detaljert oversikt over hva den enkelte kommune bevilget ev. utbetalte i omsorgslønn i 2005 og 2006?»

BEGRUNNELSE:

I forbindelse med Stortingets behandling av Innst. S. nr. 249 fra helse- og omsorgskomiteen vedrørende representantforslag fra Venstre om å legge til rette for at foreldre med funksjonshemmede barn kan motta en omsorgslønn, var det under debatten flere representanter som viste til at kommunene har en plikt til å ha en ordning med omsorgslønn. Det ble imidlertid påpekt at ordningene med omsorgslønn er svært ulike og at de også praktiseres svært ulikt.

Svar:

Det er ikke mulig for departementet eller Statistisk sentralbyrå å gi en samlet oversikt over budsjett- og regnskapstallene for omsorgslønn gjennom det kommunale budsjett- og regnskapssystemet og KOSTRA.

Jeg vil for øvrig understreke det jeg uttalte i Stortinget den 11. juni 2007 om at omsorgslønn er en ytelse som kan komme på toppen av vanlig arbeids- eller trygdeinntekt. Omsorgslønn kan også gi en viss erstatning for eventuelt tapt arbeidsinntekt, men omsorgslønn er ikke en ordning som gir individuell rett til kompensasjon for tapt arbeidsfortjeneste. Kommunen har ansvar for å finansiere tjenester til den som har omsorgsbehovet. Kommunen har ikke ansvar for å erstatte tapt arbeidsinntekt til omsorgsytte-

re. Når kommunen skal beslutte hva slags tjenester som skal gis den enkelte etter sosialtjenesteloven, er det mange sider av situasjonen som spiller inn. Det er spørsmål om type og grad av behov, familie-, arbeids- og boligsituasjon og pårørendes evne og vilje til å gi omsorg og pleie. Om og hvor mye som even-

tuelt skal innvilges i form av omsorgslønn, vil derfor variere.

Det vil på denne bakgrunn være vanskelig kun å bygge på kommunale budsjett- og regnskapstall for å dokumentere ulike praksiser i kommunene imellom, og innen en kommune, mht. til å innvilge omsorgslønn.

SPØRSMÅL NR. 1199

Innlevert 12. juni 2007 av stortingsrepresentant André N. Skjelstad

Besvart 21. juni 2007 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen

Spørsmål:

«Kan statsråden gjøre rede for hvordan sosialkontorer nå i NAV-systemet prioriterer økonomisk rådgivning for folk med gjeldsproblemer?»

BEGRUNNELSE:

Økonomisk rådgivning på sosialkontorene er en viktig del av det å sette folk som har havnet i uheldige gjeldssituasjoner i stand til å ta kontroll over eget liv. Det trengs mange forskjellige tjenester på sosialkontorene, og det er viktig at man lokalt finner gode løsninger. Men mye tyder på at det legges for liten vekt på basis økonomisk rådgivning.

Svar:

Økonomiske problemer og gjeldsproblemer er ofte en medvirkende årsak til en vanskelig livssituasjon. Alle kommuner skal ha tilfredsstillende tilbud om råd og veiledning til personer med økonomiske problemer. I de fleste kommuner er tilbudet om økonomisk rådgivning underlagt sosialtjenesten. Sosial- og helsedirektoratet har på oppdrag fra Arbeids- og

inkluderingsdepartementet trappet opp innsatsen mot kommunene med særskilt fokus på økt bevissthet i befolkningen om økonomi- og gjeldsrådgivning og kompetansehevede tiltak for å sikre best mulig kvalitet i tilbudet.

Den statlige Arbeids- og velferdsetaten og kommunene etablerer for tiden felles NAV-kontor. Stats- etaten og kommunene har stor frihet til å organisere tjenestene, men kommunene skal som et minimum legge sine oppgaver etter kapittel 5 i sosialtjenesteloven (økonomisk stønad) til NAV-kontoret. Statsetaten og kommunen kan avtale at også andre kommunale tjenester legges til kontoret. Ved søknad om økonomisk stønad etter sosialtjenesteloven vil en sentral del av sosialtjenestens oppgave være å gi opplysninger, råd og veiledning (sosialtjenesteloven § 4-1) om økonomiske spørsmål. Slik veiledning bør ifølge forarbeidene til arbeids- og velferdsforvaltningsloven være en del av oppgavene til det felles lokale kontoret. Dette vil bidra til å oppfylle reformens intensjon om at brukere som trenger det, skal få en helhetlig behovsavklaring og et samordnet tjenestetilbud.

SPØRSMÅL NR. 1200

Innlevert 12. juni 2007 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart . av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Under regjeringen Stoltenberg II er en lang rekke bompengefinansierte prosjekter vedtatt. Etterslep i forhold til Nasjonal transportplan 2006-2015 og planrammer som også er altfor små i forhold til reelle behov for vegbygging gjør at slike prosjekter står i

kø, også fordi Regjeringen aktivt oppmuntrer bruk av bompengefinansiering. Alternativ til bompengefinansiering er regionale vegselskap som etter avtale med staten får refundert bygging av veg eller selv betaler for vegbygging.

Vil statsråden åpne for slike prosjekter?»

BEGRUNNELSE:

Det finnes klare alternativer til ren statlig/offentlig finansiering av veger og bompengefinansiering med inntil 100 pst. bompengandel som det faktisk er åpnet for under denne Regjeringen.

Det er samtidig også alternativer til finansieringsformene prosjektfinansiering (Regjeringens eget alternativ avvist av Finansdepartementet) og OPS, Offentlig-Privat- Samarbeid (foreløpig ikke videreført av regjeringen).

Regionalt kan det lages vegselskap som finansierer og eier et veganlegg og som sørger for bygging, vedlikehold og drift. Eierskapet kan være offentlig (fylkeskommuner og kommuner), privat (bransjeorganisasjoner og store bedrifter) eller en kombinasjon av dette. Finansiering kan baseres enten på avtale om statlig tilbakebetaling over avtalt tid og med avtalte betingelser eller nedbetaling av investering/drift over eiernes egne årlige budsjetter eller etter avtale mellom vegselskap og kommuner/fylkeskommune.

Et for lite kjent, men godt eksempel på alternativ finansiering, er opprustning av kommunale veger i Nord-Odal kommune i Hedmark. Kommunestyret vedtok høsten 1999 en redningsaksjon for kommunale veger kombinert med nedbetalingstid på 10 år og vedlikeholdskontrakt på 10 år. Resultatet ble ny asfalt på 55.000 m² veger og plasser. Prislappen ble 5 mill. kr som kommunen ikke hadde råd til. Derimot hadde den råd til 518 000 kr årlig i renter og avdrag i 10 år. Kontrakt om opprustning og nyasfaltering er kombinert med vedlikeholdsoppdrag i 10 år. Kommunens representant sier at nedbetalingsmodellen er en suksess.

Dette er et eksempel som omhandler kommunale veger i en liten kommune; men det illustrerer at det kan gjøres krafttak på vegsektoren med alternative finansieringsløsninger.

Samferdselsministeren har gjentatte ganger forsikret om at Regjeringen i saker om bompengefinansiering følger opp lokale initiativ. Samtidig tilhører samferdselsministeren et parti som i sitt program mener at "en for stor andel av samferdselsinvesteringene er i dag basert på bompengefinansiering" og som er "skeptisk til en utvikling som går i retning av stadig flere bompengeprojekter". Nettopp på denne bakgrunn ville det være naturlig at samferdselsministeren oppmuntrer til å bruke alternative opplegg for finansiering av veginvesteringer utenfor den prioritering og statlig finansiering som følger av vedtatte planer og handlingsprogram. Om ikke statsråden direkte vil "oppmuntre" til bruk av slike alternativer til bompenger som beskrevet, håper jeg i det minste at statsråden vil gjøre det klart at lokale initiativ basert på andre finansieringsløsninger enn bruk av bompenger også vil få et positivt mottak fra politisk hold og fra sentrale vegmyndigheter.

Svar:

Jeg er fornøyd med å være samferdselsminister i en regjering som satser på samferdsel og som leverer resultater på område etter område. Inkludert Revidert nasjonalbudsjett (RNB) 2007, jf. St.prp. nr. 69 (2006-2007), har regjeringen Stoltenberg II økt bevilgningene til veg- og jernbaneinfrastruktur med om lag 3 mrd. kr (i løpende priser) fra St.prp. nr. 1/Gul bok 2006, som var siste budsjettforslag fra regjeringen Bondevik II.

Jeg registrerer at Fremskrittspartiet sentralt og stortingsrepresentanten Sortevik er negative til bruk av bompengefinansiering i de fleste saker. Siden det er urealistisk at et parti vil oppnå flertall i Stortinget alene, vil det imidlertid være nødvendig med samarbeid og kompromisser for å oppnå innflytelse i politikken. Dette gjør Fremskrittspartiet lokalt. Jeg viser til at Fremskrittspartiet lokalt har gått inn for bruk av bompengefinansiering i prosjekter i bl.a. Os og Austevoll kommuner i Hordaland, samt i Oslopakke 3. Regjeringen Stoltenberg II er positiv til nye bompengeprojekter basert på lokale initiativ, men alle saker/prosjekter vil bli vurdert individuelt.

Regjeringen har satt inn betydelig økte ressurser på drift og vedlikehold. Regjeringen Bondevik II tok ikke tak i vedlikeholdsetterslepet som har bygd seg opp over tid. Vedlikeholdsetterslepet har vist seg å være kraftig undervurdert i St.meld. nr. 24 (2003-2004) Nasjonal transportplan 2006-2015, fremmet av regjeringen Bondevik II. I perioden 2002-2005 inngikk regjeringen Bondevik II budsjettforlik med Fremskrittspartiet i tre av fire år, og høstforlikene med Fremskrittspartiet ga i disse tre årene kun 1 mill. kr mer til drift og vedlikehold. Regjeringen Stoltenberg II har til sammenligning økt innsatsen på vegvedlikehold i 2007 med om lag 500 mill. kr eller 25 pst. fra saldert budsjett 2006.

Stortingsrepresentanten Sortevik etterlyser et alternativ til bompengefinansiering og viser bl.a. til et eksempel fra Nord-Odal kommune i Hedmark fylke. Regjeringen Stoltenberg II har både gjennom ord og handling vist at styrket kommuneøkonomi og økt lokalt selvstyre er en av Regjeringens viktigste fanesaker. Gitt det økonomiske opplegget som er lagt fram i Kommuneproposisjonen 2008, jf. St.prp. nr. 67 (2006-2007), vil kommunenes samlede inntekter øke reelt med drøyt 8 pst. fra 2005 til 2008, eller om lag 20 mrd. 2008-kr. Regjeringens politikk gir kommuner og fylker reelt handlingsrom til å løse sine oppgaver, herunder rom for bl.a. økt innsats både på veginfrastruktur og kollektivtransport. Det er opp til lokale myndigheter å finne fram til løsninger som kan realiseres innenfor påregnelige økonomiske rammer. Det er nettopp dette som er lokalt selvstyre.

Når det gjelder spørsmålet om prosjektfinansiering av samferdselsprosjekter, viser jeg til omtalen

i St.prp. nr. 1/Gul bok (2006-2007), pkt. 9.3, side 100-103. Regjeringen evaluerer nå bruk av OPS-modellen i vegsektoren, og jeg vil senere legge fram Regjeringens vurderinger i saken for Stortinget på egnet måte.

Stortingsrepresentanten Sortevik lanserer et alternativ til bompengefinansiering der regionale vegselskap etter avtale med staten får refundert kostnadene til vegutbygging. Jeg kan vanskelig se at det er aktuelt for staten å gi støtte til finansieringsmodeller der regionale selskaper står for lån og vegutbygging mot at staten refunderer kostnadene med renter. Det

normale med bompengeprojekter er lokale initiativ og et spleiselag, der staten tar sin andel gjennom statlige bevilgninger og lokalmiljøet tar sin andel gjennom å betale bompenger over en tidsavgrenset periode. Den forannevnte varianten som representanten Sortevik lanserer, vil i praksis bety at staten tar hele regningen. Jeg er derimot positiv til lokale initiativ som det nevnte eksemplet fra Nord-Odal kommune, men der finansieringen av tiltaket må skje innenfor påregnelige økonomiske rammer og uten særskilt statlig tilskudd.

SPØRSMÅL NR. 1201

Innlevert 12. juni 2007 av stortingsrepresentant Åge Starheim

Besvart 18. juni 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Helse Førde stenger fødeavdelinga i Lærdal i sommar, og skuldar på ferieavvikling og økonomi. Helseministeren har i pressemelding sagt at ho ikkje aksepterar stenging av fødeavdelingar med økonomi som grunngeving.

Kva vil statsråden gjere for at fødeavdelinga i Lærdal ikkje vert stengt i sommar?»

Svar:

Eg er oppteken av at gravide og fødande får ein heilskapleg og fagleg forsvarleg tilbod.

Graviditet og fødsel er ei sårbar tid for mor og barn, og i eit land som vårt vil vi vente at det er gode og forsvarlege tilbod på plass året rundt. Det er dei regionale helseføretaka si oppgåve å innrette og levere gode helsetenester også på dette området.

Det skal sjølvstendig avviklast ferie også ved fødetilboda, men det skal ikkje vere økonomi åleine som skal vere årsak til feriestenging. Eg har teke kontakt med dei aktuelle regionale helseføretaka for å be dei vurdere om det er råd å unngå, eller å avgrense sommarstengde fødetilbod ved sjukehusa. Samtidig er eg kjend med at det kan innebere store utfordringar å

skaffe kompetent bemanning som kan gi eit fagleg forsvarleg tilbod. I periodar med sommarstenging må det vere på plass ordningar med transport og ev. følgetjeneste, og ikkje minst må det vere sikra informasjon til den enkelte kvinna som skal føde i det aktuelle tidsrommet.

Eg er kjend med at ein i Helse Vest gjer nye vurderingar knytt til sommarstenging av fødetilbodet i Lærdal, og at dei arbeider med å kvalitetssikre opplegg og informasjon til den enkelte som skal føde. Ifølgje Helse Vest er drift av den forsterka fødestova i Lærdal avhengig av erfarne jordmødre og personell i vaktberedskap for å kunne gjere naudkeisarsnitt. Dette gir særlege utfordringar knytt til å rekruttere vikarar på dette tidspunktet av året. Helse Vest RHF informerer om at det blir vurdert om perioden med stengt fødestove kan reduserast sjølv om ferieavviklinga er nær føreståande.

Eg har starta eit arbeid med å lage ein heilskapleg plan for svangerskap, fødsel og barsel. I dette arbeidet, som skal sikre dei gravide og fødande i landet eit heilskapleg tilbod av god kvalitet, vil eg også ta inn korleis vi kan arbeide for å sikre kontinuerlege tilbod også om sommaren.

SPØRSMÅL NR. 1202**Innlevert 12. juni 2007 av stortingsrepresentant Gunvald Ludvigsen****Besvart 18. juni 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«Er statsråden bekvem med at Helse Førde ikke vil endre tidligere vedtak om sommerstenging av den forsterkede fødestuen i Lærdal, og at det ansvarlige helseforetaket neglisjerer de klare føringene om sommeråpne fødeinstitusjoner som statsråden har gitt?»

BEGRUNNELSE:

I Helse- og omsorgsdepartementets pressemelding 8. juni 2007 om sommerstengte fødeinstitusjoner står det bl.a. at statsråden "[...] ber de regionale helseforetakene vurdere å holde fødeavdelingene åpne i sommer - eventuelt redusere perioden de er stengt. Ingen fødeavdelinger skal stenges på grunn av økonomi alene".

I et intervju 9. juni 2007 med Nationen tydeliggjør helse- og omsorgsministeren sitt budskap, og avisen skriver at "[...] Helseforetakene blir nå bedt om (av statsråden) å holde fødeavdelinger og fødestuer åpne i sommer, eller korte ned sommerlukkingen".

Departementets pressemelding og statsrådets uttalelser til Nationen, har skapt optimisme, særlig ved de relativt små fødeinstitusjonene og i Distrikts-Norge. Til tross for statsrådets klare budskap til de regionale helseforetakene, melder NRK Sogn og Fjordane i dag, med styrelederen som kilde, at Helse Førdes tidligere sommerstengingsvedtak (i ukene 28, 29, 30 og 31) av den forsterkede fødestuen i Lærdal vil bli opprettholdt.

Svar:

Jeg er opptatt av at gravide og fødende får et helhetlig og faglig forsvarlig tilbud. Sommerstenging representerer en utfordring i denne sammenhengen. Graviditet og fødsler er en sårbar tid for mor og barn,

og i et land som vårt skal vi ha forventninger om at det er gode og forsvarlige tilbud på plass året rundt. Det er de regionale helseforetakenes oppgave å innrette og levere gode helsetjenester også på dette området.

Blant annet på bakgrunn av de hendelser representanten viser til i sitt spørsmål, er det tatt kontakt med de aktuelle helseforetakene, som er bedt om å gjøre en ny vurdering av mulighetene for å unngå, eller redusere perioden med sommerstenging. Det skal selvsagt avvikles ferie også for dem som arbeider ved fødetilbudene, men det skal ikke være økonomi alene som skal begrunne sommerstenging. Samtidig er jeg kjent med at det kan være vanskelig å skaffe kompetent bemanning som kan gi et faglig forsvarlig tilbud. I perioder med sommerstenging må det være på plass ordninger med transport og ev. føljetjeneste, og det må sikres informasjon til den enkelte kvinne som skal føde i tidsrommet.

Helse Vest har informert meg om at man gjør nye vurderinger knyttet til sommerstenging av fødetilbudet i Lærdal, og at de arbeider med å kvalitetssikre opplegg og informasjon til den enkelte som skal føde. Helse Vest opplyser at den forsterkede fødestuen i Lærdal er avhengig av erfarne jordmødre som kjenner fødestuemodellen, og personell i vaktberedskap, for å kunne foreta hastekeisersnitt. Dette gir særlige utfordringer knyttet til rekruttering av vikarer på dette tidspunktet av året. Helse Vest RHF opplyser at det blir vurdert om perioden med stengt fødestue kan reduseres selv om ferieavviklingen er nær forestående.

Jeg har startet et arbeid med en helhetlig plan for svangerskaps-, fødsels- og barselomsorgen. Jeg vil i dette arbeidet, som skal sikre landets gravide og fødende et helhetlig tilbud av god kvalitet, også ta opp hvordan vi kan få kontinuerlige tilbud også om sommeren.

SPØRSMÅL NR. 1203**Innlevert 12. juni 2007 av stortingsrepresentant Øyvind Korsberg****Besvart 29. juni 2007 av utenriksminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«I desember legges det frem en EU-rapport som kan avgjøre norsk selfangsts skjebne. EU-kommisjonen kan komme til å foreslå et forbud av salg av selprodukter.

Hva har Regjeringen gjort for å ivareta norsk selfangsts interesser?»

Svar:

Spørsmålet ble overført fra fiskeri- og kystministeren.

Fangst av sel er blitt en merkesak i Europa for brede politiske grupperinger. Det har vært spesielt fokus på avlivningsmetoder. Kampanjen mot selfangst har tatt form av ulike forslag om forbud mot handel med selprodukter i en rekke EU-land, i Europaparlamentet og Europarådet.

En gruppe norske spesialister deltok i en høring om forbud mot handel med selprodukter i det belgiske økonomidepartement i september 2006. Det ble påpekt at forbud mot handel/import av selprodukter er unødvendig restriktivt i lys av avtalen om tekniske handelshindringer (TBT) i WTO art. 2.2. Det ble også påpekt at den generelle unntaksbestemmelsen i GATT art. XXa) om offentlig moral ikke er anvendelig i dette tilfellet.

Belgias og Nederlands notifiseringer av lovforslag om forbud mot import og omsetning av selprodukter ble tatt opp i møte i WTOs TBT-komiteé i juni og november 2006 samt i mars i år. Til tross for innsigelsene ble det belgiske lovforslaget vedtatt enstemmig i januar i år. Norge fortsetter å forfølge saken aktivt i TBT-komiteen.

I september i fjor vedtok Europaparlamentet en resolusjon mot handel med selprodukter. Fra norsk side ble hovedargumentene i parlamentets resolusjon imøtegått i et brev fra vår EU-ambassadør til Kommisjonen i desember, idet det ble understreket at den norske selfangsten er bærekraftig og skjer med hu-

mane avlivningsmetoder. Det ble fremholdt at de foreslåtte handelsforbud ville stride mot EUs handelsmessige forpliktelser og sette en meget farlig presedens for handel med dyreprodukter som høstes på bærekraftig måte.

I lys av utviklingen i denne saken ble det i januar i år etablert en interdepartemental arbeidsgruppe som skulle vurdere situasjonen og komme med forslag til strategi og tiltak som kunne iverksettes for å forsvare norsk selfangst. Arbeidsgruppen avga sin innstilling i februar. Den langsiktige strategien går ut på å følge opp intensjonene i Sjøpattedyrmeldingen, og de kortsiktige tiltakene, som blir iverksatt fortløpende, går i hovedsak ut på å fremme norsk syn på selfangst på forskjellige nivåer i EU.

Når det gjelder utviklingen på fellesskapsnivå i EU, har norske myndigheter tett kontakt med Kommisjonen. I tillegg til de løpende kontakter ved vår EU-delegasjon i Brussel har det således på norsk initiativ vært gjennomført møter mellom bredt sammensatte norske ekspertgrupper og en rekke av Kommisjonens generaldirektorater, hvor en har fremholdt norske synspunkter og tilbudt eksperthjelp til de utredninger Kommisjonen må foreta for å følge opp Europaparlamentets resolusjon. Tilsvarende har en også holdt et særskilt orienteringsmøte med representanter for Europaparlamentet. Som følge av dette har det EU-organet som skal evaluere de avlivningsmetodene som brukes i selfangst, engasjert en norsk ekspert til å delta i utredningen. På denne måten er vi sikret at førstehånds kunnskap om selfangst i arktiske områder vil ligge til grunn for EUs vedtak.

For øvrig samarbeider norske myndigheter med andre land som har interesse av å forsvare bærekraftig bruk av selressursene med sikte på å oppnå forståelse for at selfangst kan forsvares både innenfor rammen av bærekraftig forvaltning av marine ressurser og i lys av kravene til dyrevelferd.

SPØRSMÅL NR. 1204**Innlevert 12. juni 2007 av stortingsrepresentant Jan Tore Sanner****Besvart 21. juni 2007 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Jeg viser til statsrådets utilstrekkelige svar på spørsmål nr. 1129 om redningshelikopterbasen i Florø. Jeg ber statsråden dokumentere at løsningen som er valgt, er samfunnsøkonomisk mest lønnsom. Statsråden hevder at situasjonen er en annen i dag enn da Stortinget fattet sitt vedtak i 2002. Meg bekjent har ikke Forsvaret flere redningshelikoptre enn de hadde i 2002, og de er nå fem år eldre. Anbudsrunder ble igangsatt høsten 2006.

Hva er nytt siden anbudet ble åpnet, og ser statsråden at han har opptrådt useriøst?»

Svar:

I mitt svar på ditt spørsmål nr. 1129 skrev jeg at Regjeringen av samfunnsøkonomiske og beredskapsmessige grunner har kommet frem til at Forsvaret skal drive redningshelikopterbasen i Florø. Det er ikke foretatt noen utdypende beregninger, men de estimerer Forsvaret har kommet med var mye lavere enn det vi kunne forvente fra de sivile. En sivil operatør antas å måtte anskaffe nye helikoptre til bruk over en relativt kort periode. Forsvarets estimerer på drift og etableringskostnader inneholder ikke investeringer i nytt materiell. Jeg ser imidlertid at når vi anskaffer nye redningshelikoptre kan innfase nytt helikopter på Florøbasen allerede i 2012-2013. På denne bakgrunn har jeg trukket den konklusjon at den

valgte løsning med Forsvaret som operatør gir en lavere kostnad for staten. Jeg antar at de sivile og Forsvaret ville være like i sin utførelse av tjenesten og at forskjellen dermed ligger i anskaffelse og drift.

I prekvalifiseringsdokumentene for Florøbasen beskrives et oppsett der det aksepteres at et reservehelikopter er på plass på basen innen seks timer. Etter at første del av anbudsprosessen (prekvalifisering) ble igangsatt i februar 2007, har Forsvaret blitt tydelige på at de har kapasitet til også å operere Florøbasen under disse forutsetningene.

Det er for øvrig riktig som representanten påpeker, at redningshelikoptrene har blitt eldre, og det er ikke flere helikoptre siden stortingsbehandlingen i 2002. Dette har også vært min bekymring, men vi har nå fått konkrete lovnader fra Forsvaret om at Florøbasen kan opereres med eksisterende maskiner uten at dette skal gå ut over beredskapen på de andre basene. Det utføres tyngre vedlikehold på helikoptrene slik at de er fullt ut operasjonsdyktige frem til 2015.

Regjeringen har konsentrert seg om en samlet tilnærming til redningstjenesten og lagt vekt på å utvikle redningstjenesten slik at den totalt sett har best mulig beredskap i hele landet. Ved å benytte Forsvaret som operatør, utnytter vi den eksisterende helikopterflåte på en bedre måte og utvikler også redningshelikoptertjenesten til en helhetlig tjeneste med tanke på bedre utnyttelse av mannskap og utstyr.

SPØRSMÅL NR. 1205**Innlevert 12. juni 2007 av stortingsrepresentant Gunnar Kvasheim****Besvart 20. juni 2007 av miljøvernminister Helen Bjørnøy****Spørsmål:**

«Hva er Regjeringens holdning til oljeutvinning fra Snøhvitfeltet?»

BEGRUNNELSE:

Bondevik II-regjeringen la i sin regjeringsperiode til grunn at utbyggingen av Snøhvitfeltet utenfor Hammerfest skulle være et rent gassprosjekt. Av

hensyn til det sårbare miljøet i området skulle prosjektet ikke omfatte oljeutvinning. SFT har nå gitt Statoil utslippstillatelse til å foreta boring etter olje på dette feltet. Boringen har til hensikt å undersøke fremtidig oljeutvinning fra feltet. SFTs vedtak har blitt påklaget av Bellona og Natur og Ungdom, og saken er derfor oversendt Miljøverndepartementet. Ifølge Bellona har Miljøverndepartementet nå avvist klagen.

Svar:

St.meld. nr. 8 (2005-2006) Helhetlig forvaltning av det marine miljø i Barentshavet og havområdene utenfor Lofoten (forvaltningsplan) fastsetter rammer for petroleumsvirksomhet i Barentshavet. Det er ikke satt geografiske avgrensninger for petroleumsvirksomhet i Barentshavet sør utenfor de særlig verdifulle og sårbare områdene. Stortinget har sluttet seg til disse rammene ved behandlingen av forvaltningsplanen. Miljøverndepartementet opprettholdt derfor

Statens forurensningstilsyns utslippstillatelse i forbindelse med leteboring på Snøhvitfeltet 12. juni 2007.

Ved en eventuell produksjon med utvinning av olje på Snøhvitfeltet, vil det på vanlig måte bli foretatt konsekvensutredninger og politiske vurderinger i forbindelse med utarbeidelse av plan for utbygging og drift (PUD). Jeg kan ikke foregripe denne behandlingen.

SPØRSMÅL NR. 1206

Innlevert 12. juni 2007 av stortingsrepresentant Tord Lien

Besvart 21. juni 2007 av olje- og energiminister Odd Roger Enoksen

Spørsmål:

«Media i Nord-Norge melder om konflikt mellom fiskeriinteressene og Oljedirektoratets planlagte seismikkaktivitet i havområdene utenfor Lofoten og Vesterålen.

Hva vil statsråden foreta seg for å dempe og aller helst unngå denne konflikten?»

BEGRUNNELSE:

Under behandlingen av forvaltningsplanen for Barentshavet var et stort flertall av fiskerne og fiskerirelaterte organisasjoner med Fiskarlaget i spissen positive til økt oljeaktivitet i nord, også i havområdene utenfor Vesterålen og Lofoten. Resultatet av denne dialogen og enigheten mellom oljenæringen og fiskerinæringene var at store områder ble åpnet opp for petroleumsaktivitet. For havområdene utenfor Lofoten og Vesterålen, i områdene Nordland VI og VII, ble det bestemt at det var Oljedirektoratet selv som skulle innhente seismiske data. En av de angitte årsakene til dette var at de rike fiskefeltene og fiskeriene måtte ivaretas på en best mulig måte og at staten var best egnet til å få til dette på en forsvarlig måte. Til tross for advarsler fra politisk hold har konflikten rundt seismikkskyting på Nordland VII nå blusset opp. På sikt kan en konflikteskalering føre til at motstanden mot petroleumsaktivitet øker både blant fiskere og nordlendinger generelt. Dette vil i sin tur gjøre det vanskeligere å få åpnet de områdene stortingsflertallet har sagt de vil vurdere å åpne i 2010. Dersom staten selv, ved Oljedirektoratet, skulle forårsake en slik konflikt, ville det være svært uheldig.

Svar:

Spørsmålet ble overført fra miljøvernministeren.

St.meld. nr. 8 (2005-2006) Helhetlig forvaltning av det marine miljø i Barentshavet og havområdene utenfor Lofoten (forvaltningsplan) ble behandlet i Stortinget våren 2006, jf. Innst. S. nr. 225 (2005-2006) fra energi- og miljøkomiteen. Et sentralt punkt i forvaltningsplanen er behandlingen av forutsetninger og vilkår for petroleumsvirksomhet i disse viktige havområdene. Med St.meld. nr. 8 (2005-2006) ble det besluttet at det ikke skal igangsettes petroleumsvirksomhet i Nordland VII og Troms II i denne stortingsperioden. Spørsmålet om petroleumsvirksomhet i disse områdene vil bli vurdert i forbindelse med oppdatering av forvaltningsplanen i 2010. Det ble også besluttet at det ikke skal igangsettes petroleumsvirksomhet i Nordland VI i denne stortingsperioden.

St.meld. nr. 8 (2005-2006) fremhever derimot behovet for å styrke kunnskapsgrunnlaget i Nordland VII og Troms II. Det skal gjennomføres flere forsknings-/kartleggingsprosjekter, deriblant: "Geologisk kartleggingsarbeid skal gjennomføres i området i regi av Oljedirektoratet. Dette innebærer blant annet seismikkinnsamling. Det igangsettes ikke konsekvensutredning om åpning av disse områdene i denne stortingsperioden."

I statsbudsjettet for 2007 ble det således satt av 70 mill. kr til geologisk kartleggingsarbeid i områdene Nordland VII og Troms II i regi av Oljedirektoratet. Bevilgningen sikrer at dette flerårige innsamlingsarbeidet kan begynne.

Oljedirektoratet har, som forberedelse til seismikkinnsamlingen sommeren 2007, hatt møter med

Fiskeridirektoratet, Norges Fiskarlag og Norges Kystfiskerlag for å finne tidsperioder for seismikk-innsamling som er minst til hinder for fiskerienes hovedaktiviteter. Innsamlingen vil foregå fra slutten av juni og i juli, mellom de to periodene for blåkveitefiske. Innsamlingsprogrammet er klarert med Fiskeridirektoratet og Havforskningsinstituttet, og er også i tråd med ønskene fra Norges Fiskarlag og Norges Kystfiskerlag. Oljedirektoratet har videre informert lokalt om seismikkinnsamlingen under et møte på Andenes 21. mai 2007. Den 21. og 22. juni reiser representanter fra Oljedirektoratet til Ramberg og Sortland for å orientere medlemmer i Norges Kystfiskerlag og Norges Fiskarlag om sommerens innsamlingsplaner. Lokalavdelingen fra Fiskeridirektoratet og Kystvakten vil også delta på møtene. Også Hvalsafari AS i Andenes er informert om programmet for seismikkinnsamling.

Oljedirektoratet har informert departementet om at spørsmålet om kompensasjon kom opp under møtet på Andenes 21. mai 2007. Gjennom petroleumsloven kapittel 8 er det etablert et system for erstatning til norske fiskere. Dersom petroleumsvirksomheten beslaglegger et fiskefelt, plikter staten etter dette systemet i den utstrekning fisket blir umuliggjort eller vesentlig vanskeliggjort, å yte erstatning for det økonomiske tapet dette medfører. Norske fiskere kan også kreve erstatning fra rettighetshaver for økonomisk tap som følge av forurensning og avfall fra petroleumsvirksomheten.

Erstatningskrav som fremmes i medhold av petroleumsloven behandles av nemnd. Nemndenes sammensetning er forskjellig ut ifra hvilken type krav som behandles, der både fiskeriinteresser og petroleumsinteresser er representert uavhengig av hvilken type krav som behandles. Nemndene ledes av et medlem som fyller kvalifikasjonskravene til dom-

mer. Avgjørelser fattet av nemndene kan påklages til en felles klagenemnd, og kan også bringes inn for tingretten.

Det eksisterer således et system der fiskere som kan påvise et økonomisk tap, kan henvende seg til en av nemndene for å få vurdert om reglene i kapittel 8 gir grunnlag for erstatning.

Jeg har i den senere tid registrert at det fra fiskerihold er uttrykt bekymring for de negative virkningene Oljedirektoratets seismikkinnsamling kan få for lokale fiskere i området. Til tross for at det allerede finnes et system hvor fiskere kan søke om erstatning, ønsker jeg på bakgrunn av disse reaksjonene å foreta en gjennomgang av de konsekvensene seismikkinnsamlingen vil medføre for berørte fiskere i disse spesielt viktige områdene for fiskerivirksomheten.

Som en del av en slik gjennomgang vil jeg vurdere om det er behov for å kompensere fiskere som lider et økonomisk tap som følge av seismikkinnsamlingen. Resultatene av en slik gjennomgang skal være klare før neste års innsamling av seismikk.

Gjennom behandlingen av forvaltningsplanen er det fastslått at det er behov for styrking av kunnskapsgrunnlaget i Nordland VII og Troms II, herunder behov for geologisk kartlegging i regi av Oljedirektoratet. Seismikkinnsamlingen sommeren 2007 er en oppfølging av dette vedtaket. Oljedirektoratet har hatt en grundig dialog med berørte myndigheter og interesseorganisasjoner for å unngå eller minimere potensielle konflikter i forbindelse med den geologiske kartleggingen. Myndighetene vil også informere videre om det planlagte arbeidet. Det er viktig at den geologiske kartleggingen gjennomføres etter planen, slik at det kan foreligge et godt kunnskapsgrunnlag når den helhetlige forvaltningsplanen for Barentshavet og havområdene utenfor Lofoten skal oppdateres i 2010.

SPØRSMÅL NR. 1207

Innlevert 12. juni 2007 av stortingsrepresentant Line Henriette Holten Hjemdal

Besvart 20. juni 2007 av kunnskapsminister Øystein Djupedal

Spørsmål:

«Østfold møbelsnekkerskole er en skole fra 1926 med 15 elevplasser godkjent både etter friskoleloven og ny privatskolelov. I forbindelse med Kunnskapsløftet ble skolen godkjent som design- og håndverkskole i stedet for trearbeiderskole. Dette medfører at de nå er kommet i en ny støttekategori som fører til 20 pst. mindre støtte pr. elevplass. Dette går utover elevenes undervisningstilbud.

Vil statsråden vurdere støtteplasseringen på nytt, og heve støtten til gammelt nivå senest i 2008?»

Svar:

Kunnskapsløftet medfører at det fra høsten 2006 ble innført nye læreplaner i videregående opplæring. Frittstående videregående skoler "skal drive verksemda si etter læreplanar godkjende av departementet", jf. friskoleloven § 2-3. Dette innebærer at fritt-

stående videregående skoler fra 1. august 2006 skal følge Læreplanverket for Kunnskapsløftet eller annen godkjent plan som sikrer jevn god opplæring.

Utdanningsdirektoratet har bedt samtlige frittstående videregående skoler om å melde inn en oversikt over hvilke utdanningsprogram og programområder skolen tilbyr fra august 2006 på videregående trinn 1 (Vg1). Skolene konverterer sine tilbud til tilsvarende tilbud i Kunnskapsløftet, og Østfold møbelsnekkerskole ville konvertere fra grunnkurs Trearbeidsfag til Vg1 Design og håndverk. Utdanningsdirektoratet fattet på bakgrunn av dette vedtak 5. desember 2006 hvor Østfold møbelsnekkerskole ble godkjent for inntil 15 elever på Vg1 Design og håndverk.

Hensikten med Kunnskapsløftet er å bedre opplæringen for elevene, og dette vil medføre endringer i undervisningstilbudet for de aller fleste elevene. Læreplanene fastsetter målene for opplæringen i de ulike fagene. Det er den enkelte skoles ansvar å ta i bruk læreplanene på en slik måte at elevene får et best mulig utbytte av opplæringen.

Statstilskuddet til frittstående videregående skoler beregnes på grunnlag av gjennomsnittlige kostna-

der pr. elev på de ulike studieretningene i offentlige videregående skoler, rapportert gjennom Fylkes-KOSTRA.

Innføring av ny struktur og læreplaner som følge av Kunnskapsløftet medfører at satsene for tilskudd til de frittstående videregående skolene med paralleller i ny struktur i offentlig skole beregnes etter de nye studieprogrammene. Østfold møbelsnekkerskole fikk tidligere tilskudd etter sats for "trearbeidsfag" og får med ny struktur tilskuddssatsen for design og håndverk. For 2007 er satsene beregnet på grunnlag av regnskapsdata for 2005 for de gamle studieretningene som er konvertert over til ny struktur. For 2008 vil satsene bli beregnet på grunnlag av regnskapsdata for 2006 som gjelder ny struktur i videregående opplæring.

Departementet vil videreføre prinsippet om at de frittstående skolene får tilskudd i henhold til hva det koster å gi tilsvarende opplæring i offentlige videregående skoler. Østfold møbelsnekkerskole må tilpasse aktiviteten til innholdet i de nye læreplanene. Tilskuddssatsene for 2008 vil bli offentliggjort samtidig med at statsbudsjettet for 2008 legges fram i oktober.

SPØRSMÅL NR. 1208

Innlevert 12. juni 2007 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter

Besvart 18. juni 2007 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Ifølge Finansavisen den 2. juni i år har Skattebetalerforeningen beregnet at den såkalte skattefrihetsdagen blir den 29. juli i år. Dette er dagen den gjennomsnittlige arbeidstaker i Norge har tjent nok penger til å betale årets skatter og avgifter. Skattefrihetsdagen i fjor var beregnet til 22. juli.

Er finansministeren enig eller uenig i beregningen som Skattebetalerforeningen har foretatt for når skattefrihetsdagen inntre i år?»

Svar:

Beregningen av en "skattefrihetsdag" skaper inntrykk av at betaling av skatter og avgifter innebærer at skattyterne ikke får noe igjen for det de betaler inn til fellesskapet gjennom direkte og indirekte skatter. Dette er åpenbart ikke riktig. Tvert imot går størsteparten av skatteinntektene tilbake til skattyterne gjennom offentlige overføringer, varer og tjenester.

For at begrepet "skattefrihetsdag" skal ha mening, må man i tilfelle fokusere på nettogevinsten for den enkelte, noe som i praksis er svært vanskelig og

ressurskrevende. Dette skyldes ikke minst at det er store forskjeller på de ulike skattyterne, både i forhold til hva de betaler inn av skatter og avgifter og hva de får tilbake i form av overføringer og tjenester. I praksis er det svært få skattytere som har et nivå og en sammensetning av både inntekter og forbruk som tilsvarer gjennomsnittet i Norge.

Regjeringen økte det samlede nivået på skatter og avgifter med om lag 2 mrd. kr i fjorårets statsbudsjett. Dette tallet har Skattebetalerforeningen lagt til grunn i sin beregning av "skattefrihetsdag", som utelukkende betrakter betaling av skatter og avgifter som en ren utgiftspost for skattyter. Det er derfor ikke overraskende at Skattebetalerforeningen med denne metoden forskyver sin "skattefrihetsdag" noen dager lenger ut i juli.

For Regjeringen innebærer økningen i skatter og avgifter at vi får muligheten til å styrke velferdsordningene og tjenestetilbudet i offentlig sektor. Dette kommer innbyggerne til gode. Å fremstille skatteøkningen i fjorårets statsbudsjett som en ren merutgift for skattyter, blir dermed feil.

SPØRSMÅL NR. 1209**Innlevert 13. juni 2007 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl****Besvart 20. juni 2007 av barne- og likestillingsminister Karita Bekkemellem****Spørsmål:**

«Hvor mange har fått og på hvilket nivå har erstatningene etter likestillingsloven ligget på for henholdsvis kvinner og menn, og hvilke hensyn gjør seg på generelt grunnlag særlig gjeldende hvor offentligheten ikke gis innsyn i denne type saker?»

BEGRUNNELSE:

Vi har i dag en likestillingslov som gir mulighet for erstatning ved forskjellbehandling på grunnlag av kjønn. For å sikre at disse bestemmelsene fungerer etter sin intensjon er det viktig å få innsyn i praktiseringen av reglene. Det er i tillegg slik at det ikke alltid gis innsyn i behandlingen av disse sakene, og det kan på den bakgrunn være interessant på et generelt grunnlag.

Svar:

Brudd på likestillingslovens forbud mot diskriminering kan gi grunnlag for erstatning og oppreisning, jf. likestillingsloven § 17.

De fleste saker om brudd på likestillingsloven blir brakt inn for og behandlet av Likestillings- og diskrimineringsombudet (tidligere Likestillingsombudet) og Likestillings- og diskrimineringsnemnda

(tidligere Klagenemnda for likestilling). Dette er et lavterskeltilbud med gratis og hurtig behandling. Ombudet og nemnda har imidlertid ikke myndighet til å pålegge den diskriminerende part å betale erstatning. Krav om erstatning må reises for domstolene.

I enkelte av sakene der ombudet har uttalt at det foreligger brudd på likestillingsloven, har dette ført til et forlik mellom partene der den diskriminerende part har ytt den diskriminerte part en økonomisk kompensasjon. Slike utenrettslige forlik registreres ikke, og holdes ofte hemmelig for andre enn partene i saken.

Generelt er det positivt at slike forlik blir allment kjent, da det gir signaler om at diskriminering får konsekvenser. Det er imidlertid en kjensgjerning at hemmelighold kan være en forutsetning for å oppnå et forlik som begge parter ser seg tjent med.

Foruten erstatning oppnådd gjennom forlik, er departementet kjent med et mindre antall saker som er brakt inn for domstolene og som har resultert i erstatning. Dommer er offentlige, men blir ikke alltid publisert. Det finnes derfor i dag ikke noen samlet oversikt over sakene som kan gi et korrekt bilde av gjennomsnittlig erstatningsnivå i diskriminerings saker fordelt på kjønn.

SPØRSMÅL NR. 1210**Innlevert 13. juni 2007 av stortingsrepresentant Øyvind Halleraker****Besvart 20. juni 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Kan statsråden allerede nå kommunisere til Statens vegvesen at hun ønsker flere ferjeavganger natetid og tidligere oppstart med økt frekvens om morgenen, hvis det blir køer i sambandet Skjersholmane-Valevåg i tiden Bømlafjordtunnelen er stengt?»

BEGRUNNELSE:

Distriktsvegsjef Astrid Eide har gitt positive signaler til Haugesunds Avis med hensyn til mulighet for å reforhandle ruteopplegget med ferjeselskapet,

men Norges Lastebileier-Forbund frykter man legger opp til å starte for sent om morgenen med 3 avganger pr. time. De viser til at tungransporten begynner å rulle allerede i 4-tiden om morgenen og frykter problemer.

Svar:

Jeg har fått opplyst fra Vegdirektoratet at ruteopplegget som ble iverksatt i sambandet Skjersholmane-Valevåg i den perioden Bømlafjordtunnelen på E39 er stengt, blant annet bygger på vurderinger av

trafikken i Bømlafjordtunnelen på tilsvarende tidspunkt i 2006. Rutetilbudet er i tillegg prøvd koordinert og tilpasset de to andre ferjesambandene på E39, Halhjem-Sandvikvåg og Mortavika-Arsvågen. Dette gjelder også rutetilbudet om natta.

Statens vegvesen vil følge trafikkutviklingen i sambandet og har en tett dialog med operatøren om dette. Løyvehaveren har blant annet sett på om det er mulig å sette inn ekstra avganger på kvelden og en ekstra avgang på natta. På grunn av manglende mannskap i markedet og hensynet til arbeidstidsregler for ferjemannskapet, er dette imidlertid ikke mulig å få til på permanent basis. Dersom situasjonen til-

sier det, vil det imidlertid komme i stand en ekstra avgang fra begge sider ved bruk av overtid.

Statens vegvesen har også vurdert om det er mulig å redusere driften i andre ferjesamband til fordel for Skjersholmane-Valevåg, men har konkludert med at dette ikke er tilrådelig.

På bakgrunn av erfaringene så langt er det gjort visse justeringer når det gjelder ferjetilbudet. Statens vegvesen mener at trafikkavviklingen i ferjesambandet nå fungerer tilfredsstillende.

På denne bakgrunn kan jeg ikke se noen grunn til at jeg skal gå nærmere inn i denne saken.

SPØRSMÅL NR. 1211

Innlevert 13. juni 2007 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl

Besvart 20. juni 2007 av kunnskapsminister Øystein Djupedal

Spørsmål:

«Vil statsråden sørge for å klargjøre hjemmelsgrunnlaget for rustesting, slik at Brundalen videregående skole kan videreføre sitt rusprosjekt og andre skoler som ønsker å følge denne skolens eksempel, sikres mulighet til dette?»

BEGRUNNELSE:

Brundalen videregående skole i Sør Trøndelag fylke har over lengre tid gjennomført et anti-rusprogram som har vunnet stor tilslutning blant både politi, foresatte, helseansatte, skoleansatte og ikke minst elevene selv. En viktig brikke i dette arbeidet består i at helsevesenet basert på samtykke kan foreta testing for bruk av narkotiske stoffer med det formål å sørge for å fange opp skoleungdom i risikozonen tidligere og sørge for mindre frafall og sosiale problemer. Helseregionen har på sin side utarbeidet klare retningslinjer for hvorledes slik testing skal skje, hvordan prøvene skal analyseres mv. for å sikre god rettssikkerhet for eleven. Dette velfungerende prosjektet har møtt stor interesse også på andre skoler som ønsker å forebygge bruk av narkotika blant elevene. Paradoksal nok har nå fylkesmannen satt foten ned for prosjektet på bakgrunn av spørsmålet om hjemmelsgrunnlaget for sanksjoner som ligger i skolens reglement og opplæringsloven. Det synes som om fylkesmannen har lagt til grunn en ren politisk vurdering, ikke en velfundert rettslig basert vurdering.

Svar:

Ansvar for tilsyn og veiledning med opplæringslovens bestemmelser er delegert til fylkesmannsembetene, og det er derfor ikke korrekt av meg å gå inn i detaljene rundt denne enkeltsaken. På generell basis vil jeg imidlertid omtale de rettslige rammene som følger av opplæringsloven.

Regler om ordensreglement for videregående opplæring er fastsatt i opplæringsloven § 3-7. Reglementet skal gi regler om rettighetene og pliktene til elevene så langt de ikke er fastsatt i lov eller på annen måte. Ordensreglene skal inneholde regler om oppførsel, regler om hvilke sanksjoner som skal kunne brukes mot elever som bryter reglementet, og regler om fremgangsmåten når slike saker skal behandles.

Det er klare krav til lovhjemmel når det gjelder tiltak som kan sies å krenke den personlige integritet. Kravet om lovhjemmel følger av det grunnleggende legalitetsprinsippet i norsk rett. Tvungen urinprøvetesting er et alvorlig inngrep i den personlige sfære og vil følgelig ikke kunne foretas uten klar lovhjemmel. Det er ikke hjemmel i § 3-7 i opplæringsloven til å fastsette i ordensreglementet at elevene kan pålegges å ta urintester ved mistanke om ruspåvirkning i skoletiden. Det vil heller ikke være aktuelt å innføre en særskilt lovhjemmel for å legge til rette for tvungen urinprøvetesting i opplæringsloven.

En elev kan derimot la seg teste på reelt frivillig basis. Dette kan være i elevens interesse for eventuelt å frigjøre seg fra en urettmessig mistanke. I det tilfel-

le en elev ikke ønsker å la seg teste, kan imidlertid ikke dette medføre at eleven blir behandlet som om mistanken er bekreftet eller styrket. Det betyr at det heller ikke kan være forbundet med noen former for sanksjoner å nekte å la seg teste.

Avslutningsvis må det bemerkes at det er positivt

at foreldre, elever og lærere samarbeider om å finne løsninger på lokalt nivå på dette problemet. Jeg regner med at prosjektet som er beskrevet, kan fortsette så lenge det sikres at det organiseres og gjennomføres innen de rettslige rammer som følger av opplæringsloven og øvrig relevant regelverk.

SPØRSMÅL NR. 1212

Innlevert 13. juni 2007 av stortingsrepresentant Vigdis Giltun

Besvart 20. juni 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Det er varslet endringer innenfor betalings- og skjermingsordningene for fysioterapi.

Kan statsråden forsikre at pasienter som i dag er med på diagnoselisten, og som mottar gratis behandling, ikke vil få redusert sitt behandlingstilbud som følge av disse endringene?»

BEGRUNNELSE:

En arbeidsgruppe nedsatt av Helse- og omsorgsdepartementet utreder nå betalingsordningene for fysioterapibehandling. Undertegnede har fått henvendelse fra bekymrede reumatikere og kronikere som frykter at de i 2008 ikke vil få det tilbudet de har i dag, og som de er avhengig av for å opprettholde et stabilt funksjonsnivå. Hvis kriteriene for å få gratis fysioterapibehandlinger heves, vil det få følger for mange pasienter.

Det å vente med behandlinger til pasienten har en vesentlig funksjonsnedsettelse kan føre til at skadene bli permanente og invalidiserende.

Bekhterevs er en sykdom som kan bli invalidiserende for pasienten dersom vedkommende ikke får behandlinger på et tidlig tidspunkt.

Da Regjeringen i 2006 innførte egenandel på 50 kr på behandlinger til disse pasientgruppene, ble det møtt med en massiv motstand fra både fysioterapeutene og pasientorganisasjonene. Dette førte til at egenandelen ble fjernet igjen allerede samme våren.

Mange frykter nå at arbeidsgruppen jobber frem et nytt forslag for å spare behandlingsutgifter, men at også dette vil ramme kronisk syke som gjennom behandling forebygger ytterligere lidelser og uførhet.

Svar:

Formålet med den kommunale fysioterapitjenesten er at den enkelte kommune skal gi et mål- og be-

hovsrettet tilbud til kommunens innbyggere. Dette er en sentral premisse for utformingen av tjenesten. Pasienter som oppsøker fysioterapeut som har inngått avtale om driftstilskudd (driftsavtale) med kommunen, har rett til å få stønad til dekning av utgifter til fysioterapibehandling med hjemmel i folketrygdloven § 5-8. Pasienter som har sykdom/diagnose som faller inn under sykdomslisten (diagnoselisten) som fremgår av forskrift hjemlet i folketrygdloven § 5-8, har krav på også å få dekket egenandel (få gratis behandling).

I spørsmålet vises det til at det er varslet endringer innenfor betalings- og skjermingsordningene for fysioterapi. Dette er ikke en korrekt gjengivelse av de faktiske forhold. Jeg viser i den forbindelse til mitt svar av 12. juni i år til representanten Giltuns spørsmål nr. 1153 til skriftlig besvarelse. Det er der redegjort for formålet med den kommunale fysioterapitjenesten og pågående prosesser i og utenfor departementet.

En arbeidsgruppe i regi av Arbeids- og velferdsdirektoratet med deltakere fra Sosial- og helsedirektoratet og Norsk fysioterapeutforbund, har 4. mai d.å. levert rapporten *Betalingsordninger fysioterapi*. Forslag til alternative skjermingsordninger. Rapporten er utarbeidet på oppdrag fra Helse- og omsorgsdepartementet og er i sin helhet offentlig tilgjengelig på www.nav.no. Gruppens rapport vil bli fulgt opp av departementet på egnet måte og må ses i sammenheng med det utredningsarbeid som pågår i forhold til spørsmålet om omfanget av kommunenes finansieringsansvar for fysioterapitjenesten. Denne gruppens arbeid er beskrevet i mitt forrige svar til representanten Giltun. Det er således ikke korrekt at det er varslet endringer. Dersom endringer vurderes, vil dette eventuelt skje med en høring på vanlig måte.

SPØRSMÅL NR. 1213**Innlevert 13. juni 2007 av stortingsrepresentant Leif Helge Kongshaug****Besvart 20. juni 2007 av landbruks- og matminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«Er det riktig at prioriteringskriteria for bruk av BU-midler er slik at bruk som skal bygge ut for eksisterende melkekvote, har prioritet foran bruk som har planer om å øke kvoten?»

BEGRUNNELSE:

Mange bønder har valget om enten å legge ned driften eller å investere i nye og moderne driftsbygninger. Ofte er det slik at om en koster på eksisterende bygning, vil en likevel ikke få en framtidrettet løsning hverken med tanke på rasjonalitet eller fremtidige offentlige krav til dyrehold.

Dette gjelder i alle produksjoner, også melkeproduksjon. Lønns- og kostnadsutviklingen i vårt land har ført til at skal investeringene kunne forsvares økonomisk, må en opp i en viss størrelse i produksjonen.

Både framtidrettede gardbrukere og økonomiske rådgivere som setter opp budsjetter for driften, ser dette.

Løsningen for de som har for liten melkekvote og likevel er interessert å satse videre som melkeprodusenter, er da å skaffe seg større kvote. Dette er personer som landbruksnæringen trenger for framtiden. Overraskelsen blir da stor når tilbakemeldingen fra investeringsstøtteapparatet er at hvis de har planer om å øke kvoten, har de lavere prioritet enn om de vil bygge for eksisterende kvote.

Situasjonen for disse næringsutøverne, som nettopp landbruket trenger, er da at bygger de for eksisterende kvote, er det ikke lønnsom investering.

Aktiviserer de seg for å øke kvoten for å få til lønnsom drift, har de ifølge støtteapparatet prioritet etter dem som bygger for eksisterende kvote. Med begrensede midler vil det i praksis si at de blir utelukket fra næringen og dermed legger ned virksomheten.

Dette er en bekymringsfull situasjon fordi det stenger ute de som vil satse og skaffe seg en framtidrettet arbeidsplass i landbruksnæringen.

Jeg ber om at statsråden gir styringssignaler til investeringsstøtteapparatet slik at landbruksnæringen heller stimulerer framtidrettede næringsaktører i stedet for å avvise disse.

Svar:

I den nasjonale strategien for næringsutvikling "Ta landet i bruk!" er en av hovedstrategiene innen satsingsområde "Mat": Bidra til oppgradering og for-

nyelse av driftsapparat for å oppnå kostnadsreduksjoner i volumorientert primærproduksjon.

Videre står det:

"Forholdene skal legges til rette for et aktivt og variert jordbruk over hele landet. Likebehandling mellom ulike selskapsformer legges til grunn, og det må arbeides for at investeringsbehov knyttet til nye dyrevelferdskrav og nødvendig fornyelse av driftsapparatet kan imøtekommes. Enkle løsninger som krever små investeringer vil føre til at lite kapital bindes opp, og kan også bidra til kostnadsreduksjoner.

Det skal arbeides sentralt for å:

- Legge forholdene til rette for en mer kostnads- og miljøeffektiv volumproduksjon i landbrukets primærproduksjon, innenfor målene i landbrukspolitikken.
- Legge forholdene til rette for at råvareproduksjonen skal skje over hele landet, og innenfor målene for den vedtatte landbrukspolitikken.
- Det skal arbeides regionalt for å:
- Fordele investeringsvirkemidlene på en slik måte at de bidrar til en variert bruksstruktur.
- Sikre at investeringsprosjektene skjer innenfor realistiske markedsmessige rammer.
- Ta hensyn til bruk som har behov for å oppgradere eksisterende produksjonskapasitet og foreta tilpassinger til nye krav om hold av husdyr.
- Støtte opp under aktive gårdsbruk med ulike produksjoner i kombinasjon og aktive gårdsbruk der jordbruk utgjør et viktig bidrag til inntekten, og der mulighetene for kostnadsreduksjoner i volumproduksjonen er til stede.
- Bidra til at virkemidlene utnyttes på en måte som ivaretar hensyn til kulturlandskapet og miljøet."

Slik det fremgår av teksten over, er det ingen spesifikk prioritering av de som skal bygge ut for eksisterende melkekvote foran de som har planer om å øke kvoten. Vi legger vekt på en variert bruksstruktur i hele landet, og med disse signalene må Innovasjon Norge regionalt prioritere søknadene ut fra forholdene i det aktuelle fylke. Det er imidlertid en presisering av at bruk som har investeringsbehov knyttet til nye dyrevelferdskrav og nødvendig fornyelse av driftsapparatet, også kan imøtekommes ved tildeling av midler.

Investeringslysten i landbruket er for tiden stor, og det er tydelig at mange har tro på en framtid for norsk landbruk. Dette er gode signaler. De fylkesvise bygdeutviklingsmidlene er ikke store nok til å imøtekomme alle gode søknader om støtte. Innovasjon Norge må derfor prioritere strengt mellom de innkomne søknadene, og det kan være svært gode søknader som må vente til neste år. Dette er selvfølgelig problematisk ettersom tilskudd og rentestøtte kan

nektes innvilget dersom bygningsarbeidene er påbegynt før søknaden er avgjort.

Regjeringen ønsker et aktivt og variert jordbruk over hele landet. Dette betyr blant annet en variert

bruksstruktur. Innovasjon Norge må gjøre prioriteringer som gjør at den offentlige virkemiddelbruken bidrar til at disse målene blir oppfylt.

SPØRSMÅL NR. 1214

Innlevert 13. juni 2007 av stortingsrepresentant Leif Helge Kongshaug

Besvart 20. juni 2007 av landbruks- og matminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«I skriv fra Landbruks- og matdepartementet adressert blant annet til landets kommuner, datert 21. desember 2006, innskjerpes mulighetene til å bygge kårbolig på landbrukseiendommer med begrunnelse at behovet er mindre enn før. Dette reduserer mulighetene til fortsatt drift av gården og bidrar til avfolkning av bygdene.

Vil statsråden bidra til at det heller blir lettere for nye generasjoner å bosette seg på gårdsbruk og slik bidra til økt bosetting i stedet for fraflytting fra bygdene?»

BEGRUNNELSE:

Framtidens landbruk er avhengig av at initiativrike, tiltaksomme og kreative mennesker får anledning til å bosette seg på landbrukseiendommer og utvikle disse ut fra de mulighetene de ser. Dette gjøres ikke gjennom innstramninger i regelverk blant annet ved å innskrenke eller nekte folk å bygge kårhus på landbrukseiendommer. Dette er gammeldags tenkning i landbruks- og bygdepolitikken som snarere fører til avfolkning enn økt bosetting.

Dessverre ser en gjennom ulike skriv fra departementet at den bolysten, kreativiteten og de framtidrettede menneskene som den forrige regjeringens politikk lot slippe til, nå ikke bare blir stoppet, men også reversert.

Dette skaper frustrasjon både blant utøvere og lokalpolitikere som blir overkjørt av byråkrater på fylkesplan med forskrifter og retningslinjer fra departementet som grunnlag.

Konsesjonsloven setter grenser for hvor store eiendommene kan være uten at de blir underlagt konsesjonsbehandling. Her gjelder øvre grense på hundre dekar totalt eller ikke mer enn tyve dekar dyrket mark. En slik grensesetting tilsier at større eiendommer enn dette er å anse som landbrukseiendommer der det da vil kunne settes krav til blant annet drift og

bosetting på eiendommen. Det har vært et viktig element i landbrukspolitikken at kommende generasjoner har fått etablert seg på eiendommen for slik å bli integrert i driften og deretter ta over eiendommen. Det er underlig at det nå innføres en behovsprøving for kårbolig på definerte landbrukseiendommer.

Det finnes eksempler fra lokal saksbehandling der det legges til grunn at det ikke er behov for husnummer to hvis det ikke er husdyrhold på landbrukseiendommen. Det er store variasjoner i "størrelse på husdyrhold" i norsk landbruk. Det vil være interessant å bli kjent med ministerens syn på dette.

Svar:

I brev av 21. desember 2006 til kommunene mfl. sier jeg noe bl.a. om kårboliger på gårdsbruk. Spørsmål om oppføring av kårbolig kommer opp som en omdisponeringssak etter jordloven dersom det dreier seg om dyrka eller dyrkbar jord. Hvis det ikke gjelder slikt areal, kommer saken bare opp etter plan- og bygningsloven med landbruksmyndighetene som uttaleorgan. Hvis det i ettertid søkes fradeling av boligen, er det nødvendig med delingssamtykke/dispensasjon etter jordloven og plan- og bygningsloven.

Bakgrunnen for uttalelsene i brevet var at jeg mener å se en uheldig utvikling når det gjelder bygging og fradeling av slike boliger. Vi ser at det ofte i praksis søkes om oppføring av kårbolig fordi det er nødvendig av hensyn til driften av eiendommen. Så ser vi at det noen år etterpå søkes om fradeling av boligen fordi det ikke lenger er behov for den eller fordi for stor boligmasse fører til at det blir økonomisk vanskelig for neste generasjon å overta. En slik praksis fører for det første til unødig bruk av jordbruksareal. For det andre kan den føre til at gode landbruksområder gradvis blir bebygget med bolighus og at grunnlaget for landbruksdrift blir vanskeliggjort. Dette siste ser vi særlig eksempler på i pressområder. Ellers er det slik at kårboliger ofte ligger i tunområdet hvor

ulempene blir særlig store dersom boligen fradeles som selvstendig boligtomt.

Et annet og viktig forhold ved denne problematikken er at det er helt nødvendig å se på kostnadssiden ved det å eie og drive gård. Det knytter seg store kostnader både til det å bygge og vedlikeholde en stor boligmasse på et gårdsbruk. I tillegg kan en stor boligmasse bety at den økonomiske belastningen for neste generasjon ved å overta blir for stor. Det har vi sett mange eksempler på i praksis. En politikk som innebærer at det bygges opp en stor boligmasse på landbrukseiendom, innebærer derfor reduserte inntjeningsmuligheter og redusert trygghet for videre drift av gården. Det er derfor ingen god og langsiktig løsning å føre opp kårboliger som ikke kommer gårdens drift til gode og som bare blir en belastning for økonomien på gården.

Jeg ser på denne bakgrunn ikke grunn til å oppføre kårbolig på gårdens areal med mindre det er et driftsmessig behov for boligen. I brevet av 21. desember 2006 ga jeg derfor uttrykk for at samtykke til oppføring av kårbolig bare bør gis når det ikke er tvil om at boligen er nødvendig av hensyn til driften av eiendommen. Kårbolig kan for eksempel være nødvendig for å sikre en kontinuerlig og forsvarlig drift ved generasjonsskifter. Jeg vil understreke at det ikke nødvendigvis bare er i forbindelse med melkeproduksjon eller husdyrproduksjon det er behov for kårbolig. Det er opp til kommunen i første instans å vurdere individuelt og konkret om det er nødvendig med kårbolig av hensyn til driften.

Mitt syn på kårboliger slik det framkommer i brev av 21. desember 2006 er ingen tilstrømming i regelverket slik spørsmålet gir inntrykk av. De kravene vi må stille når vi vurderer om vilkårene for om-disponering av dyrka/dyrkbar jord er oppfylt, ble allerede omtalt under forrige regjering i Landbruks- og matdepartementets rundskriv M-4/2003. Departementet så da et behov for å stramme inn på praktiseringen av om-disponeringsbestemmelsen i kårboligtilfellene. Departementet uttalte bl.a.:

"Behovet for kårbolig synes ikke lenger å være like stort nå som før. Det er derfor grunn til å foreta en mer nyansert vurdering av behovet for kårbolig enn tidligere. Med økt mekanisering er behovet for menneskelig arbeidskraft redusert. I dag finnes det et ganske godt veiledningsapparat og avløserordninger noe som reduserer behovet for overføring av kunnskap og

avløsning fra forrige eier. Det forhold at driveplikten kan oppfylles ved bortleie betyr også at kårboligens betydning for å sikre en forsvarlig drift er svekket. Dette sammen med driftens omfang, produksjonsform og om det er andre hus på bruket må trekkes inn og vurderes nøye før en tillater om-disponering av dyrka jord til kårbolig. Tradisjon er isolert sett ikke noe argument for om-disponering av kårbolig, men praksis teller med i en samlet vurdering."

Disse betraktningene er jeg enig i. Mitt brev av 21. desember 2006 er en videre oppfølging av dette og med signaler om å skjerpe praksis i de kommunene som er for lemfeldig med hensyn til vurderingene av behovet for kårbolig.

Regjeringen har et mål om å gjennomføre et løft for distriktene. Dette framgår bl.a. av St.meld. nr. 21 (2005-2006) Hjerte for heile landet. Jeg ser det som en viktig oppgave at også virkemidlene i eiendoms-politikken skal bidra til å nå de målene Regjeringen har satt seg. Jeg er positiv til tiltak som bidrar til økt bosetting i stedet for fraflytting. Vi skal legge forholdene til rette slik at de som har lyst til å bo på et gårdsbruk og utnytte ressursene der i et langsiktig perspektiv, skal få anledning til det. Derfor er jeg opptatt av å legge opp til et regelverk og en praksis som kan sikre at de ressursene som ligger i landbrukseiendommene kan tas i bruk i næringsssammenheng og som bosted. Jeg mener at den politikken som nå føres innen eiendomslovgivningen bidrar positivt til dette. Jeg vil i den forbindelse nevne at Regjeringen bl.a. gikk inn for å beholde delingsforbudet i jordloven. Den forrige regjeringens forslag om å oppheve delingsforbudet ville etter min mening kunne ført til at viktige ressurser ble fradelt og at muligheten for ny næringsutvikling og bosetting på gården ble redusert. Ellers kan jeg vise til det jeg sa i debatten i Stortinget i forbindelse med behandlingen av Dokument nr. 8:40 (2006-2007) om å fjerne boplikten og prisreguleringen av landbrukseiendom. Jeg mener begge virkemidler er viktige for å få til en utvikling på gårdsbrukene og legge grunnlaget for å få unge, entusiastiske mennesker til bygdene.

Jeg er etter dette i tvil om hvilke ulike skriv det siktes til når det sies at "Dessverre ser en gjennom ulike skriv fra departementet at den bolysten, kreativiteten og de framtidrettede menneskene som den forrige regjeringens politikk lot slippe til nå ikke bare blir stoppet, men også reversert".

SPØRSMÅL NR. 1215**Innlevert 13. juni 2007 av stortingsrepresentant Per Roar Bredvold****Besvart 21. juni 2007 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«I Nord-Odal vil ingen lokale politifolk være på jobb i hele juli måned. Dette virker på mange som helt utrolig, og enkelte føler at den service de har krav på og kan trenge, ikke er der.

Er statsråden enig i at det å stenge et lensmannskontor ikke er en god løsning?»

Svar:

Politiet, som andre private og offentlige virksomheter, må avvikle ferie i henhold til avtaler og regelverk. I perioder med ferieavvikling eller annet tjenestetfravær er det politimesterens ansvar å sørge for en omfordeling av ressursene for å sikre hele politidistriktet en god polititjeneste.

Denne regjeringen arbeider for gode rammevilkår for politiet. Vi har økt politiets budsjetter fra tiltrødelsen, gjennom flere budsjetttrunder og nå i revidert budsjett for 2007. Nå i siste revidert nasjonalbudsjett ble budsjettet økt med 77 mill. kr.

Vi har også økt antallet elever ved Politihøgskolen til 432 studenter i 2007. Dette gjør vi både fordi vi forventer en stor avgang i årene fremover, men også fordi Regjeringen vil styrke politiet slik at politireformens intensjoner oppfylles. Aldri tidligere har så mange unge med minoritetsbakgrunn blitt tatt opp på Politihøgskolen. Dersom alle som i disse dager får tilbud takker ja til plassen, vil 29 unge med minoritetsbakgrunn starte sin politiutdanning til høsten. Også antall kvinner som tas opp ved Politiutdanningen denne høsten, er den største noensinne. Hele 37 pst. av årets kull er kvinner.

For å videreutvikle det lokale samarbeidet har Regjeringen tatt initiativ til et mer formalisert samarbeid mellom politidistriktene og kommunene i form av politiråd. Formålet skal være å utveksle informasjon, etablere felles problemforståelse og iverksette lokale tiltak for å forebygge og bekjempe kriminalitet. Dette vil også være et forum for å drøfte politiets ressursanvendelse og prioriteringer.

SPØRSMÅL NR. 1216**Innlevert 13. juni 2007 av stortingsrepresentant Per Roar Bredvold****Besvart 20. juni 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Mellom Lillestrøm-Årnes og Karlstad-Kil (Sverige) kan det bli dobbeltspor for jernbanen. Det er mulig dette er positivt og forsvarlig men det mange er redd for, er at dette vil kunne gå på bekostning av den nye motorveien mellom Kløfta og Kongsvinger.

Kan statsråden bekrefte at den nye motorveien (Kløfta-Kongsvinger) vil gå som planlagt og at ikke noe annet prosjekt vil virke forstyrrende på den planlagte fremdriftsplanen?»

Svar:

Riksvei 2 mellom Kløfta og grensen til Sverige ved Magnor inngår i stamvegnettet, og er en viktig og mye benyttet rute for godstransport til Sverige. Strekingen har ikke en tilfredsstillende standard, og ba-

sert på initiativ fra blant annet det lokale næringslivet har det på bakgrunn av dette siden slutten av 1980-tallet pågått planlegging for å få utbedret rv 2. Det er i dag bred lokalpolitisk tilslutning til den planlagte utbyggingen av strekningen Kløfta-Kongsvinger, og til at strekningen skal finansieres delvis gjennom bompenger.

Prosjektet rv 2 Kløfta-Nybakk i Akershus, en strekning på om lag 10 km, er i dag under utbygging til firefelts veg med delvis bompengefinansiering, jf. St.prp. nr. 47 (2003-2004). De fire første kilometerne fram til Borgen ble åpnet for trafikk høsten 2006, mens de øvrige seks kilometerne fra Borgen til Nybakk vil bli åpnet for trafikk i oktober 2007. I St.meld. nr. 24 (2003-2004) Nasjonal transportplan 2006-2015 er videreføring av utbyggingen omtalt og forutsatt prioritert i siste del av tiårsperioden under

en forutsetning om tilslutning til et opplegg for videre bompengefinansiering.

Det gjennomføres nå en konsekvensutredning som grunnlag for reguleringsplaner på strekningen rv 2 Nybakk-Kongsvinger. Denne utarbeides på grunnlag av planprogram som er fastsatt av Vegdirektoratet etter foreleggning for Miljøverndepartementet. Som del av utredningsarbeidet er det foretatt en analyse av trafikkprognosene på riksvegene i korridoren sett i sammenheng med en satsing på togtilbudet på

strekningen. Analysen konkluderer blant annet med at det er liten konkurranseflate mellom rv 2 og Kongsvingerbanen.

Jeg legger til grunn at utbyggingen av rv 2 kan videreføres når plansituasjonen er avklart og nødvendige lokale vedtak om bompengefinansiering foreligger. Prioritering av videreføring vil bli avklart i forbindelse med stortingsmeldingen om Nasjonal transportplan for perioden 2010-2019. Stortingsmeldingen er forutsatt lagt frem i desember 2008.

SPØRSMÅL NR. 1217

Innlevert 13. juni 2007 av stortingsrepresentant André N. Skjelstad

Besvart 22. juni 2007 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Hva er status i forhold til billighetserstatning til krigsbarna (tyskerbarna etter andre verdenskrig), og hvor mange mennesker kan omfattes av begrepet krigsbarna?»

BEGRUNNELSE:

Det ble reist sak mot staten med krav om økonomisk oppreisning. Dette ble avslått pga. at saken var foreldet. Det ble vedtatt at krigsbarna som søkte erstatning og kunne bevise at de var krigsbarn, skulle få en billighetserstatning begrenset oppad til 200 000 kr, og nedad til 20 000 kr. Det kreves dokumentasjon på lidelser og overgrep fra samfunnet. Det har vært meget vanskelig for krigsbarna å skaffe til veie de bevis som kreves.

Svar:

Billighetserstatningsordningen er som kjent Stortingets egen vederlagsordning, der enkeltpersoner som er kommet særlig uheldig ut, kan søke om en skjønsmessig kompensasjon fra staten. Billighetserstatning kan bidra til å gjenopprette verdighet og gi en anerkjennelse av at rettferdighet har skjedd fyllest for de det gjelder. Erstatning gis til de som har kommet spesielt uheldig ut i forhold til andre som det er naturlig å sammenlikne med, og ytes på grunnlag av en rimelighetsvurdering uten at det foreligger rettslig grunnlag for erstatningsansvar. Ingen har følgelig noe rettslig krav på en slik erstatning. Billighetserstatning er ment å være en håndrekning, og den skal ikke ta sikte på å dekke søkers økonomiske tap.

Mange krigsbarn har lidd overlast som følge av at

de er krigsbarn. Noen av de overgrepene disse personene har blitt utsatt for, var tidligere ikke omfattet av billighetserstatningsordningen. Dette gjelder overgrep som kan sies å være typiske for krigsbarn, for eksempel at de ble adoptert bort utenom gjeldende regelverk, eller at de har blitt utsatt for mobbing som følge av at de er krigsbarn.

Gjennom St.meld. nr. 44 (2003-2004) Erstatningsordning for krigsbarn og erstatningsordninger for romanifolk/tatere og eldre utdanningskadelidende samer og kvener og St.meld. nr. 24 (2004-2005) Erstatningsordninger for barn i barneheimar og spesialskular for barn med åtferdsvanskar, jf. Innst. S. nr. 152 (2004-2005) og Innst. S. nr. 217 (2004-2005) ble billighetserstatningsordningen utvidet slik at det nå også skal innvilges billighetserstatning for forhold som tidligere ikke ville gi grunnlag for billighetserstatning, blant annet for overgrep som var typiske for krigsbarn som nevnt ovenfor.

For å få tilkjent billighetserstatning som krigsbarn er utgangspunktet at en søknad skal sannsynliggjøres både hva angår faktiske forhold og hvilke følger overgrepet har fått for den enkelte. For at det skal kunne tilkjennes erstatning etter den utvidede ordningen for krigsbarn, må det kunne dokumenteres at søkeren er krigsbarn, det vil si at vedkommende er født i årene 1940-46 av norsk mor og far som var soldat for den tyske okkupasjonsmakten, jf. St.meld. nr. 44 (2003-2004).

Mange av overgrepene mot krigsbarn har imidlertid vært av en slik art at de vanskelig lar seg dokumentere. Dette gjelder særlig mobbing. Det har derfor vært nødvendig å lempe på dokumentasjonskravene i forhold til slike søknader. På denne bakgrunn

kan det tilkjennes billighetserstatning for krigsbarn på inntil 20 000 kr. basert på søkerens egenerklæring. Dersom det foreligger dokumentasjon for alvorlig skade som følge av at søkeren er krigsbarn, vil det kunne tilkjennes inntil 200 000 kr etter den utvidede billighetserstatningsordningen. Kravet til dokumentasjon må her sees i sammenheng med de krav som stilles til dokumentasjon for billighetserstatning på andre grunnlag. Justissekretariatene, som er sekretariat for Stortingets billighetserstatningsutvalg, vil kunne bistå søker med informasjon om nødvendig dokumentasjon.

Antall krigsbarn født i Norge er anslått til maksimalt 12 000, og ikke alle lever i dag. Det er ikke kartlagt hvor mange som har lidd overlast, og som dermed kan falle inn under ordningen. Ved utgangen av 2006 var det kommet inn 1 229 søknader om billighetserstatning for krigsbarn etter den utvidede ordningen. I 2006 ble det behandlet totalt 585 søknader om billighetserstatning for krigsbarn. 25 søknader ble avslått (4 pst.). 1 449 av sakene (77 pst.) ble det innvilget inntil 20 000 kr. 165 av sakene (11 pst.) ble det innvilget mellom 20 000 og 50 000 kr., i 37 saker (6 pst.) ble det innvilget mellom 50 000 og 100 000, mens det i 9 saker (2 pst.) ble innvilget mellom 100 000 og 150 000 kr. I 2007 (pr. 31. mai 2007) har billighetserstatningsutvalgene avgjort 250 krigsbarnsaker.

Søknader om erstatning for mobbing saksforbe-

redes av justissekretariatene, og saksbehandlingstiden i disse sakene er om lag ett år. Dersom søknaden også omhandler forhold som skal vurderes av andre instanser, er saksbehandlingstiden 18-20 måneder. Søknader om erstatning etter den utvidede ordningen for krigsbarn ble gjort tidsbegrenset på 2 år. Frist for fremsettelse av denne type søknader var satt til 1. juli 2007. Justiskomiteen har imidlertid, i forbindelse med behandlingen av St.prp. nr. 65 Om rettferdsvederlag frå statskassen, anbefalt at den forlenget til 1. januar 2008. Jeg har lagt til grunn at dette er Stortingets ønske og har videreformidlet fristforlengelsen til justissekretariatene.

Frist for å fremsette søknad gjelder kun søknader om erstatning etter den utvidede ordningen. Flere typer av overgrep mot krigsbarn var av en slik karakter at de omfattes av den ordinære billighetserstatningsordningen. Det vil for eksempel være tilfellet for seksuelle overgrep, feilplassering i institusjon, mangelfull skolegang og kritikkverdig opptreden fra personale i barnevernet, i eller utenfor barnehjem. For slike saker er det ingen frist for å fremsette søknad. Billighetserstatning kan i slike saker ytes dersom det anses tilstrekkelig sannsynliggjort at de anførte forhold har funnet sted, og dersom det er sannsynlig at dette har påført søkeren lidelser/tap av et visst omfang. Vurderingen er gjenstand for fri bevisbedømmelse, og avgjørelsen tas på bakgrunn av dokumentene i saken.

SPØRSMÅL NR. 1218

Innlevert 13. juni 2007 av stortingsrepresentant Trond Helleland

Besvart 20. juni 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Kan samferdselsministeren be Vegdirektoratet om en gjennomgang av ventetider, øvrig servicenivå, langsiktig personalplanlegging (rekrutteringsfilosofi) og praksis for tekniske kontroller ved trafikkstasjonene, og komme til Stortinget med denne på egnet måte?»

BEGRUNNELSE:

Vi får med jevne mellomrom signaler fra organisasjoner og enkeltpersoner om ulik kontrollpraksis ved Statens vegvesens trafikkstasjoner. Påstander om store forskjeller i hva som "passerer" i teknisk kontroll på trafikkstasjonene og krav ved stikkprøvekon-

troller på vegene i de ulike regionene gir grunn til bekymring. Det skal være en standard som gjelder uavhengig av hvor i landet du bor. Det bør også være et fullgodt servicenivå ved alle trafikkstasjonene sett ut ifra at de fleste tjenestene er gebyrbelagt.

Det er ønskelig at Statens vegvesen kan opplyse på internettsidene om ventetidene for ulike publikumsrettede tjenester ved de forskjellige trafikkstasjonene, slik at brukerne kan oppsøke en annen trafikkstasjon dersom de har anledning.

Dersom gjennomgangen viser at et stort antall ansatte sensorer for førerprøve og annet personell ved trafikkstasjonene i løpet av kort tid vil gå av for aldersgrensen, eller med avtalefestet pensjon, kan det være behov for en egen tiltakspakke.

Svar:

I samsvar med opplysninger Samferdselsdepartementet tidligere har gitt Stortinget, jf. brev av 17. november 2004 til samferdselskomiteen, har Statens vegvesen foretatt en slik gjennomgang som etterpørres.

Det er gjort en evaluering og analyse av trafikant- og kjøretøyområdet for å avdekke eventuelle interne variasjoner i kapasitet, kompetanse, kvalitet, effektivitet og resultater. Også informasjonsflyten i organisasjonen og styringen av fagområdene, er vurdert.

Evalueringen, som forelå i januar 2006, viste at forskjellene mellom trafikkstasjonene i rutiner, prioriteringer og ressursbruk, er større enn ønskelig. Det er også for mange eksempler på at saker som i utgangspunktet er like, blir behandlet ulikt.

Vegdirektoratet har derfor foreslått ulike tiltak for å avhjelpe de forholdene som ble avdekket, herunder verktøy for mer aktiv etatsstyring innen trafikant- og kjøretøyområdet. Aktiv bruk av statistikk, forbedret informasjonsflyt til Vegdirektoratet og en tilfredsstillende bemanningsssituasjon er eksempler på aktuelle tiltak.

Kompetanse- og bemanningsnivået på trafikkstasjonene er for lavt i forhold til kompleksiteten i, og omfanget av, de tjenester som brukerne etterspør. Samtidig gjør situasjonen i arbeidsmarkedet det van-

skelig å rekruttere kompetent teknisk personell. I samarbeid med Høgskolen i Agder har Statens vegvesen derfor etablert et eget opplæringstilbud innenfor kjøretøyfagene. En tilsvarende utdanning er også under etablering for førerprøvesensorer.

Statens vegvesen har også utredet hvilke tiltak som kreves for å effektivisere tjenestetilbudet og tjenestestrukturen innenfor trafikant- og kjøretøyområdet. I utredningen er det drøftet hvor og i hvilken form de tjenester som i dag tilbys ved trafikkstasjoner, bør ytes i fremtiden. Det legges stor vekt på at tjenestene skal ha god kvalitet og være tilgjengelige for publikum over hele landet. Samferdselsdepartementet vurderer nå forslagene i utredningen.

I alle Statens vegvesens regioner etableres det nå egne tilsynsenheter. I tillegg til å utføre Statens vegvesens eksterne tilsynsoppgaver, skal enhetene også foreta kvalitetsrevisjoner av virksomheten på trafikkstasjonene. Kvaliteten på stasjonenes kjøretøykontroller og ventetid for brukerne vil da bli evaluert i forhold til etatens felles krav og standarder. Også dette forventes å bidra til mer ensartet praksis og servicenivå over hele landet.

Jeg er opptatt av å sikre et godt og publikumsvennlig tjenestetilbud i Statens vegvesen, og mener tiltakene over gir et godt utgangspunkt. Jeg vil følge tett det arbeidet som gjøres på området.

SPØRSMÅL NR. 1219

Innlevert 13. juni 2007 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen

Besvart 20. juni 2007 av nærings- og handelsminister Dag Terje Andersen

Spørsmål:

«Gjenspeiler uttalelsen "Fellesgodene skal prioriteres foran skattelettelse. Foretakene bør se mer til sin konkurranseevne i fremtiden enn til skattefradrag i dag når de skal vurdere hvor stor innsats de skal legge i forskning og utvikling" statsrådets holdning til og forståelse av nødvendigheten for å stimulere forskningsinnsats i norsk næringsliv?»

BEGRUNNELSE:

Regjeringen kuttet i SkatteFUNN-ordningen i statsbudsjettet for 2007. Det fryktes i næringslivet at kuttet vil fortsette i neste års statsbudsjett. Uttalelsen i hovedspørsmålet er et sitat fra Morgenbladet 8.-14. juni, og kommer fra statssekretær Rikke Lind.

Å satse på forskning innebærer betydelig risiko. Bedrifter som satser på FoU må satse betydelige ressurser på et prosjekt som man ikke har noen garantier for inntekspotensialet i. Hver enkelt bedrift må derfor veie dette opp mot sin egenkapital og sin evne til å bære risiko. For de aller fleste bedrifter i Norge vil dette bety at man må pålegge forskningsinvesteringen en svært høy rente når de veier kostnad opp mot nytte. Dersom de lykkes, vil de også ha risikoen for at andre kopierer eller på andre måter nyttiggjør seg deres resultater.

Staten har her fordelene av den spredte risiko som hele det norske næringsliv gir. Noen bedrifter lykkes, noen svært godt, andre mislykkes og noen går konkurs. I sum kan staten lønnsomhetsvurdere dette med

en helt annen rente enn den enkelte bedrift kan. Det tilsier at den samfunnsmessige nytten av forskning er vesentlig større for samfunnet enn for den enkelte bedrift. Effekten er sterkere jo mindre bedrift vi her snakker om. Dette gjorde SkatteFUNN så verdifull. Det var en ordning som virkelig bidro til at de små og mellomstore bedriftene investerte i forskning.

Statssekretærens uttalelse tyder mer på at staten nå har fokus på det kortsiktige velferdsbehov uten å bygge en plattform for økt velferd i framtiden. Det overlater man til den enkelte bedrift å ta seg av. Det tyder på at den politiske ledelsen i departementet ikke har en grunnleggende forståelse for hvordan risikobildet arter seg for den enkelte bedrift. Det er liten nytte for denne å ha ofret seg for sin framtidige konkurranseevne om den ikke overlever forsøket.

Statssekretæren har med sin uttalelse i Morgenbladet skapt frykt for at Næringsdepartementet vil bidra til å forlenge det hvileskjær Regjeringen er inne i når det gjelder forskningsinnsats. Statssekretæren har skapt et inntrykk av at det er det kortsiktige konsum (fellesgodene) som er det sentrale, ikke det å skape rammebetingelser som gjør at næringslivet kan satse på forskning. Uttalelsen synes å ta livet av ethvert håp om at Regjeringen fortsatt vil jobbe for den målsetting de selv har sluttet seg til om at 3 pst. av BNP skal gå til forskningsformål i 2010, og skaper frykt for ytterligere innstramminger.

Svar:

Det har vært og er fortsatt Regjeringens politikk at fellesgodene skal prioriteres foran skattelettelser. Regjeringens mål for skatte- og avgiftspolitikken er å sikre inntekter til fellesskapet, bidra til rettferdig fordeling og et bedre miljø, fremme sysselsettingen i hele landet og bedre økonomiens virkemåte. Dette er en sentral del av den politiske plattformen regjeringspartiene ble valgt på. I år vil skattenivået være tilbake på 2004-nivå, og framover vil Regjeringen holde samlede skatter og avgifter om lag uendret.

Det er også Regjeringens politikk å stimulere til økt forskningsinnsats i norsk næringsliv. Soria Moria-erklæringen fastslår at Regjeringen vil satse på forskning i Norge. Den offentlige finansierte forskningen skal styrkes gjennom økte bevilgninger til universiteter, høyskoler og forskningsinstitutter.

Norge skal bli en av de ledende, innovative, dynamiske og kunnskapsbaserte økonomier i verden innenfor de områder hvor vi har fortrinn. Regjeringen vil videreføre SkatteFUNN-ordningen og evaluere den. Uttalelsen som spørsmålet henviser til, innebærer ingen endring i forhold til denne linjen. Den framtidige avkastningen i bedriftene av økt forskning og utvikling vil trolig være større enn de skattemessige fordelene de oppnår på kort sikt.

Regjeringen har økt de samlede FoU-bevilgningene hvert år siden den tok over i 2005. Mens økningen fra 2004 til 2005 i departementenes FoU-bevilgninger var bare 2 pst., var de på 10 pst. fra 2005 til 2006. I forslaget til statsbudsjett for 2007 foreslo Regjeringen en videre økning på opp mot 6 pst. til en samlet satsning på mer enn 16 mrd. kr. Regjeringens mål er å legge til rette for vekst og verdiskaping i hele landet, for å sikre fremtidens velferdssamfunn.

Økningen i forskningsbevilgningene inneholder også en betydelig styrking av direkte virkemidler rettet inn mot næringer der vi har fortrinn. På Nærings- og handelsdepartementets budsjett ble FoU-bevilgningene, som var på knappe 1,2 mrd. kr i 2005, anslått til 1,5 mrd. kr i budsjettforslaget for 2007. Innenfor NHDs område gir dette plass til satsing og videreføring av næringsrettet forskning.

Regjeringen gjennomfører også styrking av Norges internasjonale FoU-samarbeid, gjennom en bred budsjettsatsing på EUs 7. rammeprogram. Dette er det største internasjonale forskningsprogrammet noensinne, og de aller fleste bransjer i Norge har nå mulighet til å forbedre sin fremtidige inntjening ved å delta. Denne forskningen fører til innovasjon og økt evne til omstilling når det globale markedet krever det.

Utnyttelse av kunnskap har gitt grunnlag for verdiskaping og velferd. Dersom norsk næringsliv skal komme styrket ut av globaliseringen og den økende konkurransen i de internasjonale markedene, må vi ta i bruk ny kunnskap. Satsing på næringsrettet forskning er helt avgjørende. Regjeringens stortingsmelding om innovasjonspolitikken som vil legges frem i 2008, vil styrke og tydeliggjøre Regjeringens arbeid for å legge til rette for framtidig verdiskaping, sysselsetting og velferd.

SPØRSMÅL NR. 1220**Innlevert 13. juni 2007 av stortingsrepresentant Anders Anundsen****Besvart 25. juni 2007 av fornyings- og administrasjonsminister Heidi Grande Røys****Spørsmål:**

«Hva vil statsråden foreta seg for å sikre at universitets- og høyskolesektoren generelt, og Høgskolen i Vestfold spesielt, skal kunne gjennomføre planlagte byggeprosjekter med den planlagte størrelse og kvalitet på tross av den ekstraordinære prisveksten i byggemarkedet?»

BEGRUNNELSE:

De siste årene har presset i byggebransjen ført til at prisene på planlagte bygg øker mer enn forutsatt. Dersom denne kostnadsøkningen ikke kompenseres, vil byggeprosjektene kunne stanse opp eller eventuelt bli vesentlig mindre omfattende enn det som er behovet og grunnlaget for Stortingets vedtak.

Høgskolen i Vestfold opplever nå etter sigende at denne prisveksten setter et sårt tiltrengt og lenge planlagt byggeprosjekt i fare.

I forbindelse med økte kostnader knyttet til bygging av fengsel i Halden vedtok Stortinget denne uken å tilleggsbevilge 300 mill. kr. Det er viktig for at dette offentlige byggeprosjektet skal realiseres med den planlagte kvaliteten.

Flere byggeprosjekter innen utdanningssektoren opplever nå det samme. Byggeprosjektet ved Høgskolen i Vestfold vil få lavere kvalitet og funksjonalitet enn det som ligger til grunn, dersom det ikke gis en tilleggsbevilgning til byggeprosjektet, slik at det kan gjennomføres som planlagt.

Svar:

Høgskolen i Vestfold er prosjektert til ca. 15 850 m² nybygg og 2 200 m² ombygging og har en kostnadsramme på 636 MNOK (prisnivå pr. 1. juli 2007).

Statsbygg har som byggherre i løpet av våren 2007 avholdt flere anbudskonkurranser for bygging

av Høgskolen i Vestfold. Det viste seg å gi ett til fire tilbud på de utlyste delentreprisene. For de to største entreprisene, bygg og elektroarbeider, kom det kun ett tilbud på hver. Tilbudene på disse to entreprisene lå høyere enn budsjettet. Årsaken til dette er, som nevnt i spørsmålet, den pressede markedssituasjonen for byggenæringen som medfører få tilbud, liten konkurranse og høyere pris enn i mer normale tider i markedet.

På bakgrunn av den faktiske markedssituasjonen undersøker Statsbygg derfor alternative gjennomføringsmodeller. Utgangspunktet er at prosjektets vedtatte krav til arealer og funksjon skal opprettholdes. Statsbygg har bl.a.:

- jobbet sammen med arkitekt, rådgivende ingeniører og bruker for å utarbeide lister over kostnadsreducerende tiltak.
- gjort vurderinger av oppdeling i mindre entrepriser for å se om det er mulig å aktivere en annen del av markedet for å få større konkurranse
- foretatt vurderinger av å avlyse konkurranser med bare en tilbyder og gå i forhandlinger for å finne frem til alternative løsninger med større tilgjengelighet i markedet

Disse vurderingene vil danne grunnlag for den videre gjennomføringen. Statsbygg vil i sommer ta opp hvordan prosjektet skal videreføres med Kunnskapsdepartementet og bruker av Høgskolen i Vestfold.

De utfordringene som markedssituasjonen for prosjektet Høgskolen i Vestfold medfører, er ikke unike, og flere av de ovennevnte tiltakene benyttes også ved andre prosjekter for å redusere effekten i det enkelte prosjekt.

SPØRSMÅL NR. 1221**Innlevert 13. juni 2007 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande****Besvart 29. juni 2007 av kultur- og kirkeminister Trond Giske****Spørsmål:**

«Vil statsråden sikre Oslo domkirke tilstrekkelig finansiering for å kunne håndtere de mange særskilte oppgavene denne kirken har, herunder drift av Oslo domkirkes guttekor?»

BEGRUNNELSE:

Oslo domkirke har en rekke særskilte oppgaver knyttet til at den er hovedkirke for Oslo bispedømme og domkirke for landets hovedstad, og har i denne sammenheng et omfattende tilbud. Kirken er på mange måter "representasjonskirke", både mot resten av verden og landet for øvrig. Videre har kirken blant annet beredskap for nasjonale og internasjonale begivenheter/ulykker, kongelige begivenheter, er kirke for storting og regjering mv.

I tillegg til slike oppgaver har også Oslo domkirke en omfattende korvirksomhet, slik det er vanlig at større domkirker har. Ett eksempel på dette er driften av Oslo domkirkes guttekor. Dette koret baseres på frivillig medvirkning, samtidig som det forventes et høyt musikalsk nivå. Det er store utfordringer knyttet til å etablere et stabilt økonomisk nivå som gir trygghet for driften over tid. Ikke minst er det behov for at koret får etablert en profesjonell administrasjon, tilsvarende slik en ofte har ved domkirker i våre naboland.

Svar:

Med bakgrunn i den særstilling Oslo domkirke har, med en del oppgaver av riksdekkende karakter, gis det over statsbudsjettet et årlig tilskudd til virksomheten ved domkirken. Tilskuddet gis over kap. 340, post 73 og er på 1 mill. kr for 2007. Dette kom-

mer i tillegg til et generelt tilskudd til den kirkemusikalske virksomheten ved alle landets domkirker, som samlet er på vel 1 mill. kr. Det er Oslo bispedømmeråd i samarbeid med Domkirkens menighetsråd som bestemmer bruken av midlene. Spørsmål om økninger i disse tilskuddene vurderes i budsjettssammenheng fra år til år.

For øvrig viser jeg til at både generelle og spesielle tilskuddsordninger innen kulturfeltet er relevante for virksomheten ved Oslo domkirke. Tilskudd til kor fordeles av Norsk kulturråd til vokale ensembler under tilskuddsordningen for musikkensembler og som støtte til annen korvirksomhet under Norges korforbund og Norsk Sangerforbund. Under Norsk kulturråd er det videre etablert en særskilt ordning for kirkemusikk. I 2007 er det avsatt 4,15 mill. kr til denne ordningen, som har som formål å utvikle kirkene som konsert- og kunstarenaer og å vitalisere og fornye profesjonelt musikkarbeid og konsertproduksjon i kirken. Gjennom økt aktivitet innenfor disse områdene er det et mål også å styrke rekrutteringen til kirkemusikkfeltet. Ved tildeling av tilskudd vil prosjekter og programmer som har et langsiktig perspektiv (3-5 år), og som har et høyt kunstnerisk nivå, bli prioritert.

Oslo domkor mottar fast årlig tilskudd over kap. 320 post 74. For 2007 utgjør dette 426 000 kr. Et annet kor ved Oslo domkirke, Consortium Vocale, mottar tilskudd fra tilskuddsordningen for ensembler fra Norsk kulturråd med 50 000 kr i 2007. Samtlige av domkirkens kor vil ha mulighet til å søke om tilskudd fra Kulturrådets kirkemusikkordning, eventuelt også fra andre av Kulturrådets tilskuddsordninger, til spesielle prosjekter.

SPØRSMÅL NR. 1222**Innlevert 13. juni 2007 av stortingsrepresentant Ivar Kristiansen****Besvart 21. juni 2007 av olje- og energiminister Odd Roger Enoksen****Spørsmål:**

«Norge besitter i dag betydelig kompetanse innen vindbasert kraftgenerering. Storskala havbasert produksjon av elektrisk kraft kan via ny teknologi gjøre det mulig å ta vindene på havet i bruk, slik at produk-

sjon av ren energi kan være flerdoblet i løpet av få tiår.

Hva vil statsråden gjøre for å utvikle en variert næringsklynge i Kyst-Norge basert på havkraft/vindkraft, og dermed bidra til å sikre optimale ringvirkninger for hele landet?»

BEGRUNNELSE:

Det moderne samfunn og vår høye levestandard krever stadig mer elektrisk kraft, men samtidig er det slik at økt kraftproduksjon som regel innebærer økt forbruk av gass eller kull og dermed store utslipp av CO₂ som skader miljøet og gir store endringer i klimaet.

Utviklingen av fornybar vind og havbasert kraft finner ikke sted bare i Norge. Globalt arbeides det inntil med å finne løsninger som gjør det mulig å utnytte vindforhold, bølger og havstrømmer til produksjon av elektrisk kraft. Det satses mer på slik forskning, teknologi og industriutvikling i andre land enn hos oss. Men få har Norges forutsetninger for havkraftindustri og til å etablere stor havbasert produksjon av ren kraft. Vi har relevant erfaring og langt på vei den nødvendige industristruktur, og vi har rikelig med de nye ressursene - som vind, bølger og havstrømmer.

Store vindvariasjoner gjør at vindkraft ofte må kombineres med forurensende kraftproduksjon. Vårt havdomene er langstrakt. Ett vindkraftfelt kan i teorien supplere et annet, men viktigst av alt; vi kan koble vind- og vannkraft. Avtar produksjonen til havs, starter vi flere vannturbiner og omvendt. Storskala havbasert kraftproduksjon kan mangedoble Norges produksjon av ren kraft. Vi kan hvis forholdene legges til rette, ha overskudd på ren kraft om få år.

Eksport av ren kraft kan bli en viktig eksportartikkel. Havbasert kraftproduksjon kan bli et nødvendig supplement til kystens mekaniske industri. Kystbasene for olje- og gassproduksjonen sikres forlenget liv og vil kunne bli flere. Norsk prosess- og smelteverksindustri kan få store mengder ny og ren kraft.

I Nord-Norge bør produksjon av olje, gass og havkraft finne sted samtidig. Ny kraft, olje og gass vil styrke regional industri- og næringsutvikling. Industrien i Nord-Norge må sikres energitilgang for vekst og nyutvikling. I vår nordlige landsdel kan det åpnes for ny industri i stor skala. En forsterket industriell plattform forenkler økt regional og lokal videreføring av landsdelens mange ressurser generelt. Økt sysselsetting og verdiskaping sikrer bosetting og utvikling av robuste lokalsamfunn.

Eksport av ren kraft i form av kraftkrevende produkter gir økt verdiskaping i Norge og et bedre globalt miljø.

Svar:

Det er betydelig interesse for utbygging av havbasert vindkraftproduksjon i Norge. Havbasert vindkraft har både et interessant energiperspektiv og et spennende næringsperspektiv som vi følger med interesse fra myndighetenes side. Flere store norske selskaper planlegger etablering av pilotprosjekter

med tanke på fremtidig fullskala havbasert vindkraftproduksjon.

Utvikling av ny teknologi for produksjon og bruk av energi er en viktig del av arbeidet med å redusere utslipp av klimagasser nasjonalt og globalt. Jeg ser derfor på satsingen på havbasert vindkraft som svært viktig, både i lys av at Norge trenger mer fornybar energi, og fordi vi på lang sikt delvis vil kunne erstatte petroleumsinstallasjonenes kraftproduksjon basert på gassturbiner og dermed redusere miljøutslipp.

Som det fremheves i begrunnelsen for spørsmålet ligger det godt til rette for havbasert vindkraft i Norge med de rike ressursene som finnes. Vindkraft kan relativt enkelt samkjøres med vårt vannkraftsystem som er godt egnet for å regulere naturbaserte svingninger i vindkraftproduksjonen. Imidlertid er marine fornybare energiprojekter store og kapitalkrevende, og innebærer en betydelig risiko, særlig de første årene. Gjennom innovativ teknologiutvikling bør det være mulig å redusere kostnadsnivået vesentlig de neste 5-10 årene. Kompetansen fra petroleumsvirksomheten og marine operasjoner er et av de fortrinn vi har med tanke på å utvikle ulike teknologiløsninger for flytende og faste vindmølleinstallasjoner til havs.

Olje- og energidepartementet og andre statlige myndigheter bidrar på flere måter å fremme utnyttelsen av havbasert vindkraft. Departementet har satt i gang et arbeid med å utarbeide en helhetlig strategi for forskning og teknologiutvikling innenfor energisektoren, kalt Energi21. Energi21 har som overordnet mål å øke verdiskapingen i energisektoren gjennom satsing på FoU og ny teknologi. Strategien skal bidra til en koordinert og styrket forsknings- og teknologiinnsats innenfor sektoren. Økt engasjement i energinæringen står sentralt i denne satsingen.

Forskningsrådet gjennomfører i disse dager en foresight-studie på offshore vindkraft som er med på å danne grunnlaget for fremtidige forskningsstrategier på området. Gjennom prosessen skal man blant annet svare på hvor vi står kunnskapsmessig og næringsmessig nasjonalt. Prosessen skal være ferdig til sommeren. I tillegg har Enova satt i gang en studie for å se på fremtidig potensial knyttet til en eventuell satsing på havenergi. Fokus er på offshore vindkraft, bølgekraft og tidevannskraft.

Når det gjelder de rettslige konsekvenser ved bruk av havarealer til fornybar elektrisitetsproduksjon, har departementet allerede satt i gang arbeidet med en utredning. Vi ser også på hvordan en eventuell fremtidig utbygging i stor skala bør tilrettelegges. Mitt mål er at slike saker skal gis en effektiv behandling.

Personlig har jeg tatt initiativ til en møteplass for energisektoren gjennom å opprette Energirådet. Første møte var 14. juni 2007 med sentrale toppledere fra

energinæringen, forskningsinstitusjoner og myndigheter til stede. Hovedmålet med Energirådet er å bidra til økonomisk og miljømessig verdiskaping i Norge og internasjonalt gjennom å legge til rette for et tettere samarbeid mellom energinæringen, myndighetene og samfunnet for øvrig. Havbasert elektrisetsproduksjon ble også tatt opp i dette møtet.

Det offentlige virkemiddelapparatet har ordninger som ivaretar støtte til både forskning og utvikling, investeringer og produksjon knyttet til havkraft og andre fornybare energikilder. Norges forskningsråd gir i dag FoU-støtte til prosjekter for offshore vindkraft. Enova har mottatt søknader om investeringsstøtte til havbaserte vindkraftprosjekter, som er til behandling.

Olje- og energidepartementet har stort fokus på å legge til rette for relevante møteplasser innenfor energiområdet, hvor Norge har særlige konkurransefortrinn. Vi er et lite land, og det er viktig å dra i lag. Videre jobber departementet med å koordinere de ulike statlige virkemidlene slik at vi fremmer robuste og miljødrevne nye satsninger på energiområdet.

Ovennevnte gjennomgang viser at det allerede er tatt viktige grep for å satse på havkraft/vindkraft. Aller viktigst er imidlertid det arbeidet energinæringen selv har satt i gang innen havbasert fornybar energi. Uten et stort engasjement fra næringen selv, vil vi ikke lykkes i vårt arbeid med å få etablert havbasert vindkraft.

SPØRSMÅL NR. 1223

Innlevert 13. juni 2007 av stortingsrepresentant Elisabeth Røbekk Nørve

Besvart 20. juni 2007 av landbruks- og matminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«Usikkerhet rundt fremtidige driftsmidler ved Beredskapssenteret for Åkernes revna i Møre og Romsdal bidrar til økt utrygghetsfølelse for beboere og andre som ferdes i området rundt Storfjorden og Geiranger. Senteret som skal overvåke skredfare, er det fremste i Europa og har i dag tett samarbeid med tilsvarende senter i Nord-Italia. En forsvarlig drift av senteret vil kreve høy kompetanse og et spleiselag mellom berørte kommuner, fylke og stat.

Vil statsråden bidra til at senteret blir operativt i 2007 som planlagt?»

BEGRUNNELSE:

Under regjeringen Bondevik II ble det igangsatt et viktig arbeid med å få på plass strengt nødvendige sikrings- og beredskapstiltak for at en snarest råd skulle kunne overvåke de svært ustabile fjellmassene ved Åkerneset som truer tusenvis av innbyggere og besøkende i kommuner rundt Storfjorden i Møre og Romsdal.

Storfjorden og Geiranger har av UNESCO blitt tildelt verdensarvstatus, og markedsføres i turistsammenheng som den vakreste fjorden i verden. Verdensarvstatusen er viktig for de berørte kommuner rundt Storfjorden, og har gitt forhåpninger om å kunne utvikle nye og viktige arbeidsplasser.

Turisme er en viktig del av inntektene til kommu-

nene, og det planlegges nå nye hotell både på Hellelyst og i Vallda.

Dessverre så viser det seg nå at usikkerheten rundt Åkernesprosjektet har tatt seg opp igjen, noe som har ført til at all utbygging i strandsonen rundt fjorden stopper opp, og dermed også muligheten til å utvikle nye arbeidsplasser.

Vi ser nå tendenser til stagnasjon med påfølgende fraflytting, og det registreres nedgang i cruisetrafikken i fjorden. Ser ikke Regjeringen faren for at viktige bygdesamfunn på sikt kan dø ut fordi storsamfunnet unnlater å ta ansvar?

Den tryggheten som et operativt godt kvalifisert Beredskapssenteret kan gi, vil være avgjørende for at disse vakre fjordbygdene skal få mulighet til å utvikle seg positivt.

Beredskapssenteret sin oppgave skal være å overvåke og varsle om det som skjer i fjellet. Det betyr at senteret krever døgnbemanning av fagfolk som kan "lese" fjellet og tolke signalene fra måleutstyret i terrenget.

Ifølge Sunnmørsposten onsdag 6. juni ønsker Landbruks- og matdepartementet nå, tre måneder før forventet oppstart av Beredskapssenteret, å utrede alternative måter å organisere beredskapsarbeidet på. Dette mener Høyre er en trenering av saken. I så fall burde en slik utredning ha kommet tidligere.

I forbindelse med budsjettet for 2006-2007 sa Høyre sammen med Fremskrittspartiet, Kristelig Fol-

keparti og Venstre at det er viktig å få varslingsystemet på plass i 2007. Vi la derfor inn følgende forslag:

"Stortinget ber Regjeringen vurdere behovet for ytterligere bevilgninger til Åkernesprosjektet for å sikre at varslingsystemet står ferdig i 2007, og komme tilbake i Revidert nasjonalbudsjett 2007 med et forslag til bevilgning."

I revidert nasjonalbudsjett som kom i mai, nevnte ikke Regjeringen Åkernesprosjektet med et ord, noe som vi finner svært uheldig.

Høyre mener at igangsetting av nye utredninger vil forsinke oppstarten av senteret og bidra til mer utrygghet og svekkelse av fjordkommunene rundt Storfjorden.

Beredskapscenteret må derfor aktiviseres i 2007 som forutsatt, og Regjeringen bør ta sitt ansvar og bidra til videre fremdrift.

Svar:

Kommunene langs Storfjorden og i særdeleshet Stranda og Norddal står overfor store utfordringer i forbindelse med at to fjellparti (Åkneset og Heggusaksla) er registrert som ustabile, og hvor det er risiko for fjellskred med påfølgende flodbølge.

Oppgaven knyttet til undersøkelser og etablering av overvåkingsutstyr som skal gjøre det mulig å varsle og evakuere befolkningen i området ved et eventuelt skred, er fra statens side ansett større enn det kom-

munene kan make. Det er derfor over statens naturskadeordning over en 4-årsperiode bevilget 64,5 mill. kr til arbeidet gjennom Åknes-/Tafjordprosjektet, og der bevilgningen for 2007 på 10 mill. kr sluttførte den statlige finansieringen til dette prosjektet. Dette innebærer at staten til nå tilnærmet har dekket alle utgiftene til arbeidet.

Åknes-/Tafjordprosjektet har ved tidligere anledninger oppgitt årlige kostnader til et operativt beredskapscenter til ca. 4 mill. kr. I rapport utarbeidet av Åknes-/Tafjordprosjektet våren 2007 om status og framdrift for overvåking og beredskap er utgiftene årlig anslått til 20 mill. kr, og der det foreslås at utgiftene deles på kommunene, fylket og staten.

Det er viktig at det etableres et beredskapsopplegg som gjør det mulig å varsle befolkningen i området ved et eventuelt skred og som gjør at befolkningen føler nødvendig trygghet. Jeg er opptatt av at ordninger som skal etableres er kostnadseffektive, og har derfor bedt om at prosjektet også beskriver mulige alternative løsninger.

Prosjektet har nylig svart at de holder fast på et beredskapsopplegg som er kostnadsberegnet til 20 mill. kr årlig.

Det er nødvendig med en videre vurdering av organisasjonsmodell og kostnader, herunder en vurdering av om hvor stor andel av utgiftene til den aktuelle beredskap som vil kunne kvalifisere for statlig tilskudd.

SPØRSMÅL NR. 1224

Innlevert 14. juni 2007 av stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli

Besvart 25. juni 2007 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen

Spørsmål:

«Hva kan statsråden gjøre for å sikre at flere gravide kan få tilbud om tilrettelegging av arbeidsplassen, slik at sykefraværet kan reduseres?»

BEGRUNNELSE:

Undersøkelser fra arbeidslivssentre i Hordaland og Troms viser at god tilrettelegging av gravides arbeidsplass fører til betydelig redusert sykefravær.

Arbeidslivssenteret i Troms fulgte 32 gravide som arbeidet ved Hålogaland sykehus i 2005 og 2006, som fikk tilrettelagt arbeidssituasjonen i samarbeid med jordmødre. Sykefraværet ble i gjennomsnitt redusert med 11 uker, og besparelsen ble bereg-

net til 3,3 mill. kr. Arbeidslivssenteret i Hordaland fulgte 50 kvinner som arbeidet på Haukeland universitetssykehus, og fant at gjennomsnittlig sykefravær ble redusert med fem uker.

Det er om lag 40 000-45 000 kvinner som er gravide pr. år, og tre av fire er yrkesaktive. Bedre tilrettelegging av arbeidsplassen kan bidra til redusert sykefravær og bedre svangerskap for disse kvinnene. De nevnte prosjektene viser at jordmødre kan spille en nøkkelrolle i arbeidet med tilrettelegging.

Svar:

Bedre tilrettelegging på arbeidsplassen er en nøkkelfaktor for å oppnå redusert sykefravær, både for

gravide og for øvrige arbeidstakere. Dette avspeiles også tydelig i IA-avtalen, og det gleder meg å høre de gode resultatene fra undersøkelsene gjort ved arbeidslivssentrene i Hordaland og Troms.

Arbeidsmiljøloven stiller allerede klare krav om tilrettelegging av arbeidet, der dette er nødvendig for at arbeidstakeren skal kunne stå i jobb.

Arbeidsmiljøloven § 4-1 sier at arbeidsmiljøet skal være fullt forsvarlig ut fra en samlet og enkeltvis vurdering av faktorer som kan innvirke på arbeidstakerens fysiske og psykiske helse. Dette gjelder også gravide. Arbeidsgiveren har plikt til å ta hensyn til de ulemper og skadevirkninger som arbeidet eller arbeidsmiljøet kan påføre den gravide arbeidstakeren.

Ifølge arbeidsmiljøloven § 4-2 skal arbeidet organiseres og tilrettelegges under hensyn til den enkeltes arbeidsevne, kyndighet, alder og øvrige forutsetninger. Hvis graviditeten fører til at en kvinne midlertidig ikke kan utføre sitt vanlige arbeid, og tilrettelegging ikke lar seg gjøre på en tilfredsstillende måte, skal arbeidsgiver forsøke å finne annet passende arbeid i denne perioden,

Arbeidsmiljøloven § 4-6 har en særskilt bestemmelse om tilrettelegging for arbeidstakere med redusert arbeidsevne, hvor arbeidsgiver plikter å iverksette nødvendige tiltak for at arbeidstaker skal kunne beholde eller få passende arbeid. Samme bestemmelse stiller særskilte krav om oppfølging av sykemeldte, der arbeidsgiver i samråd med arbeidstaker skal utarbeide oppfølgingsplan for tilbakeføring til arbeid i forbindelse med sykdom. Graviditet er ingen sykdom, men i praksis er det mange gravide som blir sykemeldt på grunn av plager i forbindelse med graviditeten eller manglende tilrettelegging av arbeidet, og kravet til oppfølgingsplan skiller ikke mellom årsakene til sykemeldingen. Også når sykemelding er relatert til graviditet skal oppfølgingsplan utarbeides, og dialogmøte avholdes dersom sykemeldingen er av langvarig karakter.

Det finnes også en egen forskrift om forplantningsskader og arbeidsmiljø (25. august 1995), som stiller krav til at arbeidsgiver skal gjennomføre særskilt risikovurdering i forhold til om påvirkninger i arbeidsmiljøet kan gi risiko for forplantningsskader,

og iverksette nødvendige tilretteleggingstiltak. Dersom risiko for forplantningsskade ikke kan forhindre ved tilrettelegging, skal arbeidsgiver sørge for at gravide arbeidstakere omplasseres til annet arbeid. Dersom verken tilrettelegging eller omplassering er mulig, vil arbeidstakeren vanligvis ha krav på svanerskapspenger etter folketrygdloven.

Legen har en viktig rolle når det gjelder å identifisere mulighetene for tilrettelegging, og Arbeidstilsynet har utarbeidet et eget skjema om tilrettelegging/omplussing pga. graviditet, som fylles ut av både lege og arbeidsgiver.

En ny ordning er også på trappene - såkalt "gult kort", hvor arbeidstaker istedenfor sykemelding får med seg dokumentasjon fra legen på at han/hun vil kunne være helt eller delvis i arbeid etter ulike former for tilrettelegging av arbeidet. Denne dokumentasjonen leveres til arbeidsgiver, som en påminnelse om tilretteleggingsplikten og et varsku om at arbeidstakeren nå kan være i ferd med å bli sykemeldt for et lengre tidsrom dersom det ikke gjøres noe for å hindre sykemelding i form av tilretteleggingstiltak. Denne ordningen er planlagt iverksatt over hele landet, og vil forhåpentligvis også bidra til økt bevisstgjøring omkring tilretteleggingsproblematikk hos arbeidsgivere med gravide arbeidstakere.

Det er Arbeidstilsynet som driver tilsyn med tilretteleggingsbestemmelsene i arbeidsmiljøloven kapittel 4, men det er arbeidsgiver som har ansvar for at bestemmelsene følges opp. Det er derfor viktig at arbeidsgivere har et godt system for å fange opp tilretteleggingsbehov i virksomheten. Virksomheter som har bedriftshelsetjeneste vil kunne få god hjelp her, både når det gjelder forebyggende sykefraværarbeid og konkrete tilretteleggingstiltak for gravide. I tillegg kommer arbeidslivssentrene som også vil kunne gi råd.

I forbindelse med inngåelsen av IA-avtalen ble det etablert en egen ordning med et tilretteleggingstilskudd. Formålet med ordningen er å stimulere inkluderende arbeidslivsvirksomheter i privat og offentlig sektor til å legge til rette for at arbeidstakere som på grunn av sykdom, skade eller lyte har redusert arbeidsevne, kan opprettholde arbeidsforholdet.

SPØRSMÅL NR. 1225**Innlevert 14. juni 2007 av stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli****Besvart 20. juni 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«Kan statsråden redegjøre for hvor mange unge under 50 år som bor på sykehjem og som ønsker et annet tilbud, samt hvilke kommuner disse bor i og hvilke tiltak som er iverksatt for å tilveiebringe et annet tilbud?»

BEGRUNNELSE:

Samarbeidsregjeringen iverksatte tiltak for å sikre at unge omsorgstrengende som bodde i sykehjem eller institusjoner beregnet for eldre mot sin vilje, skulle få et annet tilbud. Fylkesmennene ble bedt om å samarbeide med kommuner der disse brukerne bodde for å utarbeide en plan for flytting til et mer egnet tilbud. Det er videre nedsatt en kontaktgruppe bestående av Funksjonshemmedes Fellesforbund, Norges Handikapforbund, Kommunens Sentralforbund, Sosial- og helsedirektoratet samt Helse- og omsorgsdepartementet, som skal følge utviklingen og komme med forslag til tiltak.

Svar:

Jeg er opptatt av at unge personer med nedsatt funksjonsevne ikke skal bo i institusjoner, beregnet for eldre, mot sin vilje. Unge personer med nedsatt funksjonsevne bør kunne leve et mest mulig selvstendig liv selv om de er sterkt hjelpetrengende. I Soria Moria-erklæringen er det presisert at Regjeringen vil oppfylle målet om utflytting av unge funksjonshemmede fra eldreinstitusjon.

Det er kommunene som har ansvar for å gi nødvendig hjelp til de som er bosatt i kommunen. Kommunene står fritt til å vurdere hvordan tjenestene skal organiseres.

Kartlegginger som departementet gjennomførte i 2002 og 2004 har vist noe avvikende tall i forhold til offisiell statistikk fra Statistisk sentralbyrå (SSB). Oppfølgingsarbeidet overfor de enkelte kommunene som har unge bosatt i alders- og sykehjem er derfor fra 2006, basert på offisiell statistikk (KOSTRA-rapporteringen).

Endelige tall for 2005 fra Statistisk sentralbyrå som ble offentliggjort i desember 2006, viste at det var 178 beboere under 50 år som var innskrevet for langtidsopphold i institusjoner for eldre og funksjonshemmede. Av disse var 130 beboere i alders- og sykehjem. Dette var en klar nedgang i forhold til antallet registrert ved utgangen av 2004. De foreløpige KOSTRA-tallene som ble offentliggjort 15. juni i år

viser at det ved utgangen av 2006 er 173 personer innskrevet for langtidsopphold i institusjoner for eldre og funksjonshemmede. Av disse er 114 beboere i alders- og sykehjem. Det vil si at vi har fått en ytterligere nedgang i forhold til antallet ved utgangen av 2005.

Det er ofte bare en eller to personer under 50 år i hver kommune som bor på alders- eller sykehjem. Av personvern hensyn kan jeg derfor ikke opplyse om hvilke kommuner disse bor i. For å kunne gjennomføre oppfølgingsarbeidet overfor den enkelte beboer får imidlertid fylkesmennene disse opplysningene direkte fra SSB. Fylkesmennene skal, som representanten kjenner til, blant annet undersøke om vedkommende ønsker et alternativt botilbud.

Med utgangspunkt i KOSTRA-rapporteringen har fylkesmennene i 2006, som i 2005, fulgt opp kommuner som har unge personer under 50 år bosatt i alders- eller sykehjem. Gjennomgangen fylkesmennene gjorde i 2006 viste at det var rundt 12 personer som ønsket et annet botilbud, samtidig som det ikke forelå plan for utflytting. Disse ble spesielt fulgt opp av fylkesmennene høsten 2006, og det har blitt satt dato for utflytting individuelt. Gjennomgangen viser også at det er et økende antall beboere som får utarbeidet individuell plan.

Fylkesmannen vil i 2007, som tidligere år, følge opp de kommuner som har unge personer bosatt i alders- og sykehjem. Jeg har gjennom Sosial- og helsedirektoratet fått forsikringer om at fylkesmennene har god oversikt over de personene under 50 år som bor i alders- eller sykehjem.

En kontaktgruppe med representanter fra Norges Handikapforbund, Funksjonshemmedes Fellesorganisasjon, Kommunens Sentralforbund, Sosial- og helsedirektoratet og Helse- og omsorgsdepartementet møtes to ganger pr. år. Kontaktgruppen skal følge utviklingen på området og komme med forslag til tiltak.

Når det gjelder finansiering av tjenestetilbudet, vurderer jeg toppfinansieringsordningen for ressurskrevende tjenester som hensiktsmessig for å sikre unge personer et godt tjenestetilbud. Ordningen innebærer at merkostnadene knyttet til å gi en ung funksjonshemmet et tilbud utenfor eldreinstitusjon, reduseres betydelig. Regjeringen har i St.prp. nr. 67 (2006-2007) Kommuneproposisjonen for 2008 varslet en omlegging av ordningen, kombinert med at staten overtar en økt andel av finansieringen. Den statlige kompensasjonsgraden er foreslått økt til 85 pst.,

noe som betyr en halvering av kommunenes utgifter utover innslagspunktet.

Jeg kommer til å følge utviklingen på området

nøye og mener vi gjennom det oppfølgingsarbeidet fylkesmennene gjør, har kommet langt i å nå målet i Soria Moria-erklæringen.

SPØRSMÅL NR. 1226

Innlevert 14. juni 2007 av stortingsrepresentant Ivar Kristiansen

Besvart 19. juni 2007 av fiskeri- og kystminister Helga Pedersen

Spørsmål:

«Reguleringsforskriften for hvalfangst ble i mai endret. Opprinnelig var hele norskekysten å betrakte som et felles fangstområde. Nå er det satt en fangstbegrensning på 165 hval på strekningen Stadt-Mehamn.

Vil statsråden nå ta initiativ til å revurdere forskriftsendringen som er i strid med Stortingets behandling av Sjøpattedyrmeldingen, og hvis ikke, hvordan kan statsråden forsvare at fangstflåten tvinges til fangst i fjernere farvann med de negative konsekvenser dette har klimamessig og økonomisk?»

BEGRUNNELSE:

I desember ble hvalkvoten for 2007 satt til 1 052 dyr, hvorav 152 dyr måtte tas i Jan Mayen-sonen. I IWCs vitenskapskomité har man operert med flere soner langs norskekysten. Det er bred enighet blant norske forskere om at det er den samme hvalstammen som befinner seg i de forskjellige sonene til ulike tider. Til tross for dette har departementet nå innskjerpet kravet til fangst i de enkelte sonene, og har bare tillatt fangst på 165 dyr langs norskekysten. Resten må fanges i Nordsjøen, Spitsbergen og Jan Mayen-sonen. De fleste fangstskutene er små, og kan ikke gå til Spitsbergen og Jan Mayen. Det er derfor sannsynlig at bare en liten del av hvalkvoten blir tatt i år, og på lengre sikt vil det bety at færre fartøy blir i stand til å delta i fangsten pga. dårlig lønnsomhet. Da Sjøpattedyrmeldingen ble behandlet, var det bred enighet om at man skulle legge norske forskeres syn til grunn ved forvaltningen av hvalen. Forskriftsendringen kan tyde på at departementet nå lytter mer på råd fra IWCs hvalfangstmotstandere enn på norske forskere.

Svar:

I St.meld. nr. 27 (2003-2004) Norsk sjøpattedyrpolitikk foreslo regjeringen bl.a. følgende tiltak vedrørende hval:

"Arbeide for å øke uttaket av vågehval innenfor rammen av Den internasjonale hvalfangstkommisjonen (IWC). Dersom dette over tid skulle vise seg helt umulig å oppnå, kan det vurderes om Norge bør gå inn for å forvalte vågehval i regi av Den nordatlantiske sjøpattedyrkomisjon (NAMMCO)."

Basert på Innst. S. nr. 180 (2003-2004) fattet Stortinget bl.a. følgende vedtak:

I

Stortinget ber Regjeringa vurdere om Den nordatlantiske sjøpattedyrkomisjonen kan gjevast ei aktiv oppgåve i fastsetjinga av totale fangstkvote og fordelinga av fangstkvote mellom Noreg og andre land.

II

Stortinget ber Regjeringa snarast råd auke det årlege uttaket av vågekval vesentleg i høve til dagens nivå, og i tråd med tilrådingar frå norske forskarar."

Således er det verken i meldingen eller i innstillingen fra Stortinget sagt noe om hvordan fangstkvote skal fordele seg i og utenfor norske havområder.

Skiftende norske regjeringer har besluttet at kvotene for vågehvalfangst skal settes i samsvar med den reviderte forvaltningsprosedyre (RMP) som IWCs vitenskapskomité anbefalte i 1991. Inndeling av Nordøst-Atlanteren i små områder er en del av RMP.

Under arbeidet med utviklingen av RMP godtok norske forskere de "føre var"-argumentene som førte til en oppdeling av Nordøst-Atlanteren i fire soner for fangst av vågehval. Sonegrensene er blitt endret en gang siden 1991, og nye genetiske opplysninger kan gi grunnlag for å foreslå at hele Nordøst-Atlanteren blir et forvaltningsområde. Norske forskere har imidlertid liten tro på å få gjennomslag for dette. De samme forskerne argumenterer også for at det vil være uheldig om alle fangstene i fremtiden blir tatt innenfor et lite geografisk område.

Regjeringen mener fortsatt at det arbeidet som foregår i IWCs vitenskapskomité har betydning for

videreutviklingen av norsk hvalfangst, og er fortsatt innstilt på å følge regelverket i RMP.

I begynnelsen av inneværende femårs forvaltningsperiode ble det åpnet for å se bort fra inndelingen i små fangstområder. Det var imidlertid en forutsetning at man innen utløpet av perioden måtte sørge for at fangstene fordeler seg slik at man ikke bryter med regelverket i RMP. Disse argumentene ble gjentatt på årsmøtet i Norges Småkvalfangerlag i desember 2006 og på møtet i Sjøpattedyrrådet i januar 2007. Fangerne var villige til å ta sjansen på at fangstene over tid av naturlige grunner ville fordele seg slik at det ikke ble noen problemer.

Inneværende forvaltningsperiode utløper neste år. I de tre foregående år har det blitt fanget et betydelig større antall hval mellom Stad og Mehamn enn det som RMP gir rom for. For 2007 og 2008 er det bare en kvote på 330 hval igjen i dette området. For å unngå meget store problemer neste år, kom Fiskeri- og kystdepartementet til at det ville være bedre å sette en kvotebegrensning i dette området i år, slik at man er sikker på at det også neste år vil være mulig å fange et antall hval utenfor Lofoten og Vesterålen.

Det er fortsatt mulig å fange hval i kystnære farvann både i Nordsjøen og øst for Mehamn. Hittil i år har fangsten i Nordsjøen vært meget god.

SPØRSMÅL NR. 1227

Innlevert 14. juni 2007 av stortingsrepresentant Ine Marie Eriksen Søreide

Besvart 20. juni 2007 av kunnskapsminister Øystein Djupedal

Spørsmål:

«Opplæringsloven § 9-5 tredje ledd annet punktum har en hjemmel for i særlige tilfeller å tillate alkoholservering i kombinerte anlegg for skole og andre formål. Det finnes slike kombinerte skoleanlegg svært mange steder, og de fungerer ofte som samfunnshus og brukes til kulturformål. Likevel blir bestemmelsen enkelte steder praktisert slik at tillatelse til alkoholservering i forbindelse med kulturarrangement ikke gis.

Hvordan vil statsråden sikre at denne unntakshjemmelen blir reell?»

BEGRUNNELSE:

Det er en helt klar hovedregel at det ikke skal foregå alkoholservering i skolebygg. Men mange mindre steder har kombinerte bygg for eksempelvis skole og idrett, og bruker lokalene til å avholde kulturarrangement og andre lokale tilstelninger. Det er viktig at det er rom for å unntaksvis tillate alkoholservering i disse lokalene, fordi det ofte er det eneste forsamlingshuset som finnes i mange lokalsamfunn.

Svar:

I opplæringsloven § 9-5 tredje ledd er det forbud mot at det serveres og drikkes alkohol i grunnskoler.

Forbudet gjelder som hovedregel også i kombinerte anlegg for grunnskole og andre formål. I sistnevnte tilfeller kan det likevel i særlige tilfeller gjøres unntak når alkoholserveringen er knyttet til kulturelle eller sosiale arrangementer etter at elevene er ferdig med skoledagen. Muligheten er lovfestet for å legge til rette for at skolene kan være et møtested i lokalsamfunnet også utenfor skoletiden, og for å ikke ramme de tilfellene hvor lokalsamfunnet har lagt investeringer og arbeidsinnsats i de aktuelle bygningene. I lovens forarbeider (Innst. O. nr. 68 (1997-98)) uttaler flertallet i kirke-, utdannings- og forskningskomiteen generelt at "unntaket må begrenses til sluttede selskaper utenom skoletid og innenfor rammen av bestemmelser gitt i andre aktuelle lover".

Det følger av dette at unntakshjemmelen i høyeste grad er reell i dag. Loven åpner for en konkret vurdering ut fra lokale forhold, hvor det legges til rette for en praksis som sammenfaller med lokalsamfunnets interesser og samtidig skjermer barn og unge mot aktiviteter som medfører alkoholskjenking.

Det er på denne bakgrunn ikke grunnlag for endringer i opplæringslov eller andre tiltak fra min side, slik Høyres representant Ine Marie Eriksen Søreide etterspør.

SPØRSMÅL NR. 1228**Innlevert 14. juni 2007 av stortingsrepresentant Ine Marie Eriksen Søreide****Besvart 20. juni 2007 av kunnskapsminister Øystein Djupedal****Spørsmål:**

«Kunnskap i skolen forutsetter kunnskap om skolen. Åpenhet om elevenes læringsutbytte og om faktorer som påvirker læringsutbyttet er avgjørende for å sikre en god skole der alle elever gis de samme mulighetene. I den nåværende regjeringens virkeperiode er det blitt sendt ut svært mange og ulike signaler om hvordan og i hvilken grad åpenhet om læringsutbytte skal praktiseres.

Kan statsråden redegjøre for hvilke retningslinjer som nå gjelder for skoleporten.no, og hvem som har tilgang til informasjonen der?»

Svar:

Ifølge rammeverket for nasjonale prøver som ble fastsatt av departementet 12. september 2006, skal de nasjonale prøvene gi informasjon til elever, lærere, skoleledere, foresatte, skoleeiere, de regionale myndigheter og det nasjonale nivået som grunnlag for forbedrings- og utviklingsarbeid.

Skolene skal registrere resultatene fra de nasjonale prøvene i prøveadministrasjonssystemet PAS, som er under utvikling på oppdrag fra Utdanningsdirektoratet. Den enkelte skole og skoleeier vil få tilgang til resultater for egne elever i dette systemet, kort tid etter at de har registrert sine resultater. Elever og foresatte skal få tilbakemelding fra lærerne om resultatene fra prøvene.

PAS er hovedsakelig et administrasjons- og rapporteringssystem. Rapporteringen fra PAS er å anse som en foreløpig rapport. Hensikten med denne rap-

porteringen er todelt. For det første skal skolen raskt få tilbakemelding om sine elevers resultater slik at de kan følge opp dette i rimelig tid etter at prøven er avholdt. For det andre vil denne rapporten gi skolen mulighet til å kontrollere at resultatene er riktig registrert og dermed gi anledning til korreksjon dersom det er skjedd feil i registreringen.

Resultatene fra nasjonale prøver vil bli lagt ut på Skoleporten etter at data foreligger fra alle skoleeiere og er kvalitetssikret og bearbeidet. Planlagt publisering på Skoleporten er desember 2007.

Rapporter på skolenivå vil være tilgjengelig for skoleleder og skoleeier ved pålogget tilgang i Skoleporten. Rapportene vil inneholde kvalitetssikrede aggregerte resultater på skolenivå, samt aggregerte opplysninger på kommunalt og nasjonalt nivå.

I åpen modul som er tilrettelagt for foreldre og andre eksterne brukere, vil det ikke bli presentert resultater for enkeltskoler. Åpen modul vil inneholde aggregerte rapporter på kommune-, fylkes- og nasjonalt nivå.

Regjeringen vil sørge for at skoleeiere skal få full tilgang til resultatene og vil legge til rette data på best mulig måte for skoler og skoleeiere, men vil ikke legge til rette for offentlig rangering. Det er opp til skoleeier om de ønsker å offentliggjøre resultatene for egne skoler, så lenge kravene i personopplysningsloven overholdes. Valget av indikatorer og rapporter på Skoleporten er ikke endelig fastsatt og vil blant annet bli diskutert med KS.

SPØRSMÅL NR. 1229**Innlevert 14. juni 2007 av stortingsrepresentant Elisabeth Røbekk Nørve****Besvart 20. juni 2007 av fiskeri- og kystminister Helga Pedersen****Spørsmål:**

«Norsk sjømatnæring er avhengig av gode rammevilkår og ubyråkratiske rutiner i forbindelse med import og eksport av sjømat. Eksempler avdekket av Dagens Næringsliv viser at Mattilsynets praktisering av kontrollrutinene ved import av sjømat skaper ek-

strakostnader, ekstra transportbehov og unødvendig tap av tid før sjømaten når kundene.

Vil Regjeringen gå gjennom rutinene til Mattilsynet og sikre at kontrollprosedyrene ved import av sjømat til Norge blir mer tilpasset næringslivets behov?»

BEGRUNNELSE:

Dagens Næringsliv har i en serie reportasjer beskrevet situasjonen til Nordice Seafood, som ble tvunget til å sende 25 tonn klippfisk 340 mil ekstra kjørelengde for å tilfredsstille Mattilsynets kontrollkrav. Selskapet ble anbefalt av Mattilsynet i Ålesund å sende lasten til Oslo med bil for godkjenning, men da den kom til Oslo, viste det seg at lasten burde kommet sjøveien.

Saken ble løst tirsdag 5. juni ved at Mattilsynet etter å ha mottatt en anke. Mattilsynet skrev blant annet i sin vurdering at det var opplagt at det ikke utgjør en helsefare at partiene blir frigjort for import. Fisken ble dermed klarert i Ålesund.

Importøren mener imidlertid at det samme problemet vil kunne oppstå på nytt ved neste importforsendelse. En av årsakene Mattilsynet oppgir i saken, er at det er for få havner som kan ta imot fisk.

Flere næringsorganisasjoner gir uttrykk for at dette ikke er et enkelt eksempel, men et problem som rammer mange næringsdrivende i samme situasjon i møte med Mattilsynet.

Utfordringene er knyttet både til regelverkutviklingen og håndhevelsen av regelverket. Administrerende direktør Tom Rune Nilsen i Logistikk- og Transportindustriens Landsforening (LTF) uttalte blant annet til Dagens Næringsliv 5. juni at de får rapporter om mange lignende hendelser i møte med Mattilsynet.

Landbruksminister Terje Riis-Johansen har på flere forespørsler fra Dagens Næringsliv ikke ønsket å uttale seg om saken.

Svar:

Spørsmålet ble overført fra landbruks- og matministeren.

Jeg er enig i at norsk sjømatnæring må sikres gode rammevilkår og at unødig byråkratiske rutiner i forbindelse med import og eksport av sjømat må unngås.

EØS-avtalens veterinærbestemmelser bidrar i betydelig grad akkurat til dette. Avtalen gjør Norge til yttergrense for EØS-området. Dette medfører at vi, i henhold til EUs regelverk, kontrollerer import av le-

vende dyr og produkter inn i hele EØS-markedet. Dette er et strengt regelverk som skal sikre at det ikke innføres helsefarlige produkter til EØS-området fra tredjeland. Mattilsynet har ved flere anledninger blitt kritisert av ESA for ikke å forvalte regelverket strengt nok.

Norge har 15 grensekontrollstasjoner hvor import fra tredjeland kan finne sted. Hvilke produktkategorier grensekontrollstasjonene er godkjent for, avhenger bl.a. av bygningsmessige krav, utstyr, bemanning mv. Fire av Norges grensekontrollstasjoner er bygget av det offentlige og dekker import av levende dyr og produkter som ankommer med bil, båt eller fly. De resterende stasjonene er lagt til private bedrifter langs norskekysten for at sjømatnæringen skal ha best muligheter for bl.a. direkte import av råvarer, primært frysede, til fiskeindustrien. Disse stasjonene er ikke godkjent for importkontroll av alle varer, da volumet av forsendelser blir for lavt i forhold til hva som er nødvendig for å dekke kostnadene.

Det aktuelle varepartiet ankom med båt, og ble meldt inn til grensekontrollstasjonen i Ålesund som frysede fisk, noe denne grensekontrollstasjonen har godkjenning for. Da det viste seg at partiet ikke var frysede, men kjølt, noe Ålesund ikke er godkjent for, fikk agenten beskjed om at nærmeste grensekontrollstasjon som er godkjent for kjølt vare som ankommer med båt, er Oslo havn. Oslo havn er for øvrig bare godkjent for varer som ankommer med båt. På tross av dette valgte agenten å sende varen i bil, og ble da, som forhåndsvarslet, avvist i Oslo.

Jeg ser at systemet for utenforstående kan virke firkantet og tungvint, men som yttergrense for EØS-området må vi følge det harmoniserte regelverket på dette området. Næringen har et ansvar for å sette seg inn i regelverket, og følge de retningslinjer som Mattilsynet gir når de forhåndsvarsler import av en vare.

Selv om det kan være ønskelig med flere offentlige grensekontrollstasjoner, mener jeg at dagens system med offentlige og private grensekontrollstasjoner er egnet til å ivareta næringens behov. Jeg vet også at Mattilsynet er opptatt av å bistå næringen dersom grensekontrollstasjoner ønsker å utvide til også å ta imot fersk/kjølt fisk.

SPØRSMÅL NR. 1230**Innlevert 15. juni 2007 av stortingsrepresentant Kari Kjønås Kjos****Besvart 25. juni 2007 av landbruks- og matminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«Lørenskog kommune har de siste årene lagt ned store landbruksområder ved omregulering og det resulterer i at det blir stadig færre bønder i kommunen. Kommunestyret skal 20. juni d.å. vedta en reguleringsplan som vil gi en rekke pålegg i forbindelse med drift og vedlikehold.

Mener statsråden at disse bindingene er forenlig med et ønske om et produktivt og levedyktig landbruk?»

BEGRUNNELSE:

I reguleringsplanen står det blant annet: "Området kan ikke tas i bruk til nye typer produksjon som vil gi vesentlige endringer i landskapsbildet med hensyn til terreng, vegetasjon eller estetisk uttrykk." Videre kan en lese: "Bygningenes konstruksjon og eksteriør skal bevares slik de er i dag eller tilbakeføres til mer opprinnelig karakter. Er utskifting nødvendig, skal bare de defekte bygningsdeler erstattes. Nye deler skal være lik de opprinnelige." Det står også: "Bebyggelsen skal bevares gjennom kontinuerlig vedlikehold og reparasjoner fremfor utskifting og fornying. Eier skal sørge for at byggverk og andre installasjoner holdes i en slik stand at de ikke virker skjemmende i seg selv eller i forhold til omgivelsene."

Svar:

Spørsmålet som reises, gjelder en reguleringsplan som er under behandling i Lørenskog kommune.

Kommunen ønsker gjennom reguleringsbestemmelser å legge bindinger på landbruksdriften i den grad at det ikke tillates vesentlige endringer i landskapsbilde og eksisterende bygninger.

Det er på nåværende tidspunkt ikke klart om saken er ferdig behandlet, jeg viser til at reguleringsplaner i henhold til plan- og bygningsloven § 27-3 kan påklages, og jeg vil på denne bakgrunn ikke uttale meg konkret til gjeldende sak.

Det er likevel slik at kommunen gjennom regulering har sin fulle rett til å legge strenge føringer for all næringsvirksomhet, også landbruk, dersom kommunen finner dette hensiktsmessig, for eksempel i områder av stor kulturhistorisk verdi.

Jeg ser likevel ikke hindringer for at det fortsatt kan drives et produktivt og levedyktig landbruk i områder med slike reguleringsbestemmelser. Etter min oppfatning vil ikke normale vekstskifter i jordbruket innebære vesentlige endringer av landskapsbildet, men en naturlig variasjon i jordbrukslandskapet.

Vedlikehold og ivaretagelse av bygninger bør ikke være negativt for et levedyktig landbruk. Vi har nettopp gjennom årets jordbruksavtale satt av midler til et eget nasjonalt program for landbruksbygg og kulturlandskap som vil imøtekomme behovet for kunnskap om utforming og bruk av nye og gamle landbruksbygg, for å sikre at kulturlandskapsverdiene blir ivaretatt.

SPØRSMÅL NR. 1231**Innlevert 15. juni 2007 av stortingsrepresentant Kåre Fostervold****Besvart 27. juni 2007 av olje- og energiminister Odd Roger Enoksen****Spørsmål:**

«Grenlands befolkning har i mange år vært svært tålmodige med ulike regjeringer og statsråder angående et gassrør til Grenland. Undertegnede har gjentatte ganger spurt statsråden om når befolkningen kan vente seg et svar på hvor stort det statlige engasje-

mentet skal være i gassrør/separasjonsanlegg eller annen del av infrastrukturen for gassrøret til Grenland.

Når vil statsråden gi et svar på det statlige engasjementet/forpliktelsen i et gassrør til Grenland?»

Svar:

I januar signerte Gassco og 14 industri- og energiselskaper fra Norge, Sverige og Danmark avtaler om eierskap og kjøp av transportkapasitet i rørledningen. Selskapene forpliktet seg til bruk av om lag halvparten av kapasiteten i røret og 70 pst. eierskap i rørledningen.

I ettertid har ytterligere to selskaper, E.On Ruhrgas og PGNiG, gått inn i rørledningsprosjektet og ønsker dessuten kjøp av transportkapasitet. Dette har bidratt til at rørledningen nå er fullfinansiert av private investorer. I tillegg er 18 av den totale kapasiteten på 20 Msm³/d reservert. Dette innebærer i prinsippet at all kapasitet i røret er kjøpt da de resterende volumene settes av til reserve.

Olje- og energidepartementet ba i mars Gassco om å bistå selskapene med å videreutvikle arbeidet

med separasjonsanlegget, herunder avklare eierskap og etablere en akseptabel forretningsmodell for eiere og brukere av anlegget. Gassco har rapportert at det er god fremgang i arbeidet.

Beslutning om gjennomføring av transportsystemet tas i 2009, med en eventuell ferdigstilling i slutten av 2012. Det gjenstår flere utfordringer før en realisering av prosjektet kan finne sted. Dette gjelder bl.a. å få på plass kommersielle avtaler for kjøp av gass.

Prosjektet har så langt utviklet seg svært positivt. Ikke minst er det kommersielle grunnlaget, i form av investorer og ønske om bruk, blitt vesentlig styrket. Jeg ser derfor på det nåværende tidspunkt ikke behov for å vurdere størrelsen på et statlig engasjement i prosjektet.

SPØRSMÅL NR. 1232

Innlevert 15. juni 2007 av stortingsrepresentant Odd Einar Dørum

Besvart 25. juni 2007 av miljøvernminister Helen Bjørnøy

Spørsmål:

«Vil Regjeringen gjennom den nye naturmangfoldsloven legge opp til at kommunene ikke kan omregulere arealer til formål som bidrar til å ødelegge naturmangfoldet?»

BEGRUNNELSE:

Sumpskog er den mest truede skogtypen her i landet og huser ofte store artsrikdommer, også rødlistearter. Bogerudmyra i Oslo er et eksempel på et slikt område. Denne skogtypen er særlig følsom for ethvert inngrep i nærheten eller i nærheten av skogen. Kommunene har ofte begrenset kunnskap om slike forhold, og omreguleringen til formål som kan synes ufarlige, kan ofte få dramatiske konsekvenser for arts mangfoldet. Regjeringen har i Soria Moria-erklæringen lovet å stanse tapet av biologisk mangfold og legge fram et forslag til ny naturmangfoldslov.

Svar:

Etter plan- og bygningsloven er det i første rekke kommunene som gjennom planleggingen former det fysiske miljø ved å fastsette rammer for utbygging og vern ut fra egenart og lokale forutsetninger. Bære-

kraftig forvaltning av naturens mangfold utgjør en stadig viktigere del av den kommunale planleggingen. Selv om vernevedtak etter naturvernloven fortsatt vil være det sentrale virkemidlet for å sikre den mest verneverdige naturen, vil plan- og bygningsloven være den sentrale loven for å ta vare på mangfoldet i naturen.

Kommunene har særlig to muligheter til å ta hensyn til naturen i planleggingen.

For det første kan plan- og bygningsloven brukes som et alternativ til områdevern. Mest aktuelt er da at et område reguleres til spesialområde med formål naturvern. For det andre kan hensynet til biologisk mangfold og landskap tas inn i andre kategorier arealplaner, særlig LNF-områder i kommuneplanens arealdel, men også reguleringsplaner med andre formål, som f.eks. friområder.

Kommunal arealplanlegging skal skje innenfor rammene av nasjonal politikk. På miljøfeltet er hensynet om å stanse tapet av det biologiske mangfoldet en sentral målsetting. Denne målsettingen skal ivaretas blant annet gjennom statlige miljømyndigheters deltakelse i planleggingen. Denne deltakelsen gir også kommunene tilgang på betydelig miljøkompetanse. Statlige fagmyndigheter har i tillegg myndighet til å fremme innsigelse til kommunale planer.

Samlet skal dette sørge for at nasjonale og viktige regionale interesser ivaretas i kommunale planer.

I Biomangfoldlovutvalgets forslag til ny naturmangfoldlov legges det opp til at kommunene gjennom forslaget om utvalgte naturtyper skal få et økt ansvar for å ta vare på naturverdier i kommunale planer etter plan- og bygningsloven. Ifølge utvalget skal

det for utvalgte naturtyper gjelde spesielle hensyn som skal ivaretas ved utøving av offentlig myndighet, i første rekke etter plan- og bygningsloven. Målet er ikke at hver enkelt lokalitet av naturtypen vernes, men at naturtypens fortsatte eksistens i Norge sikres. Forslaget om utvalgte naturtyper inngår i departementets arbeid med ny naturmangfoldlov.

SPØRSMÅL NR. 1233

Innlevert 15. juni 2007 av stortingsrepresentant Anne Margrethe Larsen

Besvart 22. juni 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Lindesnes kommune har i sitt arbeid med "Vegpakke i Lindesnesregionen" blitt usikre på om Statens vegvesen tolker Stortingets innskjerping av "nytteprinsippet" korrekt.

Kan statsråden avklare dette?»

BEGRUNNELSE:

Lindesnes kommune presenterte nylig status for sitt arbeid med en vegpakke i Lindesnesregionen, hvor de bruker "Listerpakken" som mal. De strever nå med å komme videre i sitt arbeid, da Statens Vegvesen i et notat viser til Stortingets innskjerping av "nytteprinsippet", med det resultat at vegpakker hvor bomstasjoner og veganlegg ligger noe adskilt, kun tillates i lukkede bypakker. Ifølge kommunen har Stortinget presisert dette i tidligere behandling av NTP, og dette medfører usikkerhet vedr. deres mulighetsstudie om "Bompengefinansiering av vegutbygging i Lindesnesregionen". Statens vegvesen går derfor ikke videre med å utrede en samlet "Vegpakke for Lindesnesregionen", men vurderer den enkelte vegstrekning for seg. Det er betydelig lokal entusiasme for nevnte vegpakke, og kommunen stiller spørsmål ved Vegvesenets tolkning.

Svar:

Statens vegvesen har i sin mulighetsstudie for bompengefinansiering av vegutbygging i Lindesnesregionen konkludert med at det indre riks- og fylkesvegnettet i regionen ikke er egnet for bompengefinansiering, grunnet for lav trafikk. Takstnivået ville da bli uforholdsmessig høyt. Statens vegvesen mener at dette vegnettet heller ikke bør finansieres gjennom innkreving på E39 grunnet store avstander til de strekninger som er aktuelle å utbedre. Med basis i føringene om nytteprinsippet for bompengefinansiering i St.meld. nr. 24 (2003-2004), som Stortinget har sluttet seg til, er jeg enig i de vurderinger Statens Vegvesen her har gjort.

Kommunene i Lindesnesregionen må i det videre arbeid ta stilling til om de ønsker en nærmere vurdering av bompengefinansiert utbygging av strekninger på E39 og eventuelt rv 460. Mulighetsstudien åpner for dette, men påpeker at innkrevingen må knyttes til utbyggingsstrekningene. En slik utbygging må i så fall inngå i en samlet strategi for utbygging av E39 i regionen.

Jeg vil for øvrig vise til at i Listerpakken, som består av tre strekningsvise prosjekter og en rekke mindre tiltak, vil samtlige tre bomstasjoner være tilknyttet de tre strekningsvise prosjektene når disse står ferdig.

SPØRSMÅL NR. 1234**Innlevert 15. juni 2007 av stortingsrepresentant Anne Margrethe Larsen****Besvart 20. juni 2007 av barne- og likestillingsminister Karita Bekkemellem****Spørsmål:**

«Vil Eidsvoll omsorgssenter for barn godkjennes etter lov om barnevernstjenester, og vil dermed tilsyn med omsorgstiltakene bli utført slik reglene i lov om barnevernstjenester krever?»

BEGRUNNELSE:

Ved opprettelsen av Eidsvoll omsorgssenter for barn, det nye omsorgssenteret for enslige mindreårige asylsøkere under 15 år, er mange bekymret for den rettsikkerhet og omsorg som Norge gir mindreårige asylsøkere. Vedtaket om at barnevernet skal ha ansvar for mindreårige asylsøkere under 15 år fra oktober 2007, er positivt mottatt, men mange er utålmodige på de eldre barnas vegne. Det er bred enighet om at omsorgssituasjonen i dag er for dårlig. Når det gjelder overføringen av omsorgsansvaret for de yngste barna, er mange instanser urolige for de konkrete juridiske rammene som skal etableres ved Eidsvoll omsorgssenter for barn. Bekymringen gjelder altså om de juridiske rammer her tenkes å være avvikende fra de som vil omfatte andre barn under det offentliges omsorgsansvar, f.eks. om det vil fattes vedtak i henhold til lov om barneverntjenester § 4-12 for det enkelte barn, eller om de enslige mindreårige også har krav på ettervern i henhold til lov om barneverntjenester.

Svar:

I Soria Moria-erklæringen heter det bl.a. at regjeringen "ønsker å forbedre vilkårene for enslige mindreårige asylsøkere som kommer til Norge og overføre omsorgsansvaret for disse til barnevernet".

Regjeringen ble høsten 2006 enig med regjeringpartiene på Stortinget om at barnevernmyndighetene i første omgang skal ta over ansvaret i motaksfasen for enslige mindreårige asylsøkere under 15 år.

Barnevernet skal overta ansvaret for ivaretagelsen av de enslige mindreåriges daglige behov for omsorg og oppfølging i den fasen hvor utlendingsmyndighetene behandler deres asylsak og avgjør hvorvidt de skal få tillatelse til å bli i landet eller ikke. Målsettingen med overtakelsen av ansvaret er å gi et omsorgstilbud til enslige mindreårige asylsøkere som ivaretar deres spesielle behov og som er kvalitetsmessig like godt som det tilbud som gis til andre barn

barnevernet har omsorgsansvar for. En langsiktig målsetting er at de enslige mindreårige asylsøkerne skal bli aktive, kvalifiserte og selvstendige deltakere i samfunnet. En styrking av tilbudet i den første fasen barna bor i landet, vil kunne bidra til å forebygge psykososiale problemer og kriminalitet, samt bidra til en god og trygg livssituasjon og oppvekst i Norge, eller en best mulig retur til hjemlandet.

Mitt utgangspunkt er at Eidsvoll omsorgssenter for barn skal bygges opp etter ovenfor nevnte prinsipper og at barnevernlovens bestemmelser om beboernes rettigheter og krav til kvalitet skal gis tilsvarende anvendelse. Statlig regional barnevernmyndighet skal selv stå for driften og ha ansvar for å drive senteret i samsvar med disse prinsippene og bestemmelsene. På lik linje med dagens statlige barneverninstitusjoner vil det ikke bli stilt krav om godkjenning så lenge statlig regional barnevernmyndighet selv skal drive omsorgssenteret.

Det bør imidlertid tas høyde for at det i fremtiden kan bli aktuelt å benytte private aktører eller kommuner til å drive omsorgssentre, på tilsvarende måte som de i dag etter nærmere regler kan drive barneverninstitusjoner. Etter mitt syn bør derfor barnevernloven § 5-8 om godkjenning av private og kommunale institusjoner og godkjenningsforskriften, gis tilsvarende anvendelse dersom driften av omsorgssentre overlates til private eller kommunale aktører.

Tilsynet med barneverninstitusjonene bidrar til sikre at lover og regelverk blir fulgt, og at barna får forsvarlig omsorg og behandling i institusjonene og blir behandlet hensynsfullt og med respekt for den enkeltes integritet. Etter mitt syn bør derfor barnevernloven § 5-7 om tilsyn og tilsynsforskriften gis tilsvarende anvendelse i forhold til omsorgssenteret. Fylkesmannen bør føre tilsynet med Eidsvoll omsorgssenter for barn, på tilsvarende måte som fylkesmannen fører tilsynet med dagens barneverninstitusjoner.

Jeg er opptatt av at enslige mindreårige asylsøkere skal få et likeverdig omsorgstilbud som det andre barn som ivaretas av barnevernet får etter dagens bestemmelser i barnevernloven, og at deres rettsikkerhet skal bli fullt ut ivaretatt. Jeg vil om kort tid sende på høring forslag til regulering av barnevernets omsorgsansvar for enslige mindreårige asylsøkere. Dette forslaget vil gi et helhetlig bilde av hvordan jeg har tenkt å ivareta dette.

SPØRSMÅL NR. 1235**Innlevert 15. juni 2007 av stortingsrepresentant Laila Dāvøy****Besvart 27. juni 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«Mange psykisk syke rettighetspasienter blir etter vurdering henvist til privatpraktiserende psykologer eller psykiatere pga. kapasitetsmangel i den offentlige andrelinjetjenesten. Pasienten får ofte en liste med navn de selv må ringe til for å bestille time. Pasientene blir møtt av telefonsvarere eller må ofte selv skrive "søknadsbrev" i håp om å få time. Dette er uakseptabelt og bør stoppes umiddelbart.

Vil statsråden sørge for at alle slike henvendelser går fra DPS-ene og at DPS-ene skaffer pasienten time?»

BEGRUNNELSE:

Pasienter blir på denne måten, med en liste i hånden, henvist til en ny kø der ventetidene kan være lange, om de i det hele tatt får time.

Svar:

La meg først understreke at det er en selvstendig målsetting å sikre bedre tilgjengelighet til de privatpraktiserende psykologene og psykiaterne enn i dag. Pasientene skal ikke risikere å ringe rundt og bli møtt av telefonsvarere, ei heller måtte skrive personlige "søknadsbrev" til den enkelte behandler.

De private avtalespesialistene utgjør en viktig ressurs og skal inngå som en del av det totale helsetilbudet. Det er inngått driftsavtaler svarende til noe over 600 årsverk mellom de regionale helseforetakene og privatpraktiserende psykiatere og psykologer.

Det ble allerede i en tidlig fase av Opptrappingsplanen for psykisk helse satt som et mål å styrke samarbeidet mellom private avtalespesialister og de distriktpsikiatriske sentrene etter hvert som disse ble bygd opp.

Representanten Dāvøy viser forøvrig til den manglende kapasiteten i spesialisthelsetjenesten, som en årsak til at mange må henvende seg til privat-

praktiserende spesialister. I denne sammenheng vil jeg vise til at Regjeringen har gitt høy prioritet til gjennomføringen av opptrappingsplanen for psykisk helse. Dobbelte så mange, både barn og voksne, får i dag behandling i spesialisthelsetjenesten i forhold til da opptrappingsplanen startet i 1998. Regjeringen har videre gjennom statsbudsjettet for 2007 og styringsdokumentene til de regionale helseforetakene lagt økt vekt på bl.a. etablering av ambulante team og lavterskeltilbud med utredning, behandling og oppfølging. Etter hvert som dette kommer på plass vil vi være i stand til å møte den økte etterspørselen på en bedre måte enn i dag.

I Nasjonal helseplan varslet regjeringen at det ville settes i gang et arbeid med sikte på å endre rammebetingelsene for å få en bedre integrering av avtalespesialistene i de regionale helseforetakenes "sørge for"-ansvar, herunder

- sikre riktig prioritering i tråd med pasientrettighetsloven og prioriteringsforskriften
- legge til rette for hensiktsmessig oppgavefordeling mellom avtalespesialister og helseforetak

Representanten Dāvøys forslag om at alle henvisninger skal gå gjennom et distriktpsikiatrisk senter er en mulig løsning, som kan sikre at alle henvisninger underlegges lik vurdering og sikre god prioritering. Jeg ønsker imidlertid ikke å ta standpunkt til en konkret løsning her og nå.

De private avtalespesialistene må sees som en del av en større sammenheng når det gjelder helsetjenester til mennesker med psykiske lidelser eller problemer, og det er viktig å finne fram til egnede løsninger som tar hensyn til lokale forhold. Jeg har derfor gått inn i en dialog med de regionale helseforetakene og profesjonsforeningene med sikte på å finne den beste løsningen. Jeg vil orientere Stortinget på egnet måte om den videre utvikling.

SPØRSMÅL NR. 1236**Innlevert 15. juni 2007 av stortingsrepresentant Laila Dāvøy****Besvart 29. juni 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«Sommerstenging av sykehusavdelinger kan innebære et redusert helsetilbud. I fjor sommer stengte avrusningsinstitusjonen M3 og flere andre i sommermånedene. Både rus og psykiatri skal være to prioriterte områder i helsesektoren. Regjeringen har for over et halvt år siden sagt at opptrappingsplanen på rusfeltet skal komme, uten at det har skjedd.

Vil statsråden stoppe sommerstenginger av behandlingstilbudet innen rus eller psykiatri i sommer dersom dette blir foreslått i noen av helseforetakene?»

BEGRUNNELSE:

I fjor sommer stengte M3, avdeling for avrusning ved Aker universitetssykehus og andre behandlingstilbud for rusmiddelavhengige i Helse Øst. Helse- og omsorgsministeren grep ikke inn for å forhindre det. Kristelig Folkeparti er opptatt av de vanskeligst stilte. De som sliter mest må få hjelp. Behandlingstilbudet for rusavhengige fungerer ikke godt nok, slik Statens helsetilsyn oppsummerte sitt tilsyn for 2006 (rapport fra mars 2007). Evalueringen av rusreformen viser at de reelle ventetidene til behandling, 2006 sammenliknet med 2003, har økt fra seks til åtte uker for poliklinisk behandling og fra seks til tolv uker for korttids døgntil behandling. Ventetiden for langtids døgntil behandling er gått ned fra 13 til 12 uker. Frafall av pasienter før og under behandling er forholdsvis stort og er med på å forklare at ventetiden ikke er blitt lenger.

Svar:

Rus og psykisk helse er, som representanten Dāvøy også viser til, to prioriterte områder innen helsesektoren for denne Regjeringen. Jeg er enig med representanten Dāvøy i at behandlingstilbudet til rusmiddelavhengige ikke er godt nok, og at de som sliter mest må få hjelp. Vi jobber derfor aktivt med å bedre behandlings- og rehabiliteringstilbudene. Av flere viktige tiltak kan jeg vise til at Regjeringen i vår la fram for Stortinget et forslag om en ventetidsgaranti for barn og unge under 23 år med psykiske lidelser eller rusmiddelavhengighet. Samtidig la vi også fram et lovforslag som skal sikre fulle pasientrettigheter for rusmiddelavhengige.

Vi har innhentet informasjon fra samtlige regionale helseforetak når det gjelder behandlingstilbudet innen rus og psykiatri i sommer. Med noen ganske få

unntak, så opprettholdes avrusnings- og akuttilbudet for rusmiddelavhengige i sommer i alle landets regioner. Når det gjelder psykisk helsevern, så er det en del steder redusert kapasitet, særlig når det gjelder polikliniske tilbud. Gjennom tilbakemeldingene har vi fått et klart inntrykk av at ferieavviklingen er nøye planlagt for å ivareta behovene hos vanskeligstilte grupper innen rus og psykiatri når det gjelder akuttilbud og behovet for kontinuitet i behandlerpasientforholdet. Samlet kan alle regioner melde om at de vurderer at tilbudene innen rus og psykisk helse i sommer vil være forsvarlige.

Når det gjelder Oslo, så er det riktig som representanten Dāvøy beskriver i sitt spørsmål, at avrusningsenheten M3 ved Aker universitetssykehus grunnnet ombygging og flytting ble stengt i fjor sommer. Dette medførte midlertidig en noe redusert avrusningskapasitet.

Aker universitetssykehus HF som har ansvar for all tverrfaglig spesialisert behandling for rusmiddelavhengige i Oslo, tilbyr avrusning ved 3 akutthinstitusjoner i Oslo. Jeg har fått opplyst fra Helse Sør-Øst RHF at kapasitetene ved en av akutthinstitusjonene, Akutthinstitusjonen ved Ullevål, først vil bli fullt utnyttet over sommeren grunnet vanskeligheter med tilsetting av kvalifisert personell. Situasjonen opplyses imidlertid å være slik at alle som henvises/opp søker disse institusjonene vil bli vurdert for deres behov for akutt avrusning. Ingen med behov for akutt avrusning vil bli avvist. Sammenlignet med sommeren 2006, oppgis kapasiteten i år når det gjelder avrusning å være vesentlig bedret.

Jeg har også fått opplyst at det er etablert et samarbeid mellom Klinikk for rus og avhengighet ved Aker universitetssykehus, det somatiske akuttmottaket ved samme sykehus, Oslo kommunale legevakt og kommunale oppsøkende tjenester. Gjennom dette samarbeidet skal man blant annet kunne møte eventuelle endringer i situasjonen for rusmiddelavhengige i Oslo på en bedre måte.

Med hensyn til tilbudene innen det psykiske helsevernet, er jeg orientert om at det er vedtatt å foreta reduksjoner i tilbudene innen det psykiske helsevernet i sommer. Aker universitetssykehus HF, klinikk for psykisk helse har i brev til alle fastleger i Oslo informert om at det vil bli noe reduksjon i enkelte døgnenheter i sommerferien. Slik det fremgår av brevet, er det erfaringsmessig lavere aktivitet på flere av avdelingene i sommerferien. Vider har det vist seg å være vanskelig å skaffe tiltrekkelig bemanning i fel-

lesferien til å opprettholde et tilbud slik det er resten av året. For å sikre at reduksjonen av kapasiteten i sommerferien ikke går ut over det forsvarlige, vil klinikkledelsen og medisinskfaglig rådgiver følge nøye med og eventuelt omgjøre vedtak om feriereduksjon dersom forholdene skulle tilsi dette.

Jeg har fått forsikringer fra Helse Sør-Øst RHF om at pasienter som vurderes å ha behov for akutt hjelp enten innen tverrfaglig spesialisert behandling eller det psykiske helsevernet også nå i sommer skal få den hjelp de har behov for.

SPØRSMÅL NR. 1237

Innlevert 15. juni 2007 av stortingsrepresentant Kari Lise Holmberg

Besvart 29. juni 2007 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«For fire måneder siden lovte justisministeren at politiet skulle prioritere "Zaras" anmeldelse av faren for tvangsekteskap. I Dagbladet 15. juni går det frem at intet har skjedd. Justisministeren uttaler til avisen at dette ikke holder, at tiden må kortes ned og at det handler om å skjerpe saksbehandlingstida og resultatene. 16. juni kommer beskjeden om at politiet har henlagt saken.

Hva vil justisministeren gjøre for å endre politiets holdning og rutiner slik at tvangsekteskapsaker prioriteres?»

BEGRUNNELSE:

Det å tvinge noen til å gifte seg er forbudt etter norsk lov. For noen unge er den eneste muligheten å bryte med foreldrene for å slippe å bli tvangsgiftet. Terskelen for unge jenter er høy i forhold til å angi foreldrene. Det må derfor tas med største alvor når slikt skjer, og hjelpeapparatet må reagere raskt. Det samme må forventes av politiet. Det er uakseptabelt å lese om Zaras situasjon slik det fremgår av Dagbladet den 15. juni. Enda verre blir saken når en hører at saken er henlagt av politiet. For Høyre er det fundamentalt viktig at forbudene mot både tvangsekteskap og omskjæring blir håndhevet og fulgt opp av norsk politi. Det vil hjelpe enkeltpersoner i utsatte grupper, men også være forebyggende og på sikt holdningskappende arbeid.

Svar:

Tvangsekteskap er et alvorlig brudd på menneskerettighetene, og er forbudt ved lov i Norge. Unge mennesker som trues med eller utsettes for tvangsekteskap synes å øke. Hvorvidt dette skyldes at flere blir utsatt for tvangsekteskap, eller om flere søker hjelp enn tidligere fordi de vet at slik hjelp finnes,

skal være usagt. Men det er viktig at de som søker hjelp får den støtten de trenger på en god og omsorgsfull måte.

Det er viktig å være oppmerksom på at de tvangsekteskapsakene som anmeldes til politiet er til dels svært vanskelige å etterforske. Ofte er det ingen ut over fornærmede som ønsker å bidra med opplysninger som kan styrke eller avkrefte anmeldelsens innhold. Ekteskap inngått som følge av tvang, trusler eller vold, inngås ofte i utlandet. Dette kompliserer etterforskningen ytterligere.

Påtalemyndigheten legger stor vekt på behandlingen av saker som gjelder tvangsekteskap. I rundskrivet om mål og prioriteringer for politiet for 2007 er innsatsen mot tvangsekteskap omtalt. Riksadvokaten viser her til en Høyesterettsdom som illustrerer at påtalemyndigheten legger stor vekt på behandling av slike saker.

Det er iverksatt en rekke tiltak for å bekjempe tvangsekteskap og gi bistand til de som er utsatt for eller truet med tvangsekteskap. Når det gjelder politiets kompetanse om emnet er det for eksempel gjennomført seminarer for familievoldskoordinatorene. Videre har Oslo politidistrikt innledet et samarbeid med Metropolitan Police i London, som har lang erfaring i arbeidet med slike saker. I november 2004 ble "Kompetanseteam mot tvangsekteskap" opprettet som et prøveprosjekt med representanter fra Utlendingsdirektoratet, Røde Kors, Barne-, ungdoms- og familiedirektoratet og Oslo politidistrikt. Per 30. mai 2006 hadde teamet behandlet ca. 130 saker/henvendelser om bistand. De fleste sakene omhandler gjennomførte tvangsekteskap eller hjelp i forbindelse med trusler om tvangsekteskap. Kompetanseteamet er nå besluttet videreført på permanent basis, og skal i første rekke være et rådgivende organ i den hensikt å øke kompetansen og drive veiledning mot det øvrige hjelpeapparatet. I tillegg skal teamet i noen grad

på selvstendig basis være et operativt supplement og yte bistand i konkrete saker.

For å intensivere arbeidet mot tvangsekteskap vil

Regjeringen legge fram en ny handlingsplan mot tvangsekteskap før sommeren.

SPØRSMÅL NR. 1238

Innlevert 15. juni 2007 av stortingsrepresentant Kåre Fostervold

Besvart 26. juni 2007 av nærings- og handelsminister Dag Terje Andersen

Spørsmål:

«I den fremlagte Ot.prp. nr. 66 (2006-2007) Klimavoteloven, går det frem at en del av industrien vil få store årlige utgifter, noen i titalls millioner kroner klassen på grunn av innretningen på forslaget. Samtidig legger lovforslaget opp til store ekstrakostnader ved nyinvesteringer der disse fører til nye CO₂-utslipp fordi regjeringen ikke legger opp til gratiskvoter for dette.

Hvilke tiltak vil næringsministeren komme med for at industrien allikevel skal velge å investere i Norge?»

BEGRUNNELSE:

Forslag til endringer i klimavoteloven legger opp til at store deler av industrien må kjøpe kvoter hvis de ikke klarer å redusere sine utslipp av CO₂.

Samtidig legger ikke Regjeringen opp til å beholde noen gratiskvoter til tildeling, hvis f.eks. Hydro Aluminium velger å foreta store investeringer i sin virksomhet i Norge. Dette er et særnorsk valg, der Regjeringen sterkt avviker fra det som våre konkurrentland legger opp til.

Svar:

Regjeringen tar klimautfordringene på alvor. Regjeringen følger opp arbeidet med klimautfordringene blant annet gjennom Ot.prp. nr. 66 (2006-2007) om klimavotesystemet 2008-2012 og gjennom den kommende klimameldingen. Utslipp av CO₂ og de andre drivhusgassene vil i økende grad og i stadig større deler av verden bli kvotepliktige eller avgiftsbelagt. Klimautslipp vil og skal ha en pris. I en slik situasjon er det store gevinster å hente både for land, bransjer og enkeltbedrifter som er gode til å omstille seg og som satser på klimanøytrale teknologier.

Norsk industri har en offensiv holdning til klimaspørsmålet. Gjennom teknologisk utvikling og gjennomføring av ulike tiltak reduserer industrien sine klimautslipp. Av de store sektorene i Norge er det in-

dustrien som har hatt den største reduksjonen i utslipp av klimagasser siden 1990. Reduksjon av utslipp skjer i et samspill mellom de rammevilkårene som det offentlige fastsetter og tiltak som industrien iverksetter. Noen bedrifter vil få økte karbonkostnader innenfor kvotesystemet. Andre vil finne muligheter for utslippsreduksjoner som gjør at de kan gå i pluss, mens atter andre allerede har gjennomført tiltak som fører til at de får tildelt flere vederlagsfrie kvoter enn de trenger. Regjeringen sørger på sin side for at karbonkostnadene blir lavere enn de ellers ville ha vært, ved å åpne for kvotehandel i et stort internasjonalt marked, både i EUs kvotemarked og gjennom de internasjonale fleksible mekanismene i Kyoto-protokollen.

Regjeringen vil at industrien skal videreutvikles i Norge. Det er en positiv utvikling i norsk industri nå. Omsetningen øker i nesten alle bransjer. I første kvartal i år var det ny historisk eksportrekord fra fastlandsindustrien. Det forventes også en kraftig vekst i industriinvesteringene både i 2007 og 2008.

I gode tider har vi et godt grunnlag for å legge til rette for framtidig vekst i industrien og andre deler av vårt næringsliv. Dette bidrar regjeringen til på mange måter. Vi arbeider med en stortingsmelding om innovasjon som skal legges fram i 2008. I meldingen vil vi gjennomgå hvordan bedriftene og det offentlige må ha et samspill for å sikre nyskaping og vekst. Vi bidrar til dette i dag. Vi fører en ansvarlig økonomisk politikk som legger til rette for en stabil økonomisk utvikling og en kronekurs som den konkurranseutsatte industrien kan leve med.

Vi bruker aktive virkemidler som legger grunnlag for investeringer i framtidig næringsvirksomhet. Næringsrettet forskning er et prioritert satsingsområde. Det skjer mye forskning og utvikling i norsk industri i dag, og Norges forskningsråd har flere næringsspesifikke programmer. Vi satser på særskilte tiltak som bidrar til teknologisk og industriell utvikling. Det nye Gassmaksprogrammet, som skal bidra til økt industriell bruk av gass i Norge, er et eksempel

på dette. Den store satsingen på gasskraft med CO₂-håndtering på Mongstad er ikke bare et viktig energi- og klimapolitisk tiltak, men også et framtidsrettet teknologi- og industriprosjekt.

Det næringsrettede virkemiddelapparatet skal bidra til innovasjon og investeringer i industri og næringsliv. Et spennende eksempel er framveksten av en ny solenergiindustri i Norge. Bak utviklingen av blant annet solenergiselskapet REC står dyktige gründere og industriinteresser. I utviklingen av teknologi på dette området har forskningsinstitusjoner vært viktige, og det næringsrettede virkemiddelapparatet har vært en aktiv medspiller i bedriftsetableringene.

Regjeringen styrker satsingen på infrastruktur som er viktig for industrien. I statsbudsjettet for 2007 har vi gjennomført en historisk satsing på vei. Utbygging av ny infrastruktur for transport og distribusjon av gass skjer flere steder i landet i et samspill mellom

bedrifter og det offentlige. For industrien i Grenland er det svært positivt at gassrøret fra Kårstø nå er nærmere realisering enn noen sinne.

Regjeringen er opptatt av vilkårene for den kraftintensive industrien. Vi arbeider med å finne industrikraftordninger innenfor rammen av EØS-avtalen. Olje- og energiministeren har en aktiv dialog med ESA for å avklare mulige ordninger. Regjeringens ulike tiltak for å styrke kraftforsyningen er viktig for denne delen av industrien. Det gjelder blant annet gasskraft med CO₂-håndtering og en historisk satsing på miljøvennlig fornybar energi og ønk.

En ambisiøs klimapolitikk er ikke en trussel mot industrien i Norge. Tvert imot. Industrien møter klimautfordringene på en offensiv måte. Gjennom den konkrete utformingen av klimapolitikken og innsatsen på en rekke andre områder legger Regjeringen til rette for en bærekraftig vekst i industrien også i årene som kommer.

SPØRSMÅL NR. 1239

Innlevert 15. juni 2007 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 27. juni 2007 av olje- og energiminister Odd Roger Enoksen

Spørsmål:

«Regjeringen har vært offensive rundt løfter om et industrikraftregime. Parallelt opplever flere industribedrifter utfordringer rundt ordningene med kraftpris som ble lagt til grunn i St.prp. 52 (1998-99). Problemstillingen gjelder spesielt den såkalte "terskelprisen". For eksempel betaler man markedspris dersom den overstiger 30 øre/kWh, noe som ikke lenger er unormalt. Kraftkunder opplever at de ikke får de nødvendige avklaringer hos Statkraft.

Hva gjør Regjeringen i denne saken?»

Svar:

I henhold til St.prp. nr. 52 (1998-99) og St.prp. nr. 78 (1999-2000) ble det inngått tre leieavtaler for kraftverk med Statkraft, såkalte 52-kontrakter. Avta-

lene omfatter totalt om lag 1,6 TWh/år, og løper til 2030. Som en tørrårssikring ble det bestemt at bedriftene skal betale løpende markedspris (el-spot områdepris) dersom denne overstiger 35,3 øre/kWh (2007-prisnivå) i en periode på syv døgn.

Med dagens kraftmarked vil bestemmelsen ventelig slå inn i mye større omfang enn opprinnelig antatt, også i år som ikke kan regnes som tørrår. Olje- og energiministeren har tatt saken opp med ESA med sikte på å justere denne delen av avtalen. Olje- og energiministeren har hatt to møter med ESA om saken, 20. mars og 11. juni i år. Etter møtet den 11. juni er saken til vurdering hos Olje- og energidepartementet. Olje- og energidepartementet vil komme tilbake til Stortinget med saken på et senere tidspunkt.

SPØRSMÅL NR. 1240**Innlevert 15. juni 2007 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 25. juni 2007 av miljøvernminister Helen Bjørnøy****Spørsmål:**

«Regjeringen snakker mye om sine betydelige ambisjoner i klimapolitikken. Det gjenstår like fullt at statsråden er konkret og tallfester sine standpunkt i denne debatten.

Kan det derfor bes om at statsråden kvantifiserer i "tonn CO₂-ekvivalenter", hva som er Regjeringens mål for utslipp i 2012 og 2020, og hva som blir antatt nødvendige kutt som må dekkes inn i utslippsreduksjoner/kvotekjøp og de antatte nasjonale kutt dersom målene skal oppnås med 2/3 nasjonal andel?»

BEGRUNNELSE:

Det norsk Kyoto-målet er 50,3 mill. tonn CO₂ i snitt i perioden 2008-2012.

Statsministeren lovet å overoppfylle med 10 pst. i 2012, som tilsvarer 45,77 mill. tonn CO₂.

Statsministeren sa videre at han vil kutte ytterligere 30 pst. innen 2020. Statsråden må gjerne presisere om statsministeren egentlig mente å si "ytterligere", slik at det er klart om 30 pst.-kuttet har utgangspunkt i utslipp på 50,3 mill. tonn CO₂ eller 45,77 mill. tonn CO₂.

Undertegnede imøteser også en avklaring på om debatten rundt 2/3 nasjonal andel av kuttene tar utgangspunkt i utslippene i 1990 eller om de henspeiler til de reelle utslipp i dag.

- Dersom man tar utgangspunkt i 1990-tallet, så vil 2/3 nasjonal andel av et 30 pst. kutt i 2020 innebære nasjonale kutt på 10,06 mill. tonn CO₂.
- Dersom man derimot tar utgangspunkt i de forventede utslipp i 2012 på ca. 60 mill. tonn (referanse: SFT-rapport) og skal ned til 35,21 mill. tonn (30 pst. kutt av 50,3 mill. tonn CO₂), så vil 2/3 nasjonal andel tilsvare et nasjonalt kutt på 16,53 mill. tonn CO₂.

Svar:

Jeg viser til Regjeringens stortingsmelding om norsk klimapolitikk som ble lagt frem fredag 22. juni.

Regjeringen har tidligere sagt at Norge fram til 2020 påtar seg en forpliktelse om å kutte de globale utslippene av klimagasser tilsvarende 30 pst. av Norges utslipp i 1990. Norges utslipp i 1990 var 49,7 mill. tonn CO₂-ekvivalenter.

Det er i dag ikke mulig å ha sikker kunnskap om den utslippsreducerende effekten av eksisterende og nye tiltak de neste ti-femten årene. Det er heller ikke mulig nå å ha kunnskap om alle utslippsreducerende tiltak som vil bli gjennomført i Norge fram mot 2020. Dette vil blant annet avhenge av den teknologiske utviklingen og utviklingen i karbonprisen. Dessuten vil særlig utviklingen på norsk sokkel ha betydning for utslippsnivået i Norge i 2020.

I nasjonalbudsjettet for 2007 ble utslippene av klimagasser i 2020 på usikkert grunnlag anslått til om lag 59 mill. tonn CO₂-ekvivalenter. Erfaringsmessig vil en slik referansebane kunne endres over tid.

Basert på SFTs tiltaksanalyse, de sektorvise klimahandlingsplanene samt eksisterende virkemidler, mener Regjeringen at det er realistisk å ha et mål om å redusere utslippene i Norge med 13-16 mill. tonn CO₂-ekvivalenter i forhold til referansebanen slik den er presentert i Nasjonalbudsjettet 2007, når skog er inkludert.

Dette innebærer i tilfelle at om lag halvparten og opp mot 2/3 av Norges totale utslippsreduksjon tas nasjonalt, i forhold til den omtalte referansebanen.

Det legges til grunn at en ny internasjonal klimavtale nødvendigvis gjør en revisjon av nasjonale mål og virkemidler.

Regjeringen vil også skjerpe Norges Kyoto-forpliktelse med ti prosentpoeng til ni prosent under 1990-nivå. Dette målet skal nås gjennom en kombinasjon av nasjonale tiltak og bruk av de fleksible mekanismene slik protokollen legger opp til.

SPØRSMÅL NR. 1241**Innlevert 15. juni 2007 av stortingsrepresentant Borghild Tenden****Besvart 25. juni 2007 av miljøvernminister Helen Bjørnøy****Spørsmål:**

«Hva er statsrådets holdning til vern av strandsonen langs Mjøsa?»

BEGRUNNELSE:

I Romerikes Blad den 2. mai kan vi lese at fylkespolitikere fra alle partiene går kraftig imot planene om å legge traseen for firefelts E6 og dobbeltsporet jernbane i strandsonen langs Mjøsa. Hamar Venstre ønsker også å bevare denne strandsonen. Strandsonen langs Mjøsa er et viktig tur- og friluftsområde for folk i distriktet og representerer store naturrikdommer. I Regjeringens Soria Moria-erklæring har Regjeringen slått fast at den vil stanse nedbyggingen av strandsonen, og at vernet skal gjøres strengere i områder med sterk konkurranse om strandsonen.

Svar:

Regjeringen har i Soria Moria-erklæringen gått inn for å innføre strengere regler for bygging i 100-meterssonen fra innsjøer og vassdrag. I St.meld. nr. 26 (2006-2007) Regjeringens miljøpolitikk og rikets

miljøtilstand, blir kommunene oppfordret til å sikre miljøverdier og friluftsliv i vassdragsnaturen, gjennom innføring av byggeforbud nærmere innsjøer og vassdrag en 50-100 meter. Den nasjonale miljøpolitikken forutsetter at verdien av strandsonen langs vann og vassdrag tillegges stor vekt i den generelle arealforvaltningen og i forbindelse med anlegg og utbygginger.

Planleggingen av E6 og jernbane langs Mjøsa håndteres som en felles prosess i kommunene Stange og Eidsvoll gjennom kommunedelplaner med konsekvensutredninger. Delplanene har vært på høring før påske 2007. Det foreligger en rekke innsigelser til disse. Fylkesmannen i Hedmark og fylkesmannen i Oslo og Akershus har med grunnlag i den nasjonale politikken fremmet innsigelser til alternative løsninger i planene som de mener ikke tar tilstrekkelig hensyn til strandsonen.

Dersom regionale og lokale myndigheter ikke blir enige, kan planene i siste instans bli oversendt Miljøverndepartementet til avgjørelse. Det er derfor ikke riktig av meg å ta standpunkt til saken på nåværende tidspunkt.

SPØRSMÅL NR. 1242**Innlevert 15. juni 2007 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter****Besvart 25. juni 2007 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Den norske stat sine verdier og fremtidige inntekter er svært avhengig av hvordan oljeprisen utvikler seg. I tillegg til investeringer direkte og via Statoil og Norsk Hydro vil også fremtidige skatteinntekter avhenge av hvordan oljeprisen utvikler seg. Statens pensjonsfond - Utland (Oljefondet) har i tillegg til dette betydelige investeringer i flere store oljeselskaper.

Synes ikke finansministeren at Norge nå er altfor tungt eksponert innenfor olje og at Oljefondet derfor burde solgt seg ut av oljeaksjer?»

BEGRUNNELSE:

Professor i samfunnsøkonomi, Robert J. Shiller fra universitetet i Yale, har nylig tatt til orde for at Ol-

jefondet burde kvittet seg med oljeaksjer fordi Norge er for tungt eksponert i forhold til oljeprisutviklingen. Finansministeren har tidligere avvist ideen om å selge olje for fremtidig levering for å sikre fremtidige inntekter. Dette gjør at Norge kan bli rammet svært hardt dersom oljeprisen faller. Når den norske stat i tillegg stadig kjøper flere internasjonale oljeaksjer medfører dette en risikofull strategi. Undertegnede ønsker derfor svar på om finansministeren er komfortabel med denne høye risikoen eller om finansministeren vil vurdere å redusere risikoen f.eks. ved at Oljefondet selger seg ut av oljeaksjer.

Svar:

Det har vært tatt opp som en problemstilling om Statens pensjonsfond - Utland bør være undervektet i

olje- og gassaksjer, eventuelt ikke eie slike aksjer i det hele tatt, av hensyn til statens samlede eksponering mot oljeprisrisiko gjennom fondet og eierskap til petroleumsressursene.

Foreløpig har det ikke vært vurdert som hensiktsmessig å nedvekke olje- og gassektoren. Dette har bl.a. sammenheng med følgende forhold:

- Olje- og gassaksjer har historisk samvariert mer med resten av aksjemarkedet enn med oljeprisen. Det begrenser effekten av en eventuell nedvekting på statens samlede oljeprisrisiko.
- Det er relativt få rene oppstrømsselskaper i fondets investeringsunivers. De store oljeselskapene har jevnt over også betydelig virksomhet nedstrøms, og her kan inntjeningen i mange tilfeller samvariere negativt med oljeprisen. For eksempel er det vanlig at raffineringmarginene (prisforskjellen mellom råolje og raffinerte produkter) blir lavere ved høy oljepris, og omvendt.
- I flere av de store oljeselskapene foregår det et betydelig utviklingsarbeid innen alternativ energi. Det vil være uheldig om man gjennom å utelukke oljeselskaper også utelukker deltakelse i denne typen investeringer fra fondets portefølje.
- Olje- og gasselskapene utgjør en begrenset del av fondets investeringer - om lag 8 pst. av aksjeinvesteringene og 3 pst. av fondet totalt. Samtidig anslås den samlede verdien av statens petrole-

umsformue å være omtrent dobbelt så stor som hele fondet. Risikospredningen i vår samlede beholdning av olje- og finansplasseringer ved å selge oljeaksjer blir dermed uansett begrenset.

- Det viktigste bidraget til redusert oljeprisrisiko er at man utvinner oljen og plasserer pengene i fondet. Selv når man tar hensyn til at noe av midlene reinvesteres i oljeselskaper, vil 97 øre av hver krone som omplasseres på denne måten settes i andre typer verdipapirer.
- I forvaltningen av fondet benyttes derivater knyttet til brede aksjeindekser for å styre risiko og eksponering i fondet. Dersom man tar hele sektorer ut av investeringsuniverset, blir det vanskeligere å benytte slike derivater, og transaksjonskostnadene knyttet til forvaltningen kan komme til å øke.

Finansdepartementet arbeider med å bygge ut det analytiske og metodemessige grunnlaget for å vurdere forvaltningsstrategien for fondet. Fram mot den planlagte perspektivmeldingen for norsk økonomi høsten 2008 vil det bli arbeidet mer bl.a. med spørsmålet om statens samlede oljeprisrisiko og håndteringen av denne. En løpende vurdering av fondets investeringsstrategi i lys av statens samlede formuesposisjon er en del av dette arbeidet.

SPØRSMÅL NR. 1243

Innlevert 15. juni 2007 av stortingsrepresentant Torbjørn Hansen

Besvart 29. juni 2007 av kultur- og kirkeminister Trond Giske

Spørsmål:

«Tinn kommune ønsker at prestegården i Atrå skal overdras til egnet familie uten deling. Kulturdepartementet skriver i brev til Tinn, datert 31. mai, at Opplysningsvesenets fond (Ovf) kun vil selge dersom den blir delt slik at fjelleiendommen beholdes av fondet. Saken har reist et betydelig engasjement i regionen. Det gis vanligvis ikke deling i slike saker.

Vil Regjeringen besøke Tinn for å sette seg inn i de lokalpolitiske vurderingene i saken, og mener Regjeringen at deling i større grad enn i dag bør tillates i slike tilfeller?»

BEGRUNNELSE:

Kommunen opplyser om at det er meget stor etterspørsel etter denne eiendom som bl.a. har et fjell-

stykke på i overkant av 12 000 daa i randsonen på Hardangervidda. Opplysningsvesenets fond (Ovf) har tidligere signalisert at de kan tenke seg å overdra eiendommen med bl.a. eldre bygninger, herunder stabbur av antikvarisk verdi, dersom de får fradelt utmarksteiger, herunder fjellstykke.

Fylkeslandbruksstyret har tidligere med landbruksfaglig begrunnelse ikke villet gi samtykke til fradeling. Tinn kommunestyre har i etterhånd med ordfører Erik Haatvedt (Arbeiderpartiet) i spissen henvendt seg til departementet og bedt om at departementet bidrar eller instruerer Ovf til å overdra gården samlet. Det vises til møte med statssekretær Øverland og repr. fra Tinn kommune den 27.4.2006. Det er ingen tvil om at Kulturdepartementet har slik instruksjonsmyndighet overfor Ovf dersom gården overdras.

Kommunen har fått bred støtte for sitt krav om at gården bør overdras samlet til en egnet familie. Telemark Bondelag og de rød-grønne fylkespartiene i Telemark, samt fylkesordfører Gunn Marit Helgesen (Høyre) har samtlige sendt skriv til departementet med støtteuttalelser til fordel for samlet salg.

Departementet har i brev av 31. mai nylig avslått kommunens krav men samtidig åpnet for at gården kan overdras dersom fradeling av utmarksarealene gjennomføres. Departementet argumenterer for fradeling under henvisning til naturlig adskilte teiger. Bruk i randsonene til Hardangervidda, særlig i Telemark og Buskerud, har svært ofte adskilte teiger, gjerne større fjellteiger enn herværende og ofte lengre inn på Hardangervidda enn herværende tilfelle.

Regjeringens ønske om fradeling bør sees i sammenheng med fradelingspraksis for bruk med tilsvarende struktur i regionen, med mindre Regjeringen vil legge opp til særbehandling av eiendommer den selv har interesser i. Lokalt settes det spørsmålstejn ved hvilken samfunnsinteresse som skulle tilsi at Ovf skal sitte igjen med en fjellteig på i overkant av 12 000 daa, på en del av Hardangervidda.

Svar:

Tinn prestegård eies av Opplysningsvesenets fond. Beslutning i saker om salg av fondets eiendommer treffes av fondets ledelse innenfor rammen av de overordnede prinsipper og retningslinjer som gjelder for fondets forvaltning. På bakgrunn av disse retningslinjene fant fondets ledelse ikke å kunne beslutte salg av Tinn prestegård. Fondet har imidlertid tatt initiativ for eventuell fradeling og salg av deler av prestegården.

Med bakgrunn i fondets standpunkt i saken, brak-

te Tinn kommune spørsmålet om salg av Tinn prestegård inn for vurdering av Kultur- og kirkedepartementet. Departementet innhentet en redegjørelse fra Opplysningsvesenets fond i anledning saken. Redegjørelsen fulgte som vedlegg til departementets brev 31. mai 2007 til Tinn kommune.

Hovedspørsmålet som departementet har vurdert, er om salg av Tinn prestegård i tilfelle vil komme i strid med de overordnede retningslinjer som gjelder for fondets forvaltning.

Av departementets brev 31. mai framgår at departementet ikke har funnet grunnlag for å pålegge Opplysningsvesenets fond å gjennomføre salg av Tinn prestegård. Det framgår av brevet at de prinsipper og retningslinjer som gjelder ved salg av fondets eiendommer, har vært avgjørende for departementets vurdering av spørsmålet.

Jeg er kjent med at Opplysningsvesenets fond på eget grunnlag har tatt opp spørsmålet om deling av Tinn prestegård. I departementets brev 31. mai er det opplyst om dette. Departementet har imidlertid ikke foretatt noen selvstendig vurdering av delings spørsmålet. Dette ligger det til landbruksmyndighetene å ta stilling til på vanlig måte. Regjeringens syn er imidlertid at en samlet utnytting av gårdens ressurser i alminnelighet er avgjørende for å sikre verdiskaping, levende bygder og robuste lokalsamfunn. Delingsforbudet i jordloven er et virkemiddel som gjør det mulig å sikre at arealer ikke blir fradelt gården slik at det reduserer næringsgrunnlaget og mulighetene for ny næringsutvikling.

Departementet er kjent med det lokale engasjementet i saken, bl.a. etter møte med representanter fra Tinn kommune og henvendelser fra lokale partilag.

SPØRSMÅL NR. 1244

Innlevert 15. juni 2007 av stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker

Besvart 27. juni 2007 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Regjeringen har med sin beslutning om at Forsvaret skal stå for driften ved den nye redningshelikopterbasen i Florø, skapt ny usikkerhet i forhold til når driften her kan komme i gang. Statsråden har i sitt svar til Jan Tore Sanner, skriftlig spørsmål nr. 1129, uttalt: "Florø vil være blant de første basene med nye helikopter når leveransene er klare."

Når vil leveransen av nye redningshelikopter være på plass, og vil basen i Florø komme i drift i 2009 slik Stortinget tidligere har forutsatt?»

Svar:

Jeg vil i samarbeid med bl.a. Forsvaret iverksette en ny anskaffelsesprosess for kjøp av nye redningshelikopter gjennom en åpen anbudsrunde i markedet.

Dersom denne anskaffelsesprosessen går slik Regjeringen ønsker, vil de nye redningshelikoptrene kunne innføres i perioden 2011-2014.

I anledning svar på skriftlig spørsmål nr. 1120 fra

stortingsrepresentant Åge Starheim, har jeg orientert om at Forsvaret skal drive redningshelikopterbasen i Florø som et detasjement med oppstart 1. januar 2009.

SPØRSMÅL NR. 1245

Innlevert 15. juni 2007 av stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker

Besvart 20. juni 2007 av fiskeri- og kystminister Helga Pedersen

Spørsmål:

«Praktisk opplæring gjennom praksis på skolefartøy eller gjennom at kvoter fiskes i samarbeid med ordinære fiskefartøyer, er viktig for rekrutteringen av dyktige fiskere i fremtiden. Skolekvotene som er tildelt skolene i dag er så små at det er vanskelig å gi god opplæring til elevene.

Vil statsråden ta initiativ til at skolene kan få økte såkalte skolekvoter, mulighet til å kjøpe økt kvotegrunnlag eller på annen måte sikre skolene stort nok ressursgrunnlag til å drive opplæring?»

BEGRUNNELSE:

Flere skoler langs kysten har enten egne skolefartøyer eller de har kvote som fiskes av andre fartøyer i samarbeid med skolen og elevene. Dette er en viktig og god ordning som gir elevene verdifull praktisk erfaring.

Kvotene for skolefartøyet MS "Finnmarksfisk" til Nordkapp maritime fagskole og videregående skole er så små at de ikke klarer å drive fartøyet de 22 ukene de ønsker for å gi elevene den praksisen skolen mener de skal ha. Kvotene er like for alle skolene slik at dette er en problemstilling som rammer flere skoler og elever.

Svar:

Jeg vil innledningsvis understreke at jeg i likhet med spørsmålsstiller mener at skolekvotene er viktige som et ledd i rekrutteringen til fiskeryrket. Jeg er kjent med at enkelte skoler ønsker større skolekvoter, og har forståelse for dette.

Skolekvoter tildeles i dag til skoler som tilbyr undervisning i form av Grunnkurs naturbruk og VK 1 Fiske og fangst. Opplæring i fiske og fangst skjer over fire år. Første året tar man Grunnkurs naturbruk, annet året VK 1 Fiske og fangst, og de to siste årene er man lærling. Skolekvoter gis kun i forbindelse med undervisning som skjer de to første årene.

Det rettslige grunnlaget for å avsette skolekvoter er saltvannsfiskeovens bestemmelser om praktiske fiskeforsøk. Loven gir anledning til å avsette fisk så langt det er nødvendig for at elevene skal få øve på å fiske i undervisningsformål. Det foreligger ikke hjemmel til å dele ut fisk for finansiering av fartøydriften eller undervisningen som sådan. I dette ligger at skoler ikke kan basere den økonomiske driften av eget eller innleiet fartøy på den fangst fartøyet oppnår gjennom undervisningsbruk, men at drift - og eventuelt innkjøp - av fartøy må finansieres over andre kilder/budsjetter.

For skoleåret 2005/2006 er det satt av følgende totalkvantum til skolekvoteordningen:

150 tonn torsk nord for 62°N
50 tonn annen bunnfisk nord for 62°N
1.000 tonn NVG-sild
1.000 tonn nordsjøsild
1.000 tonn makrell

Dette utgjør en estimert førstehandsverdi på ca. NOK 12 700 000 og viser at det allerede pr. i dag avsettes kvoter i form av store kvanta og verdier til skolekvoteordningen. Samtlige skolekvoter, i likhet med forskningskvoter mv., trekkes fra de norske totalkvotene. Eventuelle økninger i tildelingen til skolene innebærer at tilsvarende kvantum tas fra andre.

I forbindelse med spørsmål fra næringskomiteen, oversendt ved brev av 4. mai 2007 i forbindelse med komiteens behandling av Innst S. nr. 238 (2006-2007) om strukturpolitikk for fiskeflåten, orienterte jeg om at Regjeringen nå ville prioritere arbeidet med rekruttering i fiskeflåten høyt. I denne sammenheng ble det vist til skolesystemets betydning for rekruttering av mannskap til fiskeflåten, hvor den sentrale utfordringen er hvordan skoleverket kan bidra til rekruttering til marine næringer, både gjennom kompetanse og motivasjon for et yrkesvalg som mannskap i fiskeflåten. Spørsmålet om organiseringen av skole-

kvotene og spørsmålet om etablering av lærlingkvo-ter skal også behandles i denne forbindelse. Et flertall av komiteens medlemmer ga sin tilslutning til denne fremgangsmåten i det videre arbeid med disse spørsmålene.

De forhold som konkret er tatt opp i spørsmål fra representanten Aspaker, vil jeg derfor ikke nå kommentere ytterligere.

SPØRSMÅL NR. 1246

Innlevert 18. juni 2007 av stortingsrepresentant Laila Dævøy

Besvart 27. juni 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Kan helseforetaket overprøve den lokale akuttmedisinske kompetanse når det er uenighet om hvordan ansvar og beslutningsmyndighet skal fordeles mellom kommune og helseforetak i akuttmedisinske spørsmål?»

BEGRUNNELSE:

Kommunelegen i Samnanger har tidligere påpekt at liv og helse fort kan komme i fare etter at Samnanger nå har fått dokumentert økt responstid fra 18 til 30 minutter etter omlegging av ambulansetjenesten. Responstid er en viktig og vesentlig del av kvaliteten på ambulansetjenesten. Helse Bergen vektlegger ikke responstid i samme grad i sitt kvalitetsbegrep som det kommunen gjør. De viser til at det fra sentralt hold ikke er knyttet absolutte krav til responstid.

Helse Bergen har nå, i svar datert 16. mai 2007, besluttet å opprettholde sitt vedtak om at det ikke blir stasjonert ambulans nærmere befolkningstette og sentrale områder i Samnanger kommune. Tvert imot er tilbudet ytterligere svekket ved at en dagbil er tatt ut av Eikelandsosen ambulansstasjon.

Kommunen klaget denne saken inn for helseministeren og fikk et møte med statssekretær Libak i januar i år.

Fra alle hold blir det skrevet og sagt at samarbeid, samhandling og dialog er viktig mellom første- og andrelinjetjenestene. Jeg viser bl.a. til Nasjonal helseplan om at alle skal ha samme tilgang på tjenester, uavhengig av hvor en bor.

Samnanger kommune blir nå sterkt oppfordret av Helse Bergen til å opprette en såkalt "First responder ordning" for å kompensere for responstidøkningen. Kommunen må selv betale økt vaktgodtgjørelse til utrykningspersonell med mer, noe kommunen finner urimelig.

Svar:

De regionale helseforetakene har ansvar for å sørge for at befolkningen får et forsvarlig tilbud om spesialisthelsetjenester. Ambulansetjenester er spesialisthelsetjenester og således helseforetakenes ansvar. I Samnanger kommune, som representanten Dævøy nevner spesielt, har man hatt betydelige problemer med å rekruttere kvalifisert personell, og med den opprinnelige organiseringen ville det også være svært vanskelig å opprettholde det høye operative nivået som kreves innen denne tjenesten.

Jeg kjenner til uenigheten om hvordan de akuttmedisinske tjenestene for Samnanger kommune skal være organisert. Det har blant annet vært et møte mellom kommune og departement om denne saken. Uenigheten har oppstått i forbindelse med samlokalisering av ambulansetjenestene i Fusa og Samnanger kommune i en felles stasjon i Eikelandsosen (Fusa kommune). Stortingsrepresentant Dævøy peker i denne sammenheng på at "Samnanger kommune blir nå sterkt oppfordret av Helse Bergen å opprette såkalt "First responder ordning"".

I forskrift om krav til akuttmedisinske tjenester utenfor sykehus § 4 heter det blant annet at "de regionale helseforetakene og kommunene skal sikre en rasjonell og koordinert innsats i de ulike leddene i den akuttmedisinske kjeden [...] Det innebærer at også kommunen har et ansvar for gode akuttmedisinske tjenester til sin befolkning. Mange kommuner har gått inn i et samarbeid med spesialisthelsetjenesten om disse tjenestene. Om lag 2/3 av kommunen i Helse Bergen har etablert ordninger med "First responders". De fleste kommunene i denne gruppen har ambulans stasjonert i kommunen. Disse kommunene har tatt ansvar for akutt helsehjelp til innbyggerne, også når ambulansen er opptatt.

Samnanger kommune har ikke etablert ordning med "first responders". I 2003 fikk kommunen tilbud

om bistand fra Helse Bergen til å etablere slik ordning. Dette tilbudet er gjentatt en rekke ganger, senest i møte mellom kommune og helseforetak den 15. juni 2006.

Jeg har ved flere anledninger hatt kontakt med Helse Vest RHF om denne saken. Helse Vest mener at sakens bredde ikke er belyst før en ser det i sammenheng med antall ambulanseoppdrag i kommunen. I femmånedersperioden januar-mai 2007 er det utført 98 ambulanseoppdrag i Samnanger. Av disse var 28 definert som akuttoppdrag i henhold til Norsk indeks for medisinsk nødhjelp. Median responstid for akuttoppdragene var 28 minutter, og 90 pst. av akuttoppdragene var innen 37 minutter. Nasjonale anbefalinger er som kjent 90 pst. innen 25 minutter, men det

er dissens med hensyn til hvilket befolkningsgrunnlag som ligger til grunn for den prosentvise utregning. Det er ikke allment akseptert at det er kommunegrenser som legges til grunn for denne utregning.

I den samme femmånedersperioden ble Luftambulansetjenesten varslet 10 ganger. Seks oppdrag ble utført. Ett oppdrag ble avvist pga dårlig vær, og ett oppdrag ble avvist pga. samtidighetskonflikt. To oppdrag ble vurdert som "ikke behov" i henhold til tilbakemelding fra ambulanse på stedet.

Helse Vest RHF har forsikret meg om at kvaliteten på ambulansetjenestene for Samnanger og Fusa er god. Med etablering av en "first responder"-enhet vil også responstiden gå ytterligere ned.

SPØRSMÅL NR. 1247

Innlevert 18. juni 2007 av stortingsrepresentant Anders Anundsen

Besvart 25. juni 2007 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Mener statsråden at statsministeren og hans følge fulgte retningslinjene for bruk av utrykningskjøretøy på strekningen Horten-Drammen, hvor statsministeren og hans følge skal ha ligget 20 km/t over skiltet fartsgrense, uten å bruke blålys/sirene, og mener statsråden det er akseptabelt med fartsoverskridelse for å rekke et møte?»

BEGRUNNELSE:

Dagbladet 13. juni rapporterer om at statsminister Jens Stoltenberg og hans reisefølge på strekningen Horten til Drammen hadde en fart som lå jevnt 20 km/t over skiltet fartsgrense. I Drammen måtte Dagbladets reporter gi opp å følge statsministeren og hans reisefølge, fordi farten ble for høy.

Statsrådsbilene er klassifisert som utrykningskjøretøy, men er ikke uniformerte. Slike kjøretøy kan overskride fartsgrensen når de er i utrykning, altså benytter varsling som blålys/sirene. I de tilfeller dette utstyret ikke benyttes, oppfatter spøreren det slik at denne typen kjøretøy er undergitt samme trafikkregler som øvrige bilister.

Det er fornuftig at statsrådenes biler er registrert som utrykningskjøretøy og at de kan brukes slik i de tilfeller det av sikkerhetsmessige årsaker er nødvendig å hindre at bilene står stille eller følger saktegående kø eller lignende. Det er imidlertid viktig at verken

denne typen kjøretøy eller tilsvarende kjøretøy, tiltar seg rettigheter ut over det som er vurdert som lovlig og ut over de retningslinjene som gjelder for bruk av slike kjøretøy.

Det hevdes at årsaken til fartsoverskridelsen var at statsministeren måtte rekke et internt regjeringmøte. Selv om dette ikke nødvendigvis er årsaken til fartsoverskridelsen, må det vurderes om det er akseptabelt å overskride fartsgrensene for statsministeren for å rekke møter.

Svar:

Spørsmålet ble overført fra samferdselsministeren.

Med utrykningskjøretøy menes kjøretøy som er godkjent registrert som slikt etter forskrift om godkjenning og registrering av utrykningskjøretøy av 18. januar 2002 nr. 55. I henhold til forskriften § 2 nr. 7 er kjøretøyene i Regjeringens biltjeneste godkjent som utrykningskjøretøyer og sjåførene er sertifisert for utrykningskjøring.

Vegtrafikkloven § 11 gir adgang til å fastsette regler som gir utrykningskjøretøy adgang til å fravike blant annet fartsreglene. Således fastslår forskrift om kjørende og gående trafikk (trafikkregler) av 21. mars 1968 nr. 747 § 2 nr. 4 følgende:

"Når det er nødvendig eller til vesentlig lette i tjenesten, eller for opplæring til slik tjeneste, kan det som

er fastsatt i eller i medhold av vegtrafikkloven §§ 4-9, fravikes av

a) fører av utrykningskjøretøy,"

For kjøring som ikke skjer i opplæringsformål oppstiller forskriften her to alternative kriterier som må tilfredsstilles for at fører av utrykningskjøretøy kan fravike trafikkbestemmelsene. Enten må det være nødvendig eller så må det være til vesentlig lette i tjenesten.

All kjøring av statsministeren er såkalt sikkerhetskjøring. Dette innebærer at det av sikkerhetsmessige årsaker kan være nødvendig å fravike de almin-

nelige trafikkbestemmelsene, ved for eksempel å holde høyere fart enn annen trafikk.

Dersom det i forbindelse med fravikelsen av fartsreglene for vedkommende veg/strekning er aktuelt å kreve fri veg overfor øvrige trafikanter, skal fører av utrykningskjøretøy varsle med blinkende blått lys og eventuelt lydsignal, jf. trafikkreglene § 10 og § 14 nr. 3.

Under kjøringen på den aktuelle strekningen ble det ikke krevet fri veg, og fravær av varsling med lys/lydsignal var således ikke i strid med trafikkreglens § 10, jf. § 14 nr. 3.

SPØRSMÅL NR. 1248

Innlevert 18. juni 2007 av stortingsrepresentant Ine Marie Eriksen Søreide

Besvart 21. juni 2007 av kunnskapsminister Øystein Djupedal

Spørsmål:

«Dersom studielån misligholdes, og det tas pant i bolig, så slettes ikke pantet når man igjen er à jour med nedbetalingen. Dette hindrer senere nye låneopptak på boligen, for eksempel til vedlikehold og utbygging. På Lånekassens nettsider står det: "Pantet blir beholdt, selv om misligholdet av lånet opphører. Pantet slettes ved full innfrielse, eller når det ikke lenger er gyldig."

Mener statsråden at denne praksisen fra Lånekassen er rimelig?»

Svar:

Dersom låntaker ikke betaler innen fristen gitt i tredjegangs betalingsvarsel, fatter Lånekassen vedtak om oppsigelse av hele gjelden, og Statens innkrevingsentral overtar innkreving av den misligholdte gjelden. Krav om tilbakebetaling av utdanningsgjeld er tvangsgrunnlag for utlegg, jf. utdanningsstøtteloven § 11. Ved vesentlig mislighold av betalingsvilkårene avholder Statens innkrevingsentral utleggsforretning for hele gjelden etter reglene i tvangsfullbyrdsloven.

Pant i bolig blir tatt for hele gjelden, ikke bare for de terminbeløpene som låntakeren ikke har betalt. Dette innebærer blant annet at pant i bolig ikke slettes automatisk, selv om låntakeren kommer à jour med innbetalingene. Årsaken til dette er at flere låntakere misligholder betalingsvilkårene gjentatte ganger. Pantet gir en sikkerhet for kravet som kan bidra til å

minne statens tap på utsatte fordringer. Dersom pantet slettes med en gang låntakeren er à jour, vil Lånekassen risikere en dårligere prioritet ved neste utleggsforretning.

Det er viktig å understreke at selv om Lånekassen ikke automatisk sletter pantet ved à jourbetaling, foretas en konkret vurdering av hver enkelt forespørsel om sletting.

I denne vurderingen legges det vekt på flere ulike forhold, blant annet:

- Årsaken til forespørselen
- Hvor lang tid utdanningsgjelden har vært misligholdt
- Eventuelt tidligere mislighold
- Størrelsen på utdanningsgjelden
- Verdien på boligen og øvrige tinglyste heftelser
- Muligheten for delvis betaling
- Ved frivillig salg av boligen, krever ikke Lånekassen mer enn andelen av kjøpesummen som gjenstår etter at panthavere med høyere prioritet har fått dekket sine krav

Etter en helhetsvurdering av den enkelte forespørsel, vil det derfor i en rekke tilfeller være mulig å få slettet pantet i boligen, selv om hele utdanningsgjelden ikke innbetales. Lånekassen har gode erfaringer når det gjelder å komme frem til løsninger som på en best mulig måte ivaretar de ulike hensynene i disse sakene.

SPØRSMÅL NR. 1249**Innlevert 18. juni 2007 av stortingsrepresentant Anders Anundsen****Besvart 28. juni 2007 av kultur- og kirkeminister Trond Giske****Spørsmål:**

«Hvorfor valgte statsråden å behandle denne saken slik, mener statsråden det er forsvarlig å skape forventninger ved at Husbanken først innvilger en søknad som statsråden deretter overprøver, og vil statsråden ta ansvar for at Larvik kirkelige fellesråd i neste søknadsrunde får tilgang til de midlene de var innvilget før statsrådets overprøving?»

BEGRUNNELSE:

Larvik kirkelige fellesråd søkte om rentekompensasjon i forbindelse med arbeid på Berg arbeidskirke. Søknaden ble innvilget 6. juni 2006 av Husbanken. Én uke etter ble vedtaket om å godkjenne søknaden trukket tilbake. Husbanken gjorde angivelig en feil ved å sende ut den første innvilgelsen.

Statsråden bestemte selv at alle søknader om rentekompensasjon for investeringer i kirkebygg skulle avslås, med unntak av søknaden fra Alta kirkelige fellesråd og Hol kirkelige fellesråd.

Saksbehandlingen i denne saken er mildt sagt kritikkverdigg.

Svar:

Mulighetene for å tildele tilskudd til nye kirker/påbygg til kirker kom inn under rentekompensasjonsordningen etter Stortingets behandling av statsbudsjettet for 2006. Kultur- og kirke departementet orienterte om rentekompensasjonsordningen i rundskriv til bl.a. alle kommuner og kirkelige fellesråd i april 2006. I rundskrivet ble opplyst at det for tilde-

ling til prosjekter for nybygg var satt en søknadsfrist til 1. september 2006. Det ble opplyst at det ville bli foretatt en samlet vurdering av innkomne søknader etter søknadsfristens utløp, og at det i lys av den avsatte rammen til nybyggprosjekter ville være få prosjekter som ville bli godkjent under ordningen.

Søknader om godkjenning av prosjekter som gjelder istandsetting av kirker, behandles og avgjøres fortløpende av Husbanken. Som det framgår, ble det i departementets rundskriv uttrykkelig orientert om at prosedyren var en annen for søknader vedrørende nye kirker/påbygg til kirker. Ved en saksbehandlingsfeil i Husbanken ble søknaden vedrørende Berg arbeidskirke behandlet av Husbanken lenge før søknadsfristens utløp 1. september. Husbanken oppdaget feilen raskt. Informasjon om dette ble gitt straks feilen ble oppdaget.

Søknaden om rentekompensasjon til Berg arbeidskirke ble behandlet på ordinær måte av Kultur- og kirke departementet sammen med de øvrige 12 søknadene som gjaldt nye kirker, påbygg og tilbygg. Departementets beslutning ble meddelt i desember 2006.

I forbindelse med revidert budsjett for 2007 er investeringsrammen under rentekompensasjonsordningen utvidet med 300 mill. kr. Med bakgrunn i at ordningen ble etablert for å stimulere til istandsetting av kirker, samtidig som etterslepet i vedlikeholdet av kirker fortsatt er betydelig, er det ikke tatt sikte på å avsette midler av den utvidete investeringsrammen til nye kirker/påbygg av kirker.